

ЕДГАР БЪРОУЗ
ТАРЗАН, ХРАНЕНИКЪТ НА
МАЙМУНИТЕ

Част 1 от „Тарзан“

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

ЧАСТ 1

I

ПО МОРЕ

Бях на гости у един мой приятел и той ми разказа тази история. Разказа ми я без каквото и да е повод. Можеше и да не то прави. Започна под влияние на алкохола, а когато му казах, че не вярвам нито дума, това го разсърди и подтикван от недоверието ми, се счете задължен да разкаже всичко докрай.

Той беше весел, но горд и лесно обидчив човек. Засегнат от моя скептицизъм, за да подкрепи думите си, той ми показа един измачкан ръкопис и куп стари и безинтересни отчети на Британското министерство на колониите.

Аз и сега не се решавам да твърдя, че всичко в този разказ е истина, понеже не съм свидетел на описаните в него събития. Кой знае — може и да е било така. Аз намерих обаче за нужно да дам на главните герои измислени имена.

Ръкописът с плесенянали и пожълтели страници се оказа дневник на един отдавна починал човек. След като го прочетох и се запознах с отчетите на министерството на колониите, разбрах, че тези документи напълно потвърждават разказа на моя гостоприеман домакин.

Така че онова, което вие ще прочетете на страниците на тази книга, е проверено внимателно от мене и е извлечено от различни източници.

Ако обаче този разказ не ви вдъхне доверие, вие все пак ще се съгласите с мен, че той е удивителен, интересен и чудноват.

От записките на отдавна умрелия човек, както и от отчетите на министерството на колониите разбираме, че един млад английски офицер (ще го наречем Джон Клейтън, лорд Грейсток) бил изпратен в една от крайморските колонии на Англия в Западна Африка, за да направи някои много деликатни изследвания.

Работата е там, че жителите на тази колония били много простодушни и използвайки наивността им, една от европейските държави започнала да набира сред тях войници за колониалната си

армия, чието предназначение било да обира слоновата кост от диваците, които живеят по бреговете на Арувими и Конго. Нещастните жители на английската колония се оплаквали, че събирачите подмамвали младежите да постъпват войници, обещавали им златни планини, а после малцина от тях се завръщали. Живеещите в тази колония англичани потвърждавали оплакването на туземците и добавяли, че чернокожите войници, наемани от чуждата държава, били превръщани в истински роби: използвайки невежеството им, след изтичане срока на службата белите офицери не ги пускали да се завърнат по домовете си, казвайки им, че трябва да служат още няколко години.

По тази причина министерството на колониите изпраща Джон Клейтън в Африка, създава за него нов пост с поверителната мисия да съсредоточи цялото си внимание върху жестокостта на белите офицери, упражнявана по отношение на чернокожите английски поданици.

Не е необходимо да се обяснява къде е бил изпратен Джон Клейтън, понеже той не само не разследва делото, с което е натоварен, но и не достигна до местоназначението си...

Клейтън бе от ония англичани, с които още в древността се славела родината им в боеве не само по море, но и по суша — мъжествен, силен и тялом, и духом. Ръстът му бе над средния, очите — сиви, лицето правилно и с хубави черти. Във всяко негово движение личеше силният и здрав мъж, прекарал дълги години военна служба.

Той беше честолобив и желаше да играе роля в политиката. Поради това напусна армията, стана чиновник, в министерството на колониите и се нагърби с деликатната задача, за която току-що говорихме.

Джон Клейтън бе поласкан от възложената му мисия, но и малко натъжен. Приятно му бе, че неговата дългогодишна военна служба е била оценена според заслугите, че за положения труд получава толкова висока награда, осигуряваща му в бъдеще блестяща кариера. Но в този момент не му се искаше да замине за Африка, защото не бяха минали и три месеца от женитбата му с Елис Ръдърфорд и според него бе цяло безумие да отведе младата си съпруга в тропическата пустош, където страшни опасности дебнат всеки миг човека. Клейтън на драго сърце

би се отказал от възложената му задача, ако лейди Елис не настояваше той да приеме и да отведе и нея със себе си в Африка.

Разбира се, младото семейство имаше родители, братя, сестри, лели, братовчеди, братовчедки, които изказваха мнението си по този въпрос. Но какви са били тези мнения, историята не казва. И не е важно.

На нас ни е известно само, че през 18... година в едно чудно майско утро лорд Грейсток и жена му, лейди Елис, отпътуват от Дувър за Африка.

Един месец по-късно те пристигнаха във Фрийтаун, където се качиха на кораба „Фувалда“, който трябваше да ги откара до местоназначението.

Повече нищо не се узна за лорд Грейсток и жена му. Те загинаха, изчезнаха, пропаднаха без вест.

Два месеца след като „Фувалда“ вдигна котва от пристанището Фрийтаун, във водите на южната част на Атлантическия океан се появиха половин дузина английски военни параходи, които напразно се мъчеха да намерят някаква следа от загиналите знатни пътешественици. Само след няколко дни край остров Света Елена успяха да открият отломки от някакъв разбит параход. Всички повярваха, че това са останки от „Фувалда“, че той е потънал заедно с целия екипаж. Търсенето бе преустановено, при все че мнозина се надяваха и очакваха.

„Фувалда“, тримачтов кораб, бе един от хилядите кораби, обслужващи местната търговия по цялото крайбрежие. Обикновено екипажите им се състояха от отчаяни главорези и избягали каторжници от всички народности и племена.

„Фувалда“ не правеше изключение от общото правило: на кораба процъфтяваше телесното наказание. Матросите мразеха началството си, както и началството ненавиждаше подчинените си. Капитанът бе опитен моряк, но се отнасяше като звяр с подчинените си. В разговор с тях той познаваше само два аргумента — камшик или пистолет. Но да си признаем — тази смесица от различия народности трудно се усмирява по друг начин.

На втория ден от заминаването си от Фрийтаун Джон Клейтън и жена му станаха свидетели на такива противни сцени, които винаги бяха смятали за измислица на писателското въображение.

Станалото една сутрин на палубата на кораба беше първата брънка от веригата страшни събития, която завърши по най-неочакван начин: един нероден още се озова в такава обстановка, в каквата нито един човек не е изпадал, и съдбата му отреди необикновен живот, какъвто не бе живял никой, откакто свят светува.

Ето как започна всичко.

Двама моряци миеха палубата на „Фувалда“, капитанът също бе на палубата и разговаряше с лорд Грейсток и младата му жена.

Тримата стояха гърбом към моряците. Но моряците постепенно се приближаваха към тях, най-послед единият се озова точно зад гърба на капитана. По една случайност той тъкмо в този момент привършваше разговора си с младоженците и направи крачка назад с намерение да си тръгне. Понеже се сблъска с моряка, падна и се простря върху мократа палуба, закачайки с крака си една кофа, която се обърна и го окъпа с мръсотия.

Тази сценка изглеждаше забавна, но само за миг.

Капитанът освирепя. Почувства се унижен. Почервенял от ярост, той изсипа върху моряка град от ругатни и почна да му нанася силни удари с юмруци. Матросът падна на палубата. Беше слаб, нисък на ръст и вече на възраст, за това толкова по-срамно бе поведението на капитана.

Другият моряк обаче бе юначага, широкоплещест като мечка, с черни мустаци и шия на бик. Като видя, че другарят му падна, той се приведе, изръмжа като куче и само с един удар повали капитана.

Лицето на последния за миг от божурено стана бяло. Бунт! Това е бунт! Неведнъж му се бе случвало да усмирява бунтове. Без да се бави, той измъкна от джоба си пистолет и даде изстрел срещу силния си враг. Но Джон Клейтън се оказа по-пъргав: едва забелязал, че оръжието лъсва на слънцето, той се спусна към капитана и го удари през ръката, вследствие на което куршумът не улучи моряка в сърцето, а попадна по-ниско — в коляното.

С твърде остри думи лорд Грейсток даде на капитана да разбере, че няма да позволи такива: зверски обноски с екипажа, които счита за възмутителни.

Капитанът вече се готвеше да отговори с ругатни на Клейтъновата забележка, но изведнъж някаква мисъл спря думите му и

без да отвърне, се обърка бързо, изръмжа зловещо и отиде при руля. Той разбра, че не е много изгодно да гневи британския чиновник, защото могъщата ръка на кралицата би могла да изпрати срещу него страшните оръдия на английската флота.

Матросите станаха от палубата: старият помогна на ранения да стане. Широкоплещестият великан, когото другарите му наричаха с прякора Черния Майкъл, се опита да повдигне пронизания си крак. Като се увери, че може, той се обърна към Клейтън и несръчно изрази благодарността си. Думите му бяха груби, но от тях лъхаше искрено чувство. В един миг той рязко прекъсна и тръгна, накуцвайки, без да дочака отговор от страна на лорда.

Нито Клейтън, нито жена му го виждаха следващите няколко дни. Капитанът не разговаряше с тях, а когато трябваше да им съобщи нещо по служба, говореше сърдито и отсечено.

Обедът и вечерята се сервираха в капитанската каюта, понеже такъв беше редът, заведен преди неприятната случка, но от този ден капитанът не се явяваше на масата, като всеки път намираше причини за това.

Помощниците си капитанът избираше измежду неграмотните несретници, които твърде малко се отличаваха от моряшката сбирщина, над която така жестоко тиранстваше. По понятни причини тези хора при всяка среща с възпитания лорд се чувстваха притеснени и избягваха да общуват с него.

Така че семейство Клейтън изпадна в пълна изолация. Всъщност това уединение им бе приятно, но за съжаление по този начин те се отчуждиха от живота на кораба и се оказаха неподготвени за страшната кървава трагедия, която се разрази само след няколко дни.

А още от този момент можеше да се предвиди, че приближава катастрофа. Външно животът на кораба оставаше непроменен, но вътре нещо се бе разстроило и заплашваше със страшна беда. Това безпокоеше и лорд Клейтън, и жена му, но те не отронваха нито дума по този повод.

На другия ден, след като капитанът простреля крака на Черния Майкъл, лорд Грейсток, излизайки на палубата, видя как четирима моряци с тъжни лица носят едно бездушно тяло, а зад тях върви старшият помощник с тежък камшик в ръка.

Клейтън предпочете да не се намесва в тази работа, но на следния ден, като зърна на хоризонта силуета на английски военен параход, реши да поиска от капитана да насочи веднага кораба към него. Беше му ясно, че при тези тягостни отношения, които се бяха възцарили на „Фувалда“, експедицията можеше да завърши само с нещастие.

Към обед те бяха се приближили толкова до парахода, че даже можеха да разговарят, но в момента, в който Клейтън се канеше да се обърне към капитана и да му съобщи, че желае да напусне „Фувалда“, той си помисли, че може би опасенията му са напразни и капитанът само ще му се надсмее.

Та какви основания би имал той да помоли началника — командващ един военен параход от британската флота, да измени своя път и да се върне оттам, откъдето беше тръгнал? Разбира се, Клейтън можеше да обясни, че не желае да остане на борда на кораба, понеже капитанът безмилостно наказва двама нарушили дисциплината моряци. Но подобно обяснение би се сторило странно на офицерите, които мълчаливо биха се надсмели над чувствителността на лорда, вземайки го за страхливец.

По тези съображения той не помоли да го приемат на военния кораб, не привечер, когато комините на броненосеца изчезнаха в далечината, искрено се разкая за излишния си страх да не стане смешен, тъй като на „Фувалда“ се разиграха страшни събития.

Към 2 или 3 часа следобед същият нисък моряк, когото преди няколко дни капитанът удари с юмрук по лицето, чистеше металните части на палубата. Доближавайки се до Клейтън, той му подшушна едва чуто:

— Ще му дойде отхаки, помнете ми думата... Това няма да му се размине току-тъй...

— Какво искате да кажете? — попита лорда.

— Та няма не усещате, че тези работи няма да доведат до добър край? Този, сатана — капитанът, и тези мерзавци — помощниците му, едвам не смазаха от бой всички ни... Вчера двама, днес трима. Но черния Майкъл оздравя, скоро той ще им го върне тъпкано. Помнете ми думата: той няма да им прости!

— Искате да кажете — попита Клейтън, — че екипажът готви бунт?

— Бунт! — отвърна старият моряк. — Какъв бунт? Не бунт, а убийство. Казвам ви, ще го пречукаме ние него.

— Кога?

— Скоро! Но кога, не мога да ви кажа, защото и без това се раздрънках доста. Но вие сте добър, господине, защото се застъпихте за мен и Черния Майкъл, затова и ви подметнах някоя дума. Но трябва да мълчите и щом чуете гърмежи, слезте в каютата си, за да не пострадате.

И като свърши работата си около лорда, старецът се отправи към други непочистени медни части.

Лейди Елис беше тук и чу всяка дума на моряка.

— Весели развлечения ни предстоят подхвърли иронично Клейтън.

— Още сега трябва да предупредим капитана отвърна лейди Клейтън. — Може би ще успее да предотврати катастрофата.

— Да, това би било най-доброто. Но понеже трябва да спасим кожата си, аз съм длъжен да мълча. Сега каквото и да се случи тук, моряците няма да докоснат нито тебе, нито мен, понеже бяха свидетели на застъпничеството ми за стария моряк и за Черния Майкъл. Но ако научат, че съм ги предал, че всичко съм разкрил на капитана, няма да бъдем пощадени.

— Но, мили Джон — възрази жената, — ако ти не уведомиш капитана за готвеното покушение, самият ти ще бъдеш убиец — съучастник на злодеите.

— Моя мила, ти не знаеш какво приказваш — отвърна Клейтън. — Та аз се грижа само за теб. Капитанът е виновен и заслужава наказание. Защо аз трябва да излагам жена си на опасност, за да спася живота на този жесток звяр? Не можеш да си представиш какъв ужасен ще стане животът ни, ако „Фувалда“ мине под властта на тези каторжници и главорези!

— Дългът си е дълг — заяви жената — и никакви софизми не могат да те отклонят от неговото изпълнение. Аз бих била недостойна за тебе, ако поне веднъж стана причина да не изпълниш дълга си. Разбира се, ясни са ми последиците, ужасът им, но аз ще бъда смела да ги посрещна заедно с тебе. По-добре най-страшна опасност, отколкото позор. Та помисли само колко силно ще те измъчва съвестта, ако наистина се случи нещо с капитана.

— Добре, така да бъде, Елис! — отвърна усмихнато Джон. — Може би ние напразно се тревожим... Вижда се, че работите на кораба не се развиват добре, но ние май ги пресилваме. Твърде е възможно този моряк да ни е разказал само своите мечти и желания. Навярно му се иска да отмъсти на обидилия го капитан, затова и разказва, че уж отмъщението било неизбежно... Метежите на корабите не са вече на мода. Но ето че капитанът се прибира в каютата си. Аз ще го посетя и ще му разкажа всичко, понеже искам тази гнусна работа да свърши по-скоро. Не ми е приятно да приказвам с това животно.

Казвайки това, той с безгрижен вид се запътя към капитанската каюта и почука на вратата.

— Влезте! — изръмжа сърдито капитанът.

Когато Клейтън влезе в каютата и затвори вратата, той попита отсечено:

— Какво има?

— Дойдох да ви съобщя, че днес случайно подслушах един разговор, от който долових, че хората ви готвят метеж и убийство.

— Това е лъжа! — изрева капитанът върн от себе си. — И ако още веднъж имате нахалството да се бъркате в чужди работи и да подронвате дисциплината на моя кораб, не отговарям за последствията. Да ви вземат дяволите! Мислите, че много ме е страх от вас, понеже сте лорд? Плюя аз на титлата ви. Аз съм капитан на кораба и никому не позволявам да си тика носа в моите работи.

В края на яростната си реч побеснелият капитан изгуби контрол над себе си, лицето му почервения и последните му думи прозвучаха със силен фалцет. Удряйки с единия юмрук по масата, другия той размаха под самия нос на лорда.

Юмруците му бяха грамадни. Грейсток не се уплаши. Той стоеше спокойно и гледаше разярения капитан право в очите, като че ли нищо не бе се случило.

— Капитан Билинг — заговори най-после той, — извинете за откровеност ми, но аз си позволявам да ви кажа, че според мен вие сте едно магаре!

Като изрече това, той се извърна бавно и излезе от каютата с обикновената си непринудена и спокойна походка. Без съмнение именно тя предизвика нова вълна от ярост у избухливия капитан.

Ако Клейтън не му бе казал нищо, твърде вероятно би било само след няколко минути той да се разкае за излишното си разгорещяване, но с държането си лордът премахна веднъж завинаги всяка възможност за помирение.

Сега изчезна всякаква надежда, че в случай на нещастие капитанът ще стане съюзник на Клейтън и заедно ще вземат мерки за самозащита срещу разбунтувалите се моряци.

— Елис — каза младият мъж, като се завърна, — нищо не излезе. Този герой се оказа една неблагоприятна свиня. Нахвърли се върху ми като бясно куче... Нека моряците правят с него, каквото искат, ние трябва да се погрижим за себе си. Най-напред да се приберем в каютата. Аз ще приготвя pistolетите си. Жалко само, че оръжието и патроните ни са долу — в багажа.

Прибирайки се, те намериха каютата си в страшен безпорядък. Някой бе ровил в куфарите и разхвърлял дрехите им. Всичко бе изпотрошено, а леглото бе обърнато.

— Личи — каза Клейтън, — че някому нашите неща са се сторили интересни. По-интересни даже, отколкото на нас самите. Какво ли са търсили тези приятели? Да видим какво липсва.

Лорд Грейсток огледа всичко. Оказа се, че ги няма само двата pistolета и патроните.

— Жалко — каза той. — Взели са най-ценното. Сега вече няма съмнение, че ни заплашва бунт.

— Какво ще правим, Джон? — извика жена му. — Сега не настоявам да отидеш при капитана, защото не искам да се подлагаш на нови оскърбления. Може би е най-добре да останем неутрални. Да допуснем, че капитанът надделее. Тогава всичко ще тръгне както по-рано, няма да има от какво да се боим. Ако победят моряците, можем донякъде да се надяваме, че няма да ни закачат, понеже ще видят, че не им пречим.

— Добре, Елис! Ще държим златната среда!

Те започнаха да подреждат каютата си и изведнъж забелязаха, че под вратата се показва някаква записка. Клейтън се наведе да я вземе, но с учудване забеляза, че самата тя се движи под вратата. Ясно бе, че има някой зад нея. Той стана, за да отвори и да настигне непознатия, но жена му го хвана за ръката.

— Няма нужда! — пошушна тя. — Нали ще държим „златната среда“?

Клейтън се засмя и отпусна ръка. Мъжът и жената стояха един до друг и наблюдаваха как се мести малката бяла записка, без да мърдат от мястото си. Най-после записката бе вътре. Джон се наведе и я взе.

Като разтвориха листчето, видяха някакви неграмотни драсканици, написани от непривикнала да борави с перото ръка. Те предупреждаваха Клейтън да не съобщава на капитана за изчезването на пистолетите и никому да не казва за разговора си с моряка. В противен случай него и жена му ги очаква смърт.

— Няма що — каза той, усмихвайки се горчиво, — нищо друго не ни остава, освен да стоим мирно и да чакаме участта си.

II ДИВОТО УБЕЖИЩЕ

Те не чакаха дълго. На другата сутрин преди закуска Клейтън излезе да се разходи на палубата. Изведнъж се разнесе изстрел, последван и от други.

По средата на кораба стояха офицерите. Моряците ги бяха обградили, най-напред бе Черния Майкъл. Капитанът и помощниците му стреляха. След първия изстрел матросите се разбягаха и изпокриха — кой зад мачтите, кой в каютите. От скривалището си те стреляха срещу омразните им петима души, които ги командваха.

Капитанът уби двама матроси с пистолета си.

Трупове им се търкаляха по палубата. Старши помощникът на капитана се залюля и падна по очи. Черния Майкъл изкомандва „Напред!“ и бунтовниците се нахвърлиха върху останалите четирима офицери. Всичкото им оръжие бяха шест пистолета и пушки, затова бяха вдигнали брадви и кирки. Капитанът изпразни пистолета си и докато го напълни, те се хвърлиха в атака. Пушката на втория помощник не изгърмя. Атаката на бунтовниците трябваше да бъде посрещната само с два пистолета. Моряците се спуснаха стремглаво към тях, а офицерите отстъпиха под натиска им.

И от двете страни се сипеха страшни проклетия и закани. Ругатните, гърмежите, стонове и охканията на ранените превърнаха палубата на „Фувалда“ в лудница.

Офицерите едва отстъпиха няколко крачки назад, когато моряците пак ги връхлетяха. Огромен негър само с един замах разцепи главата на капитана от челото до брадата, след минута и помощниците му паднаха убити или ранени под град от куршуми. Бунтовниците действаха бързо и решително.

По време на схватката Джон Клейтън, небрежно облегат при прохода, стоеше и замислен пушеше лулата си, като че ли присъстваше на състезание по крикет. Когато падна последният офицер, той намери, че е време да слезе при жена си: страхуваше се, че метежниците ще се вмъкнат в каютата и ще я намерят сама. При все че външно

изглеждаше спокоен и безразличен, в душата си той бе силно разтревожен. Съдбата ги хвърли във властта на необуздани зверове и той се опасяваше за лейди Елис.

Когато се обърна, за да слезе при нея в каютата, той я видя до себе си.

— Отдавна ли си тук, Елис?

— От началото отговори тя. Колко е страшно, Джон! О, много, много ме е страх! Какво ще стане с нас, щом сме попаднали в ръцете на такива хора, и на какво можем да разчитаме?

— Надявам се, че ще можем да получим от тях закуска — каза той шеговито, за да я ободри, и добави: — За всеки случай аз отивам да разузная. Ела след малко. Време е да им покажем, че не се страхуваме от тях и че предварително сме убедени в коректните им обноси с нас.

Моряците се бяха скупчили около умрелите и ранените офицери. Без каквато и да е милост те изхвърлиха през борда своите мъртви и дори още живите началници. Впрочем също тъй безсърдечно те се отнесоха и към убитите си или ранени другари.

Един от бунтовниците, като забеляза приближаващото се семейство, започна да вика:

— И тези двамата на рибите! — и се хвърли върху тях, като замахна с брадва.

Но Черния Майкъл не се шегуваше. Неговият куршум повали моряка на място. След това, като показа лорд и лейди Клейтън, извика високо, привличайки вниманието на другите моряци:

— Чувайте, ей! Тези двамата са мои приятели. Не бива да ги закачате, разбрахте ли ме! Сега тук аз съм капитан и моята дума е закон и като се обърна към Клейтън, добави: — Стойте настрана и никой няма да ви закачи.

При тези думи той изпрати един сърдит поглед към своите другари.

Семейство Клейтън изпълняваше точно съвета на Черния Майкъл, то не се интересуваеше от никого и не знаеше нищо за по-нататъшния план на бунтовниците.

От време на време до него достигаше слаб шум от кавги и спорове, а на два пъти зловещото щракане на спусъците нарушаваше

тишината. Но Черния Майкъл беше водач на място и съумяваше да накара тази сбирщина от главорези да му се подчинява.

Пет дни след убийството на офицерите морякът от вахтата извика, че вижда земя. Дали това бе остров или материк — Черния Майкъл не знаеше. Но той заяви на Клейтън, че ако се окаже обитаем, той и лейди Елис ще бъдат свалени на брега с всичкия им багаж.

— Там ще преживеете няколко месеца сносно — каза той. — А през това време ние ще намерим някой пустинен бряг и ще се пръснем на различни страни. Обещавам да съобщя на правителството къде се намирате и то ще изпрати някой военен кораб да ви прибере. Но да ви оставим на някой цивилизован бряг, не можем. Там веднага ще ни зададат хиляди въпроси, на които не ще бъде много удобно да отговаряме.

Разбира се, Джон Клейтън протестира против безчовечното им стоварване на пустинен бряг, където ще станат плячка на дивите зверове или на диваците. Протестът му остана без резултат и само разсърди Черния Майкъл. Ще не ще, младият лорд се видя принуден да се покори и се помъчи да се примири с безизходното положение.

Към три часа следобед те приближиха красив, горист бряг, разположен срещу входа на един затворен залив. Черния Майкъл спусна малка лодка, за да измери дълбочината и да реши въпроса, дали „Фувалда“ ще може безопасно да влезе в залива.

След един час хората се върнаха и съобщиха, че както при входа, така и навътре в залива дълбочината е достатъчна.

„Фувалда“ предпазливо навлезе в залива. Веднага от нея бяха свалени три по-големи лодки и по нареждане на Черния Майкъл моряците започнаха да товарят в тях багажа на лорд и лейди Клейтън, който двамата опаковаха мълчаливо, обхванати от тревога поради безизходицата, в която бяха изпаднали. Клейтън дори не се опита да се пошегува, както друг път. Стараеше се да мисли делово — да не забравят нещо от багажа, нещо, чиято липса по-късно биха почувствували осезателно. Сигурно беше, че на пустия остров всяка дреболия можеше да има решаващо значение за живота им.

Грейсток не разчиташе много на обещанието на Черния Майкъл да съобщят на правителството за тях. Имаше много „ако“ в цялата тази надежда. Не се знаеше дали корабът ще стигне невредим следващата суша (по море всичко се случва). Напълно възможно бе свирепите

моряци да се разбунтуват някой ден срещу своя главатар и той да последва капитана и офицерите, ставайки храна на рибите. Най-сетне не беше изключено Майкъл просто да забрави или да не удържи дадената дума. Въпреки че досега Клейтън и съпругата му останаха невредими, това още не доказваше напълно, че Черния Майкъл е човек на честта.

Така или иначе, Грейсток беше длъжен да мисли и за други варианти за спасение. По тази причина му хрумна, че няма да е зле на това пусто място да има подръка платна и веднага щом стане възможно, да се опита да построи сам някакъв плавателен съд. Той напълно съзнаваше безумието на идеята си, но беше длъжен да има предвид и най-малката възможност за оцеляване и спасение.

Черния Майкъл се съгласи да му даде платна. Той не можеше да откаже на човека, който бе спасил живота му, един макар и малък шанс да се спаси сам в ситуацията, в която го изоставяше. Впрочем той самият също не можеше да бъде сигурен, че ще успее да съобщи, за семейството, където трябва. А и кой знае дали тези млади беззащитни англичани щяха да оцелеят толкова дълго в тази пустош.

След видяното на кораба лорд Грейсток нямаше голямо доверие в моряците. Той не беше забравил, че един от тях вече бе пожелал да хвърли него и жена му на рибите. Опасяваше се да не би, като закарат багажа и тях самите на сушата, моряците по някакъв начин да им навредят. Нямаха избор.

Наистина нищо не липсваше от багажа на семейството. Дори се появиха някои изчезнали след претърсването в каютата им дреболии. Черния Майкъл удържа обещанието си. Дали той го стори от състрадание или от желание да заличи следите — това не може да се каже положително. Несъмнено бе обаче, че ако на борда се намереше някой предмет, принадлежащ на изчезналия английски чиновник, това би предизвикало нежелателни тълкувания във всеки цивилизован пристанищен град.

Черния Майкъл изпълни решението си с такава ревност, че дори накара моряците да върнат на Клейтън откраднатите пистолети.

В една от лодките той сложи сланина и сухари. Освен това — малко картофи, боб, кибрит, кухненски принадлежности, сандъци с инструменти и обещаните по-рано корабни платна.

Изглежда, че и шефът на бунтовниците нямаше доверие в своите матроси. Затова той сам придружи семейство Клейтън до брега и се качи в последната лодка едва тогава, когато всички други лодки се бяха отправили към очакващия ги „Фувалда“.

Мълчаливи стояха Клейтън и жена му на брега и гледаха отдалечаващите се лодки. Гърдите на двамата бяха изпълнени с предчувствие за неизбежно нещастие и горчива безнадеждност.

А в същото време иззад малкото хълмче ги наблюдаваха други, разположени близо едно до друго очи — злобно светещи под гъстите вежди.

Когато „Фувалда“ премина теснината и се скри от погледа им зад близкия нос, лейди Елис обви ръцете си около шията на своя мъж и зариде неудържимо. Тя понесе храбро опасността от бунта, на страшното бъдеще гледаше смело, но сега, когато останаха свършено сами, измъчените ѝ нерви не издържаха страшното напрежение.

Джон не се опита да спре сълзите ѝ, защото те можеха да я облекчат и утешат. Дълго време мина, докато младата жена се овладее.

— Ах, Джон — простена тя, — какъв ужас! Какво ще правим? Какво ще правим?

— Само едно ни остава, Елис — говореше той така спокойно, като че ля се намираха в своята удобна гостна, — само едно: да работим. Работата ще ни спаси. Не трябва да губим времето си в мисли, защото можем да стигнем до безумие! Ще се трудим и ще очакваме. Дори ако Черния Майкъл не удържи думата си, аз съм уверен, че ще ни дойдат на помощ, и то скоро, щом узнаят, че „Фувалда“ е в неизвестност.

— Драги ми Джон, ако работата се отнасяше само до нас — заплака тя, — зная, че ще понесем всичко, но...

— Да, мила моя — отговори нежно той, — и аз също мисля за това. Но ние сме длъжни да посрещнем с мъжество, вярвайки в умението си да се справим с всичко, с което съдбата ни е отредила да се сблъскаме. Помисли! Преди стотици хиляди години, в незнайното и мъгляво минало, нашите деди са били поставени пред същите задачи, пред които и ние днес стоим, може би дори в същите тези девствени гори: И това, че ние с теб попаднахме тук, свидетелства ясно, че те са победили. Нима ние не можем да направим онова, което те са направили — и дори много по-сполучливо! Та нали ние имаме много

по-големи познания? Имаме средства за защита, дар от науката, които те не са знаели. Елис, уверен съм, че ние ще можем да устоим, както са устояли и те — разполагащи само с първобитни оръжия, направени от кост и камък.

— Ах, Джон, колко бих искала да съм мъж! Тогава навярно бих мислила също като теб, но съм жена и прозирам по-скоро със сърцето, отколкото с главата си. А онова, което виждам аз, е много страшно, невъобразимо и не може да се изкаже с думи. Ще ми се да вярвам, Джон, че ти си прав. Ще направя всичко, за да бъда храбра първобитна жена, достойна другарка на първобитния мъж.

Първата грижа на Клейтън бе да съгради временно скривалище, за да бъдат запазени, докато спят, от дивите зверове, които вече дебнеха беззащитната плячка.

Той отвори сандъка, в който се намираха пушката и патроните, за да бъдат подръка в случай на неочаквано нападение, и двамата тръгнаха да търсят място за нощуване.

На стотина метра от морския бряг намериха малка, равна полянка — тук решиха да построят своето постоянно жилище. Но и двамата приеха, че ще бъде най-добре, ако засега направят една малка площадка на няколко дървета, която да не могат да достигат едрите диви зверове, в чието царство бяха попаднали.

За тази цел Клейтън избра четири големи дървета, които образуваха квадрат с повърхност около шест квадратни метра, и постави между тях дълги пръти на около осем метра от земята. Привърза прътовете с канап, с който го беше снабдил Черния Майкъл. Над така образувания скелет нареди клонки, покри ги с грамадните листа на едно тропическо растение, а над тях заметна голям къс корабно платно, което прегъна неколккратно.

Няколко метра над тази площадка Клейтън построи друга, която трябваше да им служи за покрив, а отстрани спусна останалите парчета корабно платно вместо стени.

Най-после те имаха малко, но удобно гнезденце и в него преместиха част от ръчния си багаж и завивките.

Денят вече клонеше към залез, но докато бе още светло, Джон направи груба стълба, по които лейди Елис можа да се изкачи в новото си жилище.

През целия ден около тях хвърчаха пъстроцветни птици и подскачаха бърбиви маймуни, които с учудване и голям интерес следяха появилите се между тях нови същества и странното жилище. При все че Грейстокови бяха внимателни, не забелязаха никакви едри зверове. Но на два пъти техните съжителци — маймуните, гледайки изплашено, с писъци побягваха от близката височинка. Виждаше се, че се опасяват от нещо ужасно, което вероятно се спотайваше зад хълма.

Преди да се смрачи съвсем, Клейтън довърши стълбата и като напълни една голяма чаша с вода от близката рекичка, се изкачи с жена си в сравнително безопасната въздушна стая.

Беше доста горещо и той повдигна висящите платна, седнаха върху одеялата по турски, лейди Елис се загледа в сгъстяващите се сенки на гората. Изведнъж тя потрепери и хвана ръката на съпруга си.

— Джон — пошушна тя, — виж, какво е това? Човек ли е?

Клейтън погледна в същата посока и видя неясно очертан върху тъмния фон силует... Някаква тъмна фигура стоеше изправена на хълма. Тя постоя малко, като че ли се ослушваше, а след това се извърна и се скри в сенките на джунглите.

— Джон, какво е това?

— Не знам, Елис — отговори той сериозно. — Много е тъмно, за да се разпознае. Не е чудно да е просто сянка, хвърлена от месеца.

— Не, Джон! Ако не е човек, тогава е една грамадна и отвратителна пародия на човек. Страх ме е!

Той я прегърна силно и зашепна ласкави и мъжествени слова. Най-голямата му грижа сега бе душевното терзание на младата жена. Той беше храбър, но притежаваше способността да разбира какви ужасни мъки може да причини страхът на по-слабите натури. Това рядко качество беше една от многото хубави страни на характера му, с които печелеше обичта и уважението на всички, които го познаваха.

Не след дълго спусна платната, завърза ги добре и остави само един отвор — към морето.

В малкото им висящо гнездо бе свършено тъмно, те легнаха върху постелките и се помъчиха да намерят поне кратка почивка и забрава в съня.

Клейтън се обърна с лице към отвора, стиснал двата си пистолета и пушката.

Още не бяха заспали, когато зад тях откъм джунглата се разнесе ужасният рев на пантера. Той се приближаваше все повече, най-после се чу точно под тях. В продължение на един час, а може би и повече, пантерата души и драска дърветата. Най-после тя отмина към брега и Клейтън можа да я разгледа под лунната светлина: това бе грамадно и красиво животно, най-голямото, което бе виждал досега.

През дългите часове на нощта те заспиваха само за малко. Непривичните за тях нощни звуци на джунглата, издавани от какви ли не животни, държаха изтерзаните им нерви нащрек. Стотици пъти те скачаха, уплашени от пронизителни викове или пък от крадливото промъкване на някакви тайнствени същества.

III ЖИВОТ И СМЪРТ

Почти през цялата нощ те не затвориха очи и с неопишуема радост посрещнаха зазоряването.

След скромната закуска, състояща се от солено свинско месо, кафе и сухар, Клейтън започна да строи постоянното жилище, защото разбра добре, че те могат да разчитат на безопасност и спокойствие, ако се обградят от джунглата с четири здрави стени.

Работата бе трудна. За построяването на една малка стаичка трябваше цял месец. Клейтън я изгради от дебели греди, като запълваше празнините с глина, която намери дълбоко в земята. Когато къщата бе привършена, той я измаза отвсякъде с дебел слой глина. Отвора за прозорец направи от дебели и здрави клони, които кръстоса така, че да образуват решетка, която можеше да устои дори на натиска на силни зверове. Тя пропускаше чистия въздух и същевременно представляваше надеждна защита.

Двускатният покрив бе покрит с дребни, набити плътно една до друга клонки, а върху тях бяха напластени дълги треви от джунглата и палмови листа. Накрая покривът също бе изцяло измазан с глина.

Клейтън скова врата от дъските на сандъците, в които седяха дотогава вещите им. Той закова на кръст много дъски и от това се получи толкова здрава врата, че като я погледнаха, и той, и жена му доволно се засмяха.

Имаше едно затруднение тук: Джон не разполагаше с панти, за да закрепят вратата. След двудневен непосилен труд обаче той успя да направи две големи, не много сръчно изработени панти, към които прикачи вратата така, че тя можеше свободно да се отваря и затваря.

Измазването и всичко останало бе довършено едва след като двамата се настаниха под новия покрив, т.е. веднага след покриването на къщичката. Нощно време те залостваха вратата със сандъците и куфарите си и по този начин бяха в сравнително доста удобно и безопасно жилище.

Изработката на легла, столове, маси и полици бе по-лека работа и в края на втория месец лорд и лейди Грейсток бяха добре обзаведени. Ако не бе постоянният страх от дивите зверове и растящата тъга от самотата, те биха се примирили с положението си.

Нощно време големи зверове ревяха около малката им хижа, но с постоянните шумове човек може да свикне дотолкова, че скоро започва да не им обръща внимание. Най-после те престанаха да чуват нощните викове и спяха дълбоко през цялата нощ.

Случи им се на три пъти да зърнат силуетите на големи човекоподобни фигури, прилични на онази, която видяха през първата нощ, но те нито веднъж не се приближиха до тях толкова близо; че да се каже с положителност дали това са хора или животни.

Красивите птици и малките майmunки свикнаха с новите си познайници. Изглежда, че до този момент те не бяха виждали хора и сега, след като изчезна първият страх, започнаха все повече и повече да се приближават. Към човека ги влечеше онова странно любопитство, което ръководи дивите същества в горите, джунглите и степта. След месец много от тях станаха толкова доверчиви, че почнаха да се хранят от ръцете на Клейтън.

Една привечер, когато той режеше дърва (смяташе да пристрои още няколко стаи към къщичката), малките му приятели — майmunите, с крясък побягнаха от височината и се изпокриха в джунглата. Поглеждайки крадешком назад, те забърбориха възбудено, като че ли предупреждаваха човека за приближаващата опасност.

Най-после той видя онова, от което тъй много се бояха малките маймуни: човека звяр, загадъчното същество, чиято фигура неведнъж се бе мяркала като мимолетен полуфантастичен образ. Звярът вървеше из джунглата полуизправен, като от време на време се опираше на земята със свитите си юмруци. Това бе голяма човекоподобна маймуна. Приближавайки се, тя ревеше яростно, а понякога глухо лаеше.

Клейтън бе доста далеч от къщи и внимателно режеше избраното за строеж дърво.

Дългите месеци, през които нито едно свирепо животно не се бе осмелило да се приближи през деня до къщата, го бяха направили безгрижен. Сега, като видя голямата маймуна, запътила се право към него през храстите, разбра, че пътят му за връщане назад е пресечен. По гърба му полазиха тръпки. Единственото оръжие, което имаше, бе

брадвата, но той съзнаваше, че шансът за успех в борбата с жестокото чудовище е много малък.

— Ами Елис, боже! — възкликна той. — Какво ли ще стане с нея?

Може би ще успее да се прибере. Тичешком той извика на жена си да влезе вкъщи и да затвори вратата.

Лейди Грейсток стоеше пред хижата. Като чу виковете на мъжа си, вдигна глава и видя, че маймуната с изумителна за тежестта си бързина се хвърли пред Клейтън.

Викайки от уплаха, Елис изтича вкъщи. Там тя се обърна и сърцето ѝ замря от ужас: страшното животно бе пресякло пътя на мъжа ѝ. Той бе изненадан от внезапното нападение.

— Елис, затвори вратата! — извика Джон. — Аз ще се разправам с този звяр!

Но той знаеше, че го очаква сигурна смърт. А и тя бе уверена в същото.

Маймуната бе грамаден самец, тежащ не по-малко от триста килограма. Изпод косматите му вежди лъщяха злобно малки и разположени близо едно до друго очи, а острите му вълчи зъби свирепостта се оголиха, когато за миг се спря пред жертвата си. Зад гърба на маймуната Клейтън видя на не повече от 20 крачки вратата на хижата и го обзе ужас, когато зърна младата си жена, излязла отново пред къщи, въоръжена с неговата пушка.

Тя, която винаги толкова много се плашеше от оръжие, че не се решаваше дори да се докосне до него, сега се спусна към маймуната с безстрашието на лъвица, защитаваща рожбите си.

— Назад, Елис! — извика Клейтън. — За бога, назад!

Но тя не се подчини. В този миг животното се хвърли върху него и той замахна с всички сили с брадвата, но със страшните си лапи могъщото животно я хвана, измъкна я от ръцете му и я захвърли далеч настрана. Със свиреп рев се хвърли върху беззащитната си жертва, но преди да я ухапе за гърлото, се чу силен гърмеж. Куршумът улучи маймуната в гърба — между лопатките.

Звярът събори Клейтън на земята и се запъти срещу новия си враг. Пред него стоеше изплашената млада жена, напразно мъчеща се да стреля още един път. Тя не познаваше механизма на пушката и ударникът безпомощно удряше празната гилза.

С рев от ярост и болка маймуната се хвърли върху крехката фигура и Елис припадна.

В същото време младият мъж скочи на крака и без да мисли, че може би помощта му ще бъде съвършено безполезна, се хвърли напред, за да отблъсне маймуната от безжизненото тяло на жена си. Грамадната маймуна обаче рухна на тревата. Тя беше мъртва. Куршумът бе изпълнил предназначението си.

Когато Клейтън огледа набързо жена си, разбра, че е жива и невредима. Той вдигна внимателно неподвижното тяло на Елис и го отнесе в хижата, където тя се свести едва след два часа.

Първите ѝ думи изпълниха Джон със смъртна уплаха. Тя казваше:

— О, мили, колко е приятно у дома. Сънувах страшен сън. Като че ли не бяхме в Лондон, а в някаква ужасна дива местност, където ни нападнаха страшни зверове.

— Да, да, добре, Елис — погали я той по главата. — Опитай се да заспиш отново и не мисли за сънищата.

През тази нощ в малката стаичка край девствения лес, в часа, когато един леопард ръмжеше пред вратата, а зад хълма се чуваше глухият рев на лъва, в семейство Клейтън се роди момченце.

Лейди Грейсток не оздравя след стреса, предизвикан от нападението на маймуната. Тя живя още една година след раждането на детето, но нито веднъж не излезе от колибата и така и не разбра, че не живее в Англия. Понякога тя питаше какви са страшните шумове в нощта, защо няма прислуга и защо познатите им не идват. Говореше, че стаята ѝ била много странно наредена. Но при все че Клейтън не скриваше нищо от нея, тя не разбираше нито дума.

Във всичко останало тя бе нормална. А радостта, която ѝ носеха детето и постоянното внимание и покровителство на мъжа ѝ, превърна това време за нея в една щастлива година — най-щастливата от нейната младост.

Клейтън схващаше добре, че ако тя бе напълно нормална, същата тази година щеше да бъде за нея верига от мъчителни тревоги и вълнения. Затова, макар да се измъчваше от нейното състояние, се радваше, че тя не съзнава истинското положение на нещата. Той отдавна се бе отказал от надеждата да я спаси. Само някаква случайност можеше да донесе изцеление. Той все така неуморно се

трудеше, за да подреди техния дом. Кожи от лъвове и пантери покриваха пода, полички и шкафове красяха стените. Прекрасни тропически цветя цъфтяха в чудноватите вази, които направи от глина. Завеси от трева и бамбук се спускаха над прозореца. И което бе най-трудно при тази липса на инструменти — успя да оглади дъски и да обкове с тях стените, тавана и пода.

Това, че се оказа способен да върши такава непривична работа, бе за него постоянен извор на радостно учудване. Той харесваше работата си, защото я вършеше за жена си и за малкото, което бе тяхното щастие, въпреки че стократно увеличаваше отговорностите и тревогите му.

През тази година Клейтън бе нападан няколко пъти от големи маймуни. Ясно бе, че ги имаше много в околността. Но понеже не излизаше никога без пушката и пистолетите си, не се страхуваше много от тях.

Той укрепил прозореца и направи дървено резе на вратата.

Отначало убиваше дивеча от прозореца на жилището, без да излиза навън, но после животите започнаха да се страхуват и избягваха странното леговище, от което се разнасяше ужасният гръм на пушката.

През свободното си време често четеше на глас на жена си донесените от тях книги, между които имаше и много детски книжки с картинки и букви. При заминаването си те пресметнаха, че преди да се върнат в Англия, детето им ще порасне достатъчно и ще може да разбира подобни четива.

Понякога през свободните си часове Клейтън водеше дневника си, по стар навик — на френски. В него той записваше всички подробности от странния им живот. Тази тетрадка той държеше заключена в една малка метална кутия.

Точно година след раждането на малкия им син лейди Елис тихо умря. Смъртта ѝ бе толкова спокойна, че минаха няколко часа, докато мъжът ѝ разбра, че тя наистина е умряла.

Той не схвана изведнъж целия ужас на положението си. Сякаш не оцени напълно значението на тази загуба и голямата отговорност, свързана с малкия им син, която легна върху него.

Последната бележка в дневника му бе записана сутринта, веднага след смъртта на жена му, в нея той отбеляза печалните подробности на случилото се.

Пишеше с тон на делови човек, а в думите личеше странна отпадналост, апатия и безнадеждност, която още повече усилваше трагичния смисъл на написаното:

„Моят малък син плаче, иска да яде. О, Елис, Елис, какво да сторя?“

Когато Джон Клейтън написа тези думи — последните, които съдбата му бе отредила да запише, отпусна безсилно глава в ръцете си и се наведе над масата, която бе направил за тази, която сега лежеше неподвижна и студена в леглото до него.

Дълго време никакъв звук не нарушаваше мъртвата тишина на джунглата освен жалния детски плач.

IV МАЙМУНИТЕ

В гората, намираща се на около един километър от океана, старият Керчак, глава на маймунско племе, ревеше и се мяташе в бесен припадък.

По-младите и пъргави маймуни се бяха покатерили по най-високите клони на грамадните дървета, за да не попаднат в лапите му. Те предпочитаха да рискуват живота си, като се люлеят на огъващите се под тежестта им клони, отколкото да стоят близо до стария Керчак, когато е изпаднал в неукротима ярост.

Другите самци се пръснаха, където им видят очите. Разяреното животно успя да счупи гръбнака на един от тях с грамадните си, опръскани с пяна зъби. Една нещастна млада самка се подхлъзна от високия клон и падна до краката му. Той се хвърли върху ѝ с див рев и откъсна голямо парче от единия ѝ бут. След това, като грабна счупения клон, почна злобно да я удря по главата и плещите, докато черепът ѝ не се превърна в пихтия.

И тогава зърна Кала. Тя бе ходила с малкото си да търси храна и не знаеше какво е настроението на могъщия самец. Внезапно нададените от съплеменниците ѝ викове я накараха да потърси спасение чрез лудешко бягство. Керчак се спусна след нея и почти я хвана за крака, тя направи отчаян скок от едно дърво до друго, опасен скок, който маймуните правят само когато не виждат друг изход.

Скокът излезе сполучлив, но когато се хвана за клона на дървото, ненадейният тласък събори малкото, което висеше на шията ѝ, и бедното същество, въртейки и извивайки се, полетя надолу от тридесет метра височина.

С тихи стенания, забравила за страшния Керчак, Кала се спусна долу. Но когато прегърна мъничкото обезобразено телце, животът вече го бе напуснал.

Натъжена, тя люлееше малкото маймунче и дори Керчак не се опита да я тревожи. При смъртта на малкото припадъкът му от демонски бяс изчезна тъй бързо, както го бе връхлетял.

Керчак бе грамадният цар на маймуните, който тежеше може би триста и петдесет килограма. Челото му бе ниско и сплескано. Очите — кървясали, малки и поставени близо до широкия сплескан нос; ушите — широки и тънки, но по размер по-малки, отколкото у по-голямата част от съплеменниците му. Неговият ужасен нрав и голямата сила го бяха направили преди двадесет години господар на малкото племе, в което се бе родил.

Сега, когато бе достигнал пълния разцвет на силите си, в цялата грамадна гора не се намираще маймуна, която да оспори властта му. Дори и другите зверове не го закачаха.

Само старият слон Тантор не се боеше от него и Керчак се страхуваше само от него. Когато Тантор тръбеше, голямата маймуна и съплеменниците ѝ се покачваха високо на дърветата. Племето от човекоподобни маймуни, над които властваше Керчак благодарение на железните си лапи и острите си зъби, наброяваше шест или осем семейства. Всяко от тях се състоеше от един самец с жени и деца, тъй че цялото племе се състоеше от шестдесет до седемдесет маймуни.

Кала бе най-младата жена на самца Тублат, име, което значеше „смазан нос“, и детето, което намери смъртта си пред очите ѝ, бе нейният първенец. Тя бе на девет или десет години и беше едро, силно, добре развито животно, с високо кръгло чело, издаващо по-голям интелект, отколкото у другите ѝ съплеменници. Може би затова притежаваше по-голяма способност за майчина обич и майчина скръб. При все това тя бе голяма и свирепа маймуна, страшно животно, близко по произход до горилата, но малко по-умна от нея, заедно със силата на Керчак правеше нейното племе най-страшното между човекоподобните маймуни.

Когато племето забеляза, че яростта на Керчак е утихнала, всички се спуснаха полека надолу и се заловиха за прекъснатата си работа. Малките играеха и тичаха между дърветата и храстите. Възрастните маймуни лежаха на меката гнила шума, която покриваше земята. Други пък преобръщаха падналите клони и гнилите пънове и търсеха дребни насекоми и червен, които изяждаха веднага. Най-сетне имаше и такива, които претърсваха дърветата и храстите за плодове, орехи, дребни птици и яйца.

Така те прекараха около един час. След това Керчак ги повика и заповяда да тръгнат след него по посока към океана.

По откритите места маймуните вървяха по земята, като се промъкваха по следите на големите слонове, единствените проходи в заплетените маси от храсти, лиани, виещи се растения и дървета. Походката им бе несръчна и бавна. Когато обаче пътят минаваше през млада гора, те се движеха много по-бързо, прескачайки от клон на клон с ловкостта на дребните маймуни. През всичкото време Кала носеше мъртвото и го притискаше към гърдите си.

Следобед шествието достигна до хълма, който се издигаше над морето и откъдето се виждаше малката колиба. Керчак бе тръгнал именно към нея. Той бе видял как мнозина от неговото племе загинаха от гърмежа, който излизаше от една малка черна тояжка в ръцете на бялата маймуна, която живееше в това чудновато леговище. Със своя груб ум Керчак реши по какъвто и да е начин да вземе смъртоносната пръчка и да изследва отвън и отвътре тайнствената бърлога. Гореше от желание да впие зъбите си във врата на страшното животно, от което се боеше и което ненавиждаше. Той, заедно с всички други, често излизаше на разузнаване, та дано да издебне бялата маймуна.

Напоследък маймуните не само не нападаха, но и не се явяваха около къщата. Те схванаха, че малката гърмяща черна пръчка носеше смърт.

През този ден те не видяха човека. Вратата на къщата бе отворена. Бавно, предпазливо и тихо маймуните се запътиха към хижата. Не се чуваше нито рев, нито яростни викове — гърмящата черна пръчка ги бе привикнала да приближават тихо, за да не я разбудят.

Те се приближаваха все повече и повече, докато най-последно Керчак се промъкна до вратата и погледна вътре. Зад него стояха два самец и Кала, която силно притискаше мъртвото телце до гърдите си.

Бялата маймуна бе вътре, тя седеше пред масата с отпусната на ръцете глава. На леглото се виждаше друга фигура, покрита с платно, а от дървената люлчица се разнасяше жаловитият плач на малка рожба.

Керчак безшумно влезе вътре и се приготви за скок. Но в този момент Джон Клейтън се изправи и се обърна към животните.

Това, което видя, вледени кръвта в жилите му. На вратата стояха три самец маймуни, а зад тях се бяха насъбрали други, но колко, той никога не можа да узнае. Пушката и револверите бяха закачени, на стената. Керчак се хвърли върху него.

След като царят на маймуните пусна бездушното тяло на оня, който преди минута беше Джон Клейтън, лорд Грейсток, той тръгна към малката люлка. Но Кала предусети намерението му. Преди той да я спре, тя грабна малкото живо дете, измъкна се през вратата и се покачи заедно с товара си на едно дърво. Умрялото маймунче тя остави в празната люлка. Ревът на детенцето разбуди майчинските и чувства, които бяха излишни за мъртвото.

Като седна високо между дебелите клони, Кала притисна плачещото дете към гърдите си — то почувствува инстинктивно майката и млъкна.

Синът на лорд и лейди Грейсток започна да суче от гърдата на голямата маймуна Кала.

Междувременно животните разглеждаха внимателно обстановката в странната бърлога.

След като Керчак се увери, че Клейтън е мъртъв, той се вгледа внимателно в онова, което лежеше в постелята и беше покрито с платно. Повдигна предпазливо края на покривката и като видя, че това е тяло на жена, грубо дръпна платното, сграбчи с големите си космати ръце неподвижното бяло гърло и заби острите си зъби в него. Но щом разбра, че жената е мъртва, остави я на спокойствие и заразглежда обстановката в стаята. Той не обезпокои повече нито лейди Елис, нито лорд Джон.

Закачената на стената пушка привлече вниманието му най-много от всичко. Много месеци бе мечтал за тази чудновата пръчка. Сега тя бе във властта му, но той не смееше да я докосне.

Приближи се внимателно към пушката, готов да побегне, ако пръчката заприказва със своя гръмовит глас, с който често говореше на някои от съплеменниците му, които от незнание или от безразсъдство нападаха белия ѝ собственик. Дълбоко някъде в първобитния му разум се таеше нещо, което му подсказваше, че тази пръчка е опасна само в ръцете на онзи, който знаеше да борави с нея. Докато обаче се реши да я докосне, минаха няколко минути. Той се въртеше около нея, без да я изпуска от погледа си.

Мощният цар на маймуните ходеше из стаята като човек, покачен на кокили, клатейки се върху дългите си лапи и издавайки глух рев, най-страшния в джунглата. Най-последно спря пред пушката, протегна бавно огромната си длан и се допря до лъскавата цев, но

изведнъж се дръпна назад и пак се заразхожда из стаята. Със своя див рев огромният звяр сякаш се мъчеше да възбуди смелостта си дотолкова, че да се реши да вземе пушката в лапите си. Спря още веднъж пред оръжието и неуверено докосна студената стомана, но незабавно пак оттегли лапата си и продължи тревожната си разходка. Това се повтори многократно и движенията на маймуната ставаха все по-уверени — най-после пушката бе свалена от стената. Като се увери, че пръчката няма да му причини вреда, Керчак започна да я разглежда подробно. Опипа я от всички страни, погледна в черното дуло, побутна мушката, ремъка и най-сетне спусъка.

Събралите се в колибата маймуни стояха до вратата и наблюдаваха своя водач. Други пък се трупаха отвън и се мъчеха да надзърнат вътре. Керчак случайно натисна спусъка. Оглушителен рев огласи малката стая и зверовете, които бяха при вратата и зад нея, се спуснаха един през друг в безумна паника.

Керчак също се уплаши — така се уплаши, че дори забрави да хвърли причинителя на този ужасен шум и се втурна към вратата, като стискаше здраво пушката в ръка.

Той изтича навън, но оръжието се закачи на вратата и тя се затвори здраво зад разбягалите се маймуни.

След като избяга на голямо разстояние от къщичката, Керчак се спря, огледа се и изведнъж забеляза, че все още държи пушката в ръце. Веднага я захвърли, като че ли желязото се бе нагорещило до червено. Той вече не искаше да вземе пръчката. Беше се уплашил от силния трясък. Но затова пък се убеди, че страшната пръчка сама по себе си е съвършено безвредна.

Измина цял час, докато маймуните наново се окуражат и доближат до хижата. Но когато най-сетне се решиха, с огорчение забелязаха, че вратата бе здраво затворена и никакви усилия не бяха в състояние да я отворят. Майсторски направената от Клейтън ключалка затвори здраво вратата зад гърба на Керчак и всички опити на племенниците му да влязат през решетката на прозореца също не се увенчаха с успех.

Като поскитаха още малко из околността, те се върнаха назад в гъстата гора, откъдето бяха дошли.

Кала нито веднъж не слезе на земята със своето малко хранениче, но когато Керчак ѝ заповяда тя, убеждавайки се, че в гласа

му няма гняв, се спусна леко от клон на клон и се присъедини към другите маймуни, които се бяха запътили към жилищата си. Онези маймуни, които се опитваха да разгледат странното ѝ дете, Кала посрещаше озъбена и с глух заплашителен рев. Когато се помъчиха да я уверят, че никой не иска да навреди на малкото, тя им позволи да го доближат, но не допусна да се докоснат до него. Тя чувствуваше, че детето е слабо и нежно и се страхуваше от грубите лапи на съплеменничките си. Пътуването и се затрудняваше, понеже трябваше да се залавя само с една ръка за клоните. С другата тя отчаяно притискаше към себе си новото си дете. Децата на другите маймуни стояха на гърба на майките си, като се държаха здраво за косматите им шии, с крака, пъхнати под мишниците, и не спъваха движенията им. Кала носеше дребничкия лорд Грейсток силно притиснат към гърдите си и нежните ръце на детето се бяха впили в дългите черни косми, които покриваха тази част от тялото ѝ. Кала се движеше трудно и непохватно. Но тя помнеше как нейната рожба се откъсна от гърба ѝ, падна и намери смъртта си и не искаше вече да рискува.

V БЯЛАТА МАЙМУНА

Кала нежно откърмяше намереното си дете, но сама тайно се чудеше защо то не става силно и ловко като малките маймунчета на другите майки.

Изтече година, откакто бе попаднало в ръцете ѝ, а едва започваше да ходи. А в катеренето по дърветата съвсем не го биваше!

Понякога Кала говореше с по-възрастните майки за милото си дете. Нито една от тях обаче не можеше да разбере защо то е толкова изостанало я непохватно дори в такава проста работа — да си намира храна.

Бяха минали дванадесет луни, откакто Кала го бе взела.

Ако тя знаеше, че детето бе преживяло още тринадесет луни, преди да попадне в ръцете ѝ, би го сметнала за съвсем безнадеждно. Малките маймунчета от племето ѝ след две-три луни са много по-развити, отколкото този малък чужденец след двадесет и пет.

Тублат, мъжът на Кала, ненавиждаше силно това дете и ако тя не го пазеше така ревностно и грижливо, отдавна би го убил.

— То никога няма да стане голяма маймуна — разсъждаваше Тублат. — А ти, Кала, винаги ще го носиш и ще се грижиш за него. Каква полза за нас и племето? Най-добре е да го хвърлим някъде в тревата, когато заспи, а ти отгледай силни маймуни, които ще се грижат за старостта ни.

— За нищо на света, Счупен нос — възрази Кала, — дори ако трябва да го нося цял живот!

Тогава Тублат се обърна към Керчак и поиска той да наложи царската си воля и да застави Кала да се откаже от Тарзан. Името Тарзан означаваше „бяла кожа“. Но когато Керчак заговори с Кала за детето, тя заяви, че ще избяга от племето, ако не оставят на спокойствие нея и детето. И понеже всеки от обитателите на джунглата има правото да напуска племето си, когато не му допада, то Керчак я остави, страхувайки се да не загуби тази хубава, добре развита и млада маймуна.

Тарзан поотрасна, той се развиваше все по-бързо и догонваше своите връстници. Когато навърши десет години, той се катереше майсторски по дърветата, а на земята правеше такива фокуси, каквито малките му братя и сестри не смееха да повторят.

Той се отличаваше от тях по много неща. Често пъти те се учудваха на хитростта му. Но той бе по-слаб и по-малък на ръст. На десет години човекоподобните маймуни са вече възрастни зверове, някои от тях достигащи до шест фута.

Тарзан бе все още дете, но какво дете!

От първите дни на детството си той се научи да си служи добре с ръцете, когато скачаше от клон на клон, подражавайки на гигантската си майка. Като поотрасна, всеки ден по цели часове се гонеше с братята и сестрите си по върховете на дърветата. Той свикна да прави големи скокове от шеметни височини и можеше безпогрешно и без никакво напрежение да се улови за клон, който е бясно разлюлян от вятъра. На двадесет метра височина с мълниеносна скорост скачаше от клон на клон и слизаше на земята, а след това с бързината на белката се изкатерваше на върха на някой тропическа гигант. Само на десет години бе силен като здрав тридесетгодишен мъж, по-пъргав от трениран атлет. И от ден на ден силите му се увеличаваха.

Животът на Тарзан минаваше щастливо между свирепите маймуни, защото той не познаваше друг живот и не знаеше, че по света има и други неща освен неизбродните гори и животните в джунглата. Когато навърши десет години, разбра, че между него и другарите му съществува голяма разлика. Дребното му тяло, кафяво от слънцето, започна да му вдъхва срам, понеже беше съвсем без косми и голо, като тялото на презряната змия или някое друго влечуго. Опита се да поправи недостатъка, като се намаза с кал от главата до петите. Но калта изсъхна и падна. Това му причини такова неприятно усещане, че реши да понася срама вместо неудобството.

На поляната, посещавана от племето му, имаше малко езерце. В неговите води, като в огледало, Тарзан за първи път видя отразено лицето си. Един зноен ден в периода на сушата той и един от връстниците му тръгнаха към езерото да пият вода. Когато се наведоха, в тихата вода се отразиха две лица: свирепите и страшни черти на маймуната наред с фините черти на един младеж от стар аристократичен английски род.

Тарзан се изненада. Не стига, че е без косми, ами имал и такова безобразно лице! Той се зачуди как го търпят другите маймуни. Каква отвратителна малка уста и бели зъби! На какво приличат те, сравнени със силните устни и големите зъби на щастливите му братя? А този тънък нос — така жалък и уродлив, като че ли е изтънял от глад!

Тарзан почервеня, когато сравни носа си с великолепните широки ноздри на своя спътник. Виж, той има наистина хубав нос: заема половината му лице! Добре е да си такъв хубавец! — помисли с горест малкото момче. Но когато разгледа очите си, съвсем падна духом. Тъмно петно, сиво кръгче, а наоколо бяло. Отвратително! Даже змийските очи не са толкова отвратителни.

Толкова се бе задълбочил в оглеждане на външността си, че не чу шума на високите треви, разтворени зад тях от един огромен звяр, който се промъкваше из джунглата. Не чу нищо и другарят му: той пиеше жадно и звукът, издаван от пресъхналите му устни, заглушаваше шума от тихото престъпване на врага.

На брега, на около тридесет крачки зад тях, се бе притаила Сабор, голямата и свирепа лъвица. Нервно помръдвайки опашка, тя внимателно протегна голямата си мека лапа и я сложи безшумно на земята. Почти допирайки корема си до тревата, тази голяма хитра котка започна да лази, готова да се хвърли върху жертвите си.

Сега тя бе на десетина метра от двамата връстници, които нищо не подозираха. Лъвицата прибра бавно задните си крака. Едрите мускули се изопнаха под златистата кожа. Тя се притисна така плътно към тревата, че просто се сля с нея, само линията на гърба ѝ стърчеше над земята. Опашката не мърдаше вече, лежеше зад нея неподвижна, изопната като тояга. Това трая само миг. След това лъвицата нададе ужасен рев и скочи.

Лъвицата Сабор бе умен ловец, макар че свирепият рев, който нададе, може да изглежда глупав: не е ли по-сигурно да нападнеш жертвата си безшумно! Но Сабор познаваше бързината на обитателите на джунглата и невероятно острия им слух. За тях е еднакво ясно предупреждение и внезапният шум на тревата, и най-силният вой. Сабор разбираше, че не ще успее да се хвърли безшумно иззад храсталаците. Дивият ѝ рев не бе предупреждение. Тя изрева, за да смрази от ужас бедните жертви за един кратък миг, докато впие острите си нокти в меките им тела.

Що се отнася до маймуната, разсъждението на Сабор бе вярно. Животното се вкамени за миг, но този миг беше напълно достатъчен за гибелта му. Но Тарзан — детето на човека — не изгуби самообладание. Животът в джунглата сред постоянните опасности го бе научил храбро да посреща случайностите, а по-високият интелект му помагаше да се ориентира с бързина, която не бе по силите на маймуните. Ревът на лъвицата Сабор наелектризира мозъка и мускулите на малкия Тарзан и той се приготви веднага за отбрана. Пред него бяха дълбоките води на езерото, зад него — неизбежната смърт.

Тарзан мразеше водата и я признаваше само като средство за утоляване на жаждата. Той я мразеше, защото свързваше с нея представата за студ, за проливни дъждове, придружавани от мълнии и гръмотевици, от които се страхуваше. Неговата дива майка го бе научила да избягва дълбоките води на езерото. Нали той сам бе видял преди няколко седмици как малката Нита потъна под спокойната повърхност на водата и не се върна вече при племето?

От двете злини бързият му ум обаче избра по-малката. Не бе замрял още рева на Сабор, който наруши тишината на джунглата, и Тарзан почувства, че студената вода се затваря над главата му. Той не знаеше да плува, а езерото бе дълбоко, но не загуби самоувереността и изобретателността си. Започна енергично да маха с ръце и крака, като се мъчеше да излезе на повърхността, и инстинктивно започна да прави движения, които наподобяваха движенията на плуващо куче. След няколко секунди носът му се показва над водата и тогава разбра, че ако повтаря движенията, ще успее да се задържи над водата и дори да се отдалечава от лъвицата.

Тарзан бе учуден и зарадван от това ново умение, открито така неочаквано от него, но нямаше много време за мислене. Сега той плуваше успоредно на брега и виждаше жестокия звяр, който, притулен зад безжизненото тяло на приятеля му, навярно би хванал и него.

Лъвицата следеше напрегнато Тарзан, очевидно предполагайки, че ще излезе на брега, но той и не мислеше за това, а нададе висок предупредителен вик към своето племе.

Почти веднага се чу далечен отговор и тутакси четиридесет или петдесет маймуни се понесоха по дърветата към мястото на случката.

Пред всички тичаше Кала, защото позна гласа на любимото си дете, а заедно с нея бе и майката на маймунчето, което вече лежеше мъртво под лапите на жестоката Сабор.

Огромната лъвица въпреки предимствата си пред човекоподобните маймуни все пак не желаше да се среща с тях. Като изрева яростно, тя скочи и се скри в храсталаците.

Тогава Тарзан заплува към брега и бързо излезе на сухо. Чувството на свежест и удоволствие от студената вода изпълваше малкото тяло. След това той никога не пропускаше случай да се окъпе в езерото, реката или океана. Кала дълго не можа да привикне с тази гледка, защото, макар че маймуните умеят да плуват и го правят, когато са принудени, те избягват да се потапят във водата доброволно.

Приключението с лъвицата остана като един от интересните спомени на Тарзан. Такива произшествия нарушаваха еднообразието на всекидневния живот. Без такива случаи животът му би бил само скучна верига от търсене на храна, ядене и сън.

Племето, към което принадлежеше Тарзан, скиташе из местност, простираща се на тридесет километра по морския бряг и на шестдесет километра навътре в сушата. Ден след ден обхождаха маймуните тази област, оставайки понякога по цели месеци на едно и също място. Преходите и спирането зависеха от изобилието или липсата на храна, от природните условия в местността и от присъствието на опасни зверове. Но трябва да се каже, че Керчак често пъти караше маймуните да правят дълги преходи само защото му омръзваше да стои на едно и също място.

Спяха там, където ги заварваше мракът, спяха на земята, понякога покриваха главите си, а нерядко и телата си с грамадните листа на тропически растения. Много често, когато нощите бяха студени, за да се стоплят, лежаха притиснати по две, по три. Така спеше през всичките тези години и Тарзан — в прегръдките на Кала.

Нямаше съмнение, че огромното свирепо животно горещо обича бялото си дете. То от своя страна отвръщаше на големия космат звяр с нежност, която би отдавало и на младата си хубава майка, ако тя не бе умряла.

Наистина, когато Тарзан не слушаше Кала, тя го удряше леко, но в повечето случаи го галеше. Ала Тублат, нейният мъж, продължаваше да го мрази и търсеше случай да свърши с бялата маймуна. Тарзан

също използваше всеки удобен случай, за да отвърща с пълна взаимност на чувствата на своя пастрок. Винаги когато можеше безопасно да го закачи, да му се изплези или да го наругае, когато е в прегръдките на майка си, той то правеше. Изобретателният ум и хитростта помагаша на Тарзан да измисля хиляди дяволии, да засегне Тублат, да отрови и без това тежкото му маймунско съществуване.

Още от малък Тарзан се научи да прави върви, усуквайки и свързвайки дълги треви. С тези върви при всеки сгоден случай връзваше лапите на Тублат или пък се мъчеше да го хване под мишниците и да го завърже по ниските клони на дърветата.

Играейки постоянно е връвчиците, момчето се научи да прави груби възета и примки, с които си играеха и другите маймунчета. Те се опитваха да му подражават, но само той изобретяваше разни неща и ги усъвършенстваше.

Веднъж, както си играеше, Тарзан хвърли примката към един от тичащите с него другари. Примката случайно се обви около врата на маймуната и я принуди да се спре внезапно. „Аха, ето една нова и хубава игра!“ — помисли си Тарзан и веднага се опита да я повтори.

Постепенно, чрез постоянна практика и старателни упражнения, той изучи отлично изкуството да хвърля ласото около врата на жертвата си. Оттогава животът на Тублат се превърна в някакъв кошмар. Спеше ли, ходеше ли, денем или нощем, той никога не бе уверен, че невидимата, безшумна примка не ще достигне шията му и не ще го задуши.

Кала наказваше Тарзан, Тублат се кълнеше да му отмъсти жестоко, даже старият Керчак обърка внимание на Тарзан за немирствата му, предупреждаваше го, заплашваше го, но всичко бе напразно — момчето не слушаше никого и тънката примка се увиваше около Тублатовата шия точно когато той най-малко очакваше нападение.

Тези шеги забавляваха другите маймуни, защото Счупения нос бе вече старец и никой не го обичаше.

В светлата главица на Тарзан се раждаха нови мисли, създадени от неговия човешки разум. Щом той може да лови своите съплеменници с дълга примка от трева, защо да не се опита да улови с нея и лъвицата Сабор? Това бе само смътна мисъл, която трябваше

бавно да узрее и да се таи в подсъзнанието му, докато най-после се осъществи по един блестящ начин.

Но това стана много по-късно.

VI БОЙ В ДЖУНГЛАТА

Постоянните скитания често довеждаха маймуните до затворената и безмълвна колиба, която се намираше при малкия залив. Тайнствеността ѝ бе неизчерпаем източник на интерес за Тарзан. Той се опитваше да надзърта край пуснатите завеси на прозорците или се качваше на покрива и гледаше през черния отвор на комина, като напразно си блъскаше главата какви ли чудеса се крият зад здравите стени. Детското му въображение рисуваше фантастични образи на чудни същества, които се намират в хижата. Особено го блазнеше мисълта да се вмъкне през затворената врата. Наглед тя малко се отличаваше от масивните и недостъпни стени. Затова той по цели часове лазеше по покрива и покрай прозорците, мъчейки се да намери вход.

Скоро след приключението със старата Сабор Тарзан отново посети колибата и като я приближи, забеляза, че от известно разстояние вратата се откроява от обграждащите я стени. Хрумна му, че може би тук се крие така дълго изплъзващата му се възможност да влезе вътре. Беше сам — нещо, което се случваше често, когато скиташе около хижата, защото маймуните я отбягваха. В паметта им още живееше споменът за пръчката, изригваща пламък и гръм, и опустялото жилище на незнайния бял човек си оставаше за тях обвито в атмосфера на ужас и тайнственост.

Че той самият е намерен именно тук — това Тарзан не знаеше. Тази история не му бе разказвана от никого. В маймунския език има толкова малко думи, че стигаха най-много да разкажат за гърмящата пръчка. Но да опише непознатите чудни същества, обстановката и предметите, които ги заобикаляха, маймунският език бе безсилен. Ето защо дълго време преди Тарзан да порасне дотолкова, че да може да разбере тази история, тя бе чисто и просто забравена от племето, Кала му разказа неясно и смътно, че баща му е една чудна бяла маймуна, но момчето не знаеше, че Кала не му е родна майка.

И така, този ден той се запъти право към вратата и прекара много часове в изследване: дълго се занимава с пантите, с дръжката и ключалката. Най-после налучка правилното действие и вратата шумно се разтвори пред учудения му поглед.

Няколко минути не се решаваше да прекрачи прага, докато най-после очите му привикнаха с по-слабата светлина в стаята и той предпазливо влезе вътре.

Всред стаята на пода лежеше скелет без никакви следи от месо по костите. Върху тях бяха залепнали изгнили, покрити с плесен останки от онова, което някога е било облекло. На леглото Тарзан забеляза друг, също такъв страшен предмет, но по-дребен, а в мъничка люлка до него лежеше трети, съвсем мъничък скелет.

Момчето само бегло погледна тези свидетелства за страшната трагедия на отдавна миналите дни. Джунглата го бе привикнала да гледа мъртви и умиращи животни. Дори да знаеше, че гледа останките на родителите си, пак нямаше да се разчувства.

Вниманието му бе привлечено от обстановката и намиращите се в стаята предмети. Започна подробно и внимателно да разглежда всичко: чудноватите инструменти, оръжието, книгите, листовете, облеклото — малкото неща, които бяха оцелели от разрушителното действие на времето при влажния климат на крайбрежната джунгла. После надникна в куфарите и шкафовете, които отвори благодарение на току-що придобития опит. Онова, което намери в тях, беше много по-запазено. Между другите неща там имаше един ловджийски нож, на чието острие Тарзан веднага си поряза пръста. Без да се смути, той продължи опитите си и скоро се увери, че с това нещо може да дяла тресчици от масите и столовете.

Дълго време това занятие го забавляваше, но накрая му дотегна и той продължи изследванията си. В един от натъпканите с книги шкафове му попадна книга, изпъстрена с яркоцветни картинки. Това бе детски илюстриран буквар. Картинките го увлякоха извънредно много. Той видя няколко бели маймуни, прилични на онези, които скачаха на дърветата на джунглата. Но никъде не срещна маймуни от своето племе: в цялата книга не бяха нарисувани нито Керчак, нито Тублат, нито Кала.

Най-напред Тарзан се опита да изчопли с пръсти малките фигури от страниците, но скоро разбра, че те не са истински. Той нямаше

понятие каква представляват те и не намираше в своя първобитен език думи, за да ги назове. Параходите, железниците, кравите и конете нямаха за него никакъв смисъл, те се изплъзваха от вниманието му и не го безпокояха. Онова обаче, което особено интересуваше Тарзан и дори го объркваше, бяха многобройните черни фигурки под и между пъстроцветните картинки — нещо като буболечки, както му се стори, защото повечето от тях имаха крака, но нито една нямаше ръце или очи. Това бе първото му запознаване с азбуката. По това време беше вече навършил десет години. Той, който никога не бе виждал печатан текст, който нямаше никаква представа за съществуването на писменост, не можеше да налучка значението на тези странни фигурки.

Към средата на книгата той изведнъж видя стария си враг — лъвицата Сабор, а след това и змията Хиста, свита на кълбо.

О, колко интересно бе това! През изтеклите десет години от живота си той никога не бе изпитвал такова голямо удоволствие. Увлече се дотолкова, че дори не обърна внимание на настъпилата дрезгавина, докато мракът замъгли всички рисунки.

Тарзан сложи книгата пак в шкафа и затвори вратата, защото не искаше някой, друг да намери и унищожи съкровището му. Той нагласи вратата на колибата така, както я бе заварил по-рано. Но преди да излезе, беше забелязал ловджийския нож на пода и го беше взел със себе си, за да го покаже на другарите си.

Тъкмо навлезе в джунглата, от сянката на ниския храст пред него се изправи огромна фигура. Откачало той я помисли за маймуна от своето племе, но веднага разбра, че пред него стои грамадната горила Болгани. Момчето бе тъй близо до нея, че бе невъзможно да избяга. И малкият Тарзан разбра, че едничкият изход е да остане на мястото си и да се бие, да се бие до смърт, защото тези големи зверове бяха смъртни врагове на неговите съплеменници и щом се срещнеха с тях, не ги щадяха.

Ако Тарзан бе възрастен мъжкар от маймунското племе на Керчак, той щеше да бъде сериозен противник на горилата, но той бе само малък англичанин, наистина необикновено развит и мускулест за годините си, но не можеше, разбира се, да се сравнява със страшния противник.

Ала в жилите му течеше кръвта на онзи народ, от средата на който излизат много храбри войници и пъргави спортисти, а освен това той имаше свой собствен тренинг, придобит в живота му между хищните зверове на джунглата.

За Тарзан бе непознат страхът, така както мие го разбираме, малкото му сърце биеше усилено, но само от възбуда. Ако му се бе удал случай да избяга, той щеше да се възползува, но само защото разсъдъкът му подсказваше, че сам не може да се пребори с големия звяр. Ала когато разбра, че бягството е невъзможно, момчето посрещна смело и храбро горилата. По лицето му не мръдна нито един мускул. Изчака и когато врагът го връхлетя, започна да удря грамадното тяло с юмруци, разбира се, толкова безрезултатно, колкото ако муха би удряла слон. В едната си ръка Тарзан все още държеше ножа, който беше взел от бащината си къща, и когато звярът отново се хвърли върху него, момчето случайно удари с острието косматата му гръд. Ножът потъна дълбоко в тялото и животното изрева от ярост и болка.

Само за минута момчето разбра как се употребява острата и лъскава играчка. То веднага се възползва от това ново познание и когато горилата го повали на земята, няколко пъти заби ножа до дръжката в гърдите й.

Животното се биеше по начините, които инстинктът му подсказваше — нанасяше страшни удари с лапите си и хапеше гърдите и гърлото на момчето с големите си зъби. Двамата се търкаляха дълго по земята в яростен двубой. Изморен и облян в кръв, Тарзан все по-слабо и по-слабо удряше с дългото острие на ножа. После малката фигурка се сгърчи и изопна и младият Клейтън, лорд Грейсток, се повали бездушен върху гниещата растителност, покриваща пръстта на неговата родна джунгла.

Керчаковото племе дочу далечния и свиреп боен вик на горилата и както винаги при опасност Керчак веднага събра племето си, от една страна, за колективна защита срещу общия враг, защото горилата може да не е сама, а, от друга, за да провери дали всички членове на племето са налице.

Разбира се, Тарзан липсваше. Тублат, страшно зарадван от случая, се противопостави с всички сили срещу изпращането на помощ. Самият Керчак, който също не бе дружелюбно настроен

спрямо момчето, послуша Тублат и като сви рамене, се върна при купчината листа, върху които си бе приготвил легло.

Но Кала не мислеше така. Тя се спусна по клоните към мястото, откъдето ясно долитаха виковете на горилата.

Мрак покриваше джунглата и едва изгрялата луна пръскаше невярната си светлина и хвърляше чудновати сенки върху разкошната зеленина.

Бледите лъчи стигаха до земята, но тази светлина само сгъстяваше непрогледната тъмнина на джунглата.

Безшумно, като грамаден призрак, Кала се прехвърляше от клон на клон. Тя ту се спускаше по големите клони, ту се хвърляше на далечно разстояние от едно дърво на друго и бързо приближаваше към местопроизшествието. Опитът и познаването на джунглата ѝ подсказваха, че мястото на боя е близо. Воят на горилата показваше, че страшният звяр е в смъртен двубой с някой друг обитател на дивата гора.

Ненадейно виковете стихнаха и настъпи гробна тишина. Кала не разбираше нищо: виковете на Болгани несъмнено бяха виковете на страдание и предсмъртна агония, но тя не долови нито един звук, от който да разбере кой е противникът на горилата. Невъзможно бе нейният малък Тарзан да надвие и унищожи огромната маймуна мъжкар и затова, като наближи мястото, откъдето се разнасяха стенанията, тя започна да се движи предпазливо, а накрая съвсем бавно и внимателно се запромъква по ниските клони. Кала се взираше тревожно в мрака, пробиван от лунните лъчи, ѝ очакваше всеки миг каквото и да е знак от борещите се.

Ненадейно на една открита, заляна от лунна светлина полянка тя разпозна малкото проснато тяло на Тарзан. Редом с него лежеше — вече мъртъв и вкочанен — големият мъжкар.

С глух рев Кала се хвърли към Тарзан, притисна към гърдите си окървавеното тяло, вслушвайки се дали в него все още има живот. Едва се чуваше слабото биене на малкото му сърце.

Внимателно и с любов Кала го понесе през мрака на джунглата. Тя трябваше да прекара край него дълги дни и ноци, да му носи храна и вода, да разпъжда мухите от жестоките му рани. Бедната — тя не можеше да му помогне с друго, освен да лиже раните му и по този

начин да ги поддържа чисти, а лечебните сили на природата щяха да свършат останалото.

Първоначално Тарзан не ядеше и се унасяше в бълнуване и треска. Той час по час искаше да пие и тя му носеше вода по единствения начин, който познаваше — в устата си.

Никоя жена не би могла да прояви по-голяма всеотдайност и самоотверженост към едно намерено дете от това бедно диво животно.

Най-после треската премина и детето започна да оздравява. Никакво оплакване не се изтръгна от здраво стиснатите му устни, макар че раните го боляха много. Част от кожата на гръдния кош бе раздрана до костите и три от ребрата бяха счупени от силните удари на горилата. Едната му ръка бе почти прегризана от грамадните зъби и голям къс месо бе отхапан от шията, оголената главна артерия само на чудо не бе разкъсана от свирепите челюсти.

Със стоицизъм, възприет от възпитаващите го животни, Тарзан понасяше болките мълчаливо, предпочитайки да се крие във високите треви и да лежи безшумно, свит на кълбо, без да издава страданията си. Лицето му светваше само когато видеше Кала до себе си. Но сега, когато се бе посъвзел, тя отиваше да дири храна и се бавеше по-дълго време. Докато Тарзан беше много болен, тя се задоволяваше с каквато и да е храна и бе заприличала на сянка.

VII СВЕТЛИНАТА НА ПОЗНАНИЕТО

Мина много време, което се стори цяла вечност на малкия страдалец, докато най-после стъпи на крака и проходи. Но след това оздравяването му вървеше толкова бързо, че след месец бе силен и подвижен, както и преди. През време на боледуването той многократно възстановяваше в паметта си боя с горилата. И първата му мисъл сега бе пак да намери чудноватото малко оръжие, което го превърна от слабо и хилаво същество в победител над могъщия звяр, който всяваше толкова страх в джунглата. Освен това от цялата си душа копнееше да отиде пак в малката къща и да продължи да разглежда чудните неща, които се намираха там.

В една ранна утрин Тарзан тръгна на разузнаване. Скоро намери напълно оглозганите кости на своя противник, а до него, покрит с окапали листа, лежеше ножът му, целият ръждясал от засъхналата кръв на горилата и от дългото лежане сред влажните листа. Тарзан се намръщи, като видя, че бляскавата преди повърхност на ножа се е променила, но все пак беше доволен, защото отново имаше в ръцете си това доста страшно оръжие, от което смяташе да се възползува при първия удобен случай. Хрумна му дори мисълта, че отсега нататък няма да се спасява с бягство от дръзките нападения на стария Тублат.

След няколко минути Тарзан беше вече пред хижата, отвори вратата и влезе. Първата му работа бе да изучи механизма на ключалката и той внимателно я разгледа, докато вратата беше отворена. Искаше му се да знае какво точно държи затворена вратата и по какъв начин се отваря тя. Докато разглеждаше и пробваше ключалката, той забеляза, че вратата може да се затваря и заключва и отвътре. Сега вече никой нямаше да го безпокои по време на заниманията му.

Тарзан отново се залови да разглежда обстановката. Вниманието му отново бе приковано главно от книгите. Те пораждаха у него някакво странно, непреодолимо влечение. Не беше в състояние да се заеме с нищо друго — до такава степен го беше завладяла

увлекателната сила и изумителната тайна на книгите. Сред тях имаше един буквар, няколко други детски книги за най-малките, изпъстрени с картинки, и един голям речник. Тарзан разгледа всички книги. Най-много му харесаха картинките, но и ситните буболечки, покриващи страниците без картинки, предизвикваха учудването му и събуждаха мисълта му.

Седнал с подвити крака до масата в колибата, построена от неговия роден баща, навел стройното си тяло над книгата, този малък първобитен човек, с гъсти черни коси и блестящи умни очи представляваше трогателна и прекрасна жива алегория на първичния стремеж към познание в черната нощ на умственото небитие. Лицето му поразяваше с израза на напрегнатата мисъл. По път, който не се поддава на анализ, той налучкваше ключа към загадката на тайнствените малки буболечки, която толкова го смущаваше.

Пред него стоеше буквар, а в буквара имаше рисунка, която изобразяваше малка маймуна. Тази маймуна приличаше на него, но тялото ѝ бе покрито с някаква интересна цветна кожа. Тарзан смяташе за кожа костюма на човека от картинката. Над нея личаха четири ситни буболечки: ДЕТЕ. Той забеляза, че на същата страница тези четири буболечки се повтаряха многократно все в същия ред. След това долови, че отделните буболечки не са много и се повтарят често — понякога сами, но повечето случаи придружени от други. Той бавно прелистваше страниците, вглеждайки се в картинките и буболечките, търсейки познатото съчетание: дете. Ето че пак го намери и под друга картинка: там пак имаше малка маймуна, а до нея непознато животно, застанало на четири крака, прилично на чакал. Под тази рисунка буболечките се редяха по следния начин: ДЕТЕ и КУЧЕ.

И така, тези четири буболечки винаги придружаваха маймуната!

По този начин учението на Тарзан напредваше. Наистина то вървеше много, много бавно, защото той, без да знае това, се бе заел с трудна задача, която на вас или на мен би се сторила невъзможна: той искаше да се научи да чете, без да има каквато и да било представа за букви или писменост и без да е чувал някога за тях.

Дълго време Тарзан не можеше да разреши загадката. Минаха много месеци, години даже, докато той я разреши. Но след дълго време той все пак постигна тайната на малките буболечки. И когато навърши петнадесетата си година, знаеше вече всички комбинации на буквите,

които придружаваха една или друга картинка в малкия буквар и в други две книжки за първоначално четиво. Разбира се, той имаше само най-смътно понятие за значението и употребата на съюзите, глаголите, местоименията, наречията и предлозите. Веднъж — тогава той бе навършил дванадесета си година — в едно от чекмеджетата на масата намери няколко молива. Драснал случайно с върха молива по масата, видя възхитен, че той оставя черна следа. Тарзан тъй усърдно се залови с тази нова играчка, че повърхността на масата скоро се покри с линии, зигзаги и криви примки, а върхът на молива се изтри чак до дървото. Тогава Тарзан взе друг молив. Но този път целта му бе определена. Дойде му на ум сам да изобрази някои от буболечките, които пълзяха по границите на книгите му. Отначало това бе мъчна работа, защото държеше молива така, както стискаше дръжката на ножа — нещо, което никак не помагаше за лесното писане и четливостта. Но Тарзан не се отказваше от намерението си. Винаги когато отиваше в хижата, той се залавяше за писане и най-после практиката му показва начина, по който трябваше да държи молива и да пише лесно. Едва тогава можа да възпроизведе някои от буболечките.

По такъв начин той започна да пише. Като прерисуваше буболечките, той научи и броя им. И макар че не можеше да брои в смисъла, в който ние разбираме това, все пак имаше представа за количество и си помагаше с пръстите на едната си ръка.

Ровейки се в различните книги, Тарзан се увери, че всички видове буболечки са му вече познати. Тогава той ги нареди без мъка, както трябва. Това бе по-лесно за него, защото често пъти прелистваше забавния илюстриран буквар. Образованието му напредваше. Но най-важните си познания той придоби от неизчерпаемите съкровища на големия илюстриран речник. Дори след като вече разбираше смисъла на буквите, той продължаваше да се учи по картинките, а не чрез четене.

След като откри реда на буквите в азбуката, той с наслада търсеше и налучкваше познатите комбинации. Думите и значението им го увличаха все повече в необятната област на знанието.

Към седемнадесетата си година Тарзан се научи да чете детския буквар и напълно разбра чудното значение на дребните буболечки. Той не презираше вече голото си тяло, не се отчайваше от човешкото си

лице, а знаеше, че принадлежи към съвършено друга порода, не като своите диви и космати другари.

Той е ч-о-в-е-к, а те са м-а-й-м-у-н-и, малките майmunки, които скачат по върховете на дърветата, се наричат пък м-а-й-м-у-н-к-и. Тарзан научи, че старата Сабор е л-ъ-в-и-ц-а, Хиста е з-м-и-я, а Тантор — с-л-о-н.

Така се научи да чете.

Оттогава развитието му вървеше с бързи крачки. С помощта на големия речник и упоритата работа на здравия разум момчето, наследило способността да мисли, често се досещаше за много неща, които в действителност не разбираше. Догадките му обаче винаги бяха близко до истината.

В заниманията му се случваха дълги периоди на прекъсване, защото много пъти племето заминаваше някъде далече от къщата. Но където и да бе, бързият му ум продължаваше да работи над тайнствените и увлекателни въпроси. Късовете кора, плоските листа и равната земя Тарзан използваше вместо тетрадка, по тях той драскаше с острието на ножа си своите уроци.

Но същевременно, докато следваше склонността си към умствен труд, той не пренебрегваше и суровите житейски уроци. Тарзан се упражняваше с ласото и играеше с ловджийския нож, който се научи да точи на плоските камъни. Откакто встъпи в племето, то укрепна и се увеличи. Под предводителството на Керчак майmunите сполучиха да пропъдят другите племена от близката джунгла, така че сега имаха храна в изобилие и не се страхуваха от съседски нападения. Затова младите самци растяха, вземаха жени от своето племе, а пленничките водеха при Керчак, предпочитайки да му се подчиняват и да живеят другарски с него, вместо да се грижат сами за благополучието си. Рядко някой самец, по-свиреп от своите другари, се опитваше да оспори Керчаковата власт, но нито един от тях не можа да надвие тази свирепа и жестока маймуна.

Тарзановото положение в племето бе особено. При все че майmunите го считаха за свои, той се отличаваше много от тях и бе самотен в тяхното общество. По-възрастните мъжкар не го обичаха. Те или не му обръщаха внимание, или пък се отнасяха към него с такава непримирима ненавист, че ако не бе изумителната му ловкост и

защитата на вилната Кала, която го пазеше с всичката жар на майчината любов, той би бил убит още на младини.

Неговият най-свиреп и постоянен враг бе Тублат. Но когато Тарзан мина тринадесетата си година, преследванията от страна на враговете му изведнъж престанаха — те го оставиха на мира и дори започнаха да хранят почит към него. Най-после можеше да живее спокойно в племето на Керчак, освен когато някой от самците изпадаха в ярост — болест, от която страдат всички мъжкарци сред дивите зверове в джунглата. Но тогава никоя маймуна не беше в безопасност.

Причина за това спокойствие в живота на момчето бе пак самият Тублат.

Ето как стана това събитие.

Веднъж цялото Керчаково племе се събра на малкия естествен амфитеатър, разположен сред ниски хълмове, върху широка поляна, без високи треви и пълзящи растения. Площадката бе почти кръгла. От всички страни амфитеатърът бе ограден от мощните гиганти на девствената гора: огромните им стволове бяха така обградени със стегна от храсталаци и виещи се растения, че достъпът в малката равна арена бе възможен само по клоните на дърветата. Тук, вън от каквато и да е опасност, племето на Керчак устройваше своите събрания.

Сред амфитеатъра се издигаше един от онези странни барабани, чрез които човекоподобните маймуни произвеждат оглушителна музика при извършване на обредите си. Понякога от дълбочината на джунглата те долитат до човешкото ухо, но нито един човек не е присъствал още на тези ужасни празненства. Мнозина пътешественици са могли да видят тези чудни барабани на маймуните. Някои от тях дори са чували тътнежа от свирения и буен пир на грамадните човекоподобни маймуни, тези първи владетели на джунглата. Но Тарзан, лорд Грейсток, несъмнено бе първото човешко същество, което е присъствало на опияняващия пир Дум-Дум.

Този първобитен обред е послужил за първоизточник на всички служби, церемонии и тържества, каквито са се уреждали и се уреждат от религиите и до днес. В зората на човешкото съзнание назад във вековете, отвъд началната граница на зараждащото се човечество, под ярките лунни лъчи нашите свирепи прадеди са изпълнявали обреда Дум-Дум под звуците на барабани, направени от пръст някъде из величествените джунгли, които и до днес са се запазили. Всички наши

религиозни тайнства и обреди са започнали в онази отдавна забравена нощ, когато нашият пръв космат працядо, разлюлял под тежестта си клона на едно тропическо дърво, леко е скочил в меката трева на мястото на първото сборище.

В деня, когато Тарзан престана да бъде преследван и гонен, Керчаковото племе, състоящо се от стотина маймуни, се движеше по долните клони на дърветата и безшумно се спусна към арената на амфитеатъра.

Празненството Дум-Дум се уреждаше най-често по повод някое важно събитие в живота на маймуните, например победа над неприятелите, залавяне на пленник, умъртвяване на някой голям хищник и най-последно при смърт или обявяване на нов главатар на племето. Всеки подобен случай се придружаваше от тържествения церемониал Дум-Дум.

Този ден се празнуваше убиването на една голяма маймуна от друго племе. И когато Керчаковите съплеменници се наредиха на арената, два силни самца донесоха трупа на победения. Те сложиха товара си пред барабана и клекнаха край него на стража. Другите участници в тържеството налягаха сред гъстата трева, за да дремнат, докато изгрее луната. Дивата оргия щеше да започне под нейната светлина.

Дълго време на поляната цареше тишина, нарушавана само от нестройните крясъци на пъстрите папагали и чуруликането на хиляди други птици, които на орляци пърхаха между орхидеите и гирляндите от огненочервени цветове, спускащи се от покритите с мъх пънове и стъбла.

Най-последно, когато нощта се спусна над джунглата, маймуните се размърдаха, станаха и се разположиха около барабана. Самките, и малките налягаха по външната страна на амфитеатъра, а мъжете се разположиха на полянката срещу тях. Край барабана седнаха три стари самки и всяка от тях държеше дебела тояга, дълга около два метра.

Още с първите слаби лунни лъчи, които посребриха върховете на околните дървета, старите самки започнаха да удрят тихичко и бавно по екливата повърхност на барабана. Колкото повече луната се издигаше и осветяваше гората, толкова по-силно и често удряха маймуните по барабана, докато най-последно дивият ритмичен тътен изпълни цялата околност километри надалеч.

Хищните зверове в джунглата прекратиха лова си и наострили уши и вирнали глави, заслушаха с любопитство далечните и глухи удари, които им подсказваха, че големите маймуни са започнали празника Дум-Дум. От време на време някой звяр надаваше остър писък или силен рев в отговор на дивия тътнеж на празника на човекоподобните маймуни. Но никой от тях не смееше да излезе на разузнаване или да се промъкне за нападение, защото, събрани на празника си, тези маймуни вдъхваха у горските си съседи дълбок страх.

Най-после ударите на барабана се превърнаха в истински гръм — тогава Керчак скочи в средата на кръга, на свободното място между самците и барабанчиците. Като се изправи в целия си ръст, той отметна назад глава, погледна издигащата се луна, удари се в гърдите е големите си космати лапи и нададе страшен хриплив вик.

Отново и отново се разнесе този ужасяващ рев над стихналата в безмълвието на нощта и сякаш мъртва джунгла.

След това Керчак пълзешком, дебнейки, скочи край тялото на мъртвата маймуна, която лежеше пред барабана. Без да снема от трупа малките си, червени, святкащи от злоба очи, той подскачаше в кръг.

След него на арената се появи друг мъжкар, изрева и повтори движенията на вожда. Последваха го всички самци и джунглата вече почти непрекъснато се огласяше от кръвожадните им викове.

Тази пантомима представляше предизвикване на противник.

Всички възрастни мъжкари се присъединиха към странното хоро — започна „нападението“. Като сграбчи грамадната тояга от купчината пръти, нарочно приготвени за целта, Керчак с боен вик се хвърли бясно върху мъртвата маймуна. Барабанныят тътнеж се усили, а ударите се сипеха върху поражения врат. Всеки самец, който се приближаваше до обредната жертва, я удряше с тояга, а след това се унасяше в бесния вихър на танца на смъртта.

И Тарзан участваше в дивия, скоклив, танц. Мургавото му, набраздено с ивици пот мускулесто тяло лъщеше на лунната светлина и се открояваше с гъвкавостта и изящността си сред непохватните груби и космати зверове.

Колкото повече тътнежът и бързината на барабанныя бой се усиливаха, толкова танцуващите се опияняваха от дивия му ритъм и от

свирепия си вой. Подскачанията им ставаха все по-бързи, от устата им потекоха слюнки, устните и гърдите им се покриха с пяна.

Дивият танц продължи около половин час. На ето че по знак на Керчак барабаният бой престана. Самките барабанчици станаха, промъкнаха се между редовете и се смесиха с тълпата на зрителите. Тогава мъжките маймуни като един се хвърлиха върху тялото на врага, което под страшните им удари се превърна в мека космата пихтия.

Рядко им се случваше да ядат прясно месо. По тази причина дивата веселба на нощното им празненство винаги завършваше с изяждането на окървавения труп. И сега всички се нахвърлиха с ярост върху месото. Грамадните им зъби се впиваха, разкъсвайки кървавото тяло. По-силните от тях вземаха по-хубави парчета, а слабите се въртяха около биещата се и ревяща тълпа, очаквайки момента, когато с хитрост ще се докопат до някое по-хубаво парченце или ще отмъкнат някой кокал, преди да се свърши всичко.

Тарзан обичаше и чувствуваше нужда от месо повече, отколкото маймуните. Месояден по природа, той никога не се бе нааяждал до насита с месо. И сега, ловък и пъргав, той се вмъкна между борещите се и разграбващи месото маймуни. Стремеше се с хитрост да докопа хубаво парче, което не можеше да спечели със сила. На хълбока му висеше ловджийският нож на неговия непознат баща, сложен в калъф, направен от Тарзан. Образеца той намери в една от скъпоценните си книги.

Промъквайки се сред тълпата, той най-после се добра до бързо изчезващата храна и с острия си нож отрязва чудесно парче месо: той дори не се надяваше, че ще вземе такава богата плячка — цяла плешка, която се подаваше под краката на могъщия Керчак. Водачът бе така обзет от лакомията си, че не забеляза нанесеното от Тарзан оскърбление на неговата царска особа. Тарзан благополучно се измъкна с пляката си от средата на борещата се маса. Между обикалящите около кръга маймуни бе и старият Гублат. Той бе един от първите на пиршеството и бе взел хубаво парченце месо, което изяде спокойно настрана. Но то му се видя малко, та сега искаше да си вземе още. Изведнъж той забеляза Тарзан: момчето се измъкна от купа драскащи и хапещи се преплетени тела с косматата плешка, която притискаше силно към гърдите си.

Малките, разположени близо едно до друго, налети с кръв очи на Тублат засвяткаха злобно, когато зърна омразния храненик. В него запламтя желание да отнеме апетитния къс от ръцете на момчето.

Но и Тарзан забеляза злия си враг. Предугади намерението му, той се спусна бързо към женските и децата, като се надяваше да се скрие сред тях. Тублат се спусна бързо подир него. Уверен, че няма да намери къде да се скрие, Тарзан разбра, че му остава само едно — да бяга. Той се спусна, колкото му държат краката, към най-близкото дърво, скочи ловко, залови се за един клон с ръце и с плячката в зъби стремително се закатери нагоре, следван от Тублат.

Момчето се изкачваше все по-нависоко и по-нависоко на разлюляния връх на величествения гигант на горите. Тромавият преследвач не се реши да го достигне, а Тарзан, като седна на върха, започна да подхвърля оскърбления и насмешки по адрес на разярения, запенен Тублат, който се бе спрял на няколко метра по-долу от него.

Тублат побесня. Със страшен рев и ръмжене той се тръшна на земята сред жените и децата и се нахвърли върху тях. С големите си зъби той прегризваше тънките шии на малките и късаше цели парчета месо от гърбовете и коремите на женските, които попадаха под ноктите му.

Луната ярко осветяваше тази кървава оргия на беса. И Тарзан видя всичко това. Видя как децата и самките бягаха, колкото им държат силите, към безопасните места по дърветата. А след това и възрастните самци, които седяха по средата на арената, почувствуваха могъщите зъби на обезумелия си другар. Тогава всички маймуни побързаха да се скрият в тъмнината на околната гора.

Освен Тублат в амфитеатъра остана само едно живо същество, една закъсняла самка, която тичаше бързо към дървото, на чийто връх седеше Тарзан. Наблизо зад нея тичаше страшният Тублат.

Това бе Кала. Но щом момчето видя, че Тублат я настига, той с бързината на падащ камък се запуска от клон на клон в помощ на майка си.

Тя стигна до дървото. Над нея стоеше синът ѝ, затаил дъха си, очакващ изхода от бягането. Кала подскочи и се хвана за нисък клон. Тя висеше точно над Тублатовата глава и бе вече в безопасност. Но се чу сух, силен трясък, клонът се счупи, Кала падна върху главата на Тублат и го повали.

И двамата скочиха едновременно, но Тарзан още по-бързо се спусна от дървото и големият, разярен самец неочаквано се озова лице срещу лице с детето човек.

Нищо не можеше да допадне повече на злобния звяр от този случай. С тържествуващ рев се нахвърли той върху малкия лорд Грейсток. Но не бе съдено зъбите му да се впият в мекото тяло с цвят на орех. Мускулестата ръка с мълниеносна бързина хвана Тублат за косматото гърло, другата ръка пък заби няколко пъти острия ловджийски нож в широките гърди, ударите се сипеха като мълнии и престанаха едва тогава, когато Тарзан почувствува, че отслабналото тяло падна на земята.

Когато трупът падна, Тарзан, храненикът на маймуните, стъпи върху врата на най-злия си враг, вдигна очи към пълната луна и като отметна буйната си и млада глава назад, нададе дивия и страшен победен рев на своя народ.

Една след друга заслизаха от убежищата си маймуните от племето. Те образуваха стена около Тарзан и победения му враг и когато се събраха всички, той се обърна към тях:

— Аз съм Тарзан! — извика той. — Аз съм великият борец. Всички са длъжни да почитат Тарзан и Кала, майка му. Измежду вас няма нито един, който може да се мери с него по сила. Враговете му нека се пазят!

Забил втренчен поглед в злобните червени очи на Керчак, младият лорд Грейсток удари могъщите си гърди и още един път нададе острия предизвикателен рев.

VIII

ЛОВ ОТ ВЪРХОВЕТЕ НА ДЪРВЕТАТА

На следното утро след Дум-Дум маймуните бавно потеглиха назад към брега през гората. Мъртвият Тублат остана там, където бе убит, защото племето на Керчак не ядеше своите. Походът бе само за търсене на храна. Зелкообразни палми, сини сливи, пизанг, ситамин имаше в изобилие; имаше и диви ананаси, а понякога маймуните успяваха да намерят дребни млекопитаещи, птици, яйца, буболечки, насекоми. Маймуните чупеха орехите с могъщите си челюсти и само когато те се оказваха много твърди, ги трошаха с камъни.

Веднъж пътят им бе пресечен от старата Сабор. Тази среща с лъвицата накара маймуните да потърсят спасение по високите клони. Вярно, че Сабор уважаваше многочислеността и острите им зъби, но и маймуните не криеха уважението си към свирепостта и силата ѝ.

Тарзан бе седнал на един нисък клон. Лъвицата, която се промъкваше през гъстака, се озова тъкмо под него. Той хвърли ананас срещу врага на своя народ. Величественото животно се спря и като се извърна, изгледа човешката фигура, която го дразнеше. Сабор размаха сърдито опашка, показва жълтите си зъби и намръщи четинестата си муцуна. Злобните ѝ очи се превърнаха в тънки ивици, в които гореше бяс и омраза. Със свити назад уши лъвицата погледна Тарзан право в очите и нададе остър боен вик.

Седнал на клона над нея, човекът маймуна ѝ отвърна със страшния рев на своето племе.

Няколко мига те се гледаха мълчаливо. След малко голямата котка възви в джунглата и горският гъсталак я погълна, както океанът поглъща хвърления в него камък.

Но в ума на Тарзан се породи сериозен план. Тоя уби свирепия Тублат, значи е станал силен боец. Сега пък ще проследи хитрата Сабор и ще убие и нея. Тогава ще стане велик ловец. В дъното на гладкото европейско сърце на Тарзан се спотайваше силното желание да покрие голотата си с дрехи. От книжките с картинки той научи, че всички хора ходят покрити, а само маймуните са голи. Облеклото е

признак на сила, отличителен признак за превъзходството на човека над всички други създания. Не можеше, разбира се, да има други причини, за да се носят такива отвратителни неща.

Преди много луни, когато той беше много по-малък, искаше да има кожата на лъвицата Сабор или на лъва Нума, или на леопарда Шита, за да покрие безвласото си тяло. Тогава поне би престанал да прилича на отвратителната змия Хиста. Но сега Тарзан се гордееше с гладката си кожа, защото тя означаваше произход от могъщ род. В него се бореха две противоположни желания: да ходи свободно гол, както племето на Керчак, или пък като се съобразява с обичаите на своята порода, да носи неудобна дреха. Тези две желания надделяваха у него, редувайки се.

През цялото време, когато след бягството на Сабор племето продължаваше бавното си придвижване през джунглата, главата на Тарзан бе пълна с големи планове за проследяването и убиването на лъвицата. Но веднъж вниманието му отвлече едно страшно явление.

Посред бял ден внезапна тъмнина се спусна над джунглата: всичко утихна. Клоните на дърветата стояха неподвижни, като че ли бяха парализирани в очакване на приближаваща се катастрофа. Цялата природа сякаш замря. А отдалече започна да долита тъпо и печално стенание. То се приближаваше постепенно и ставаше все по-силно. Гигантските дървета отведнъж се огънаха, като че ли някаква сила ги наклони към земята. Те се навеждаха все повече и повече и се чуваше само глухият и страшен вой на вятъра. Но гигантите на джунглата неочаквано се изправиха и заклатиха могъщите си върхове, като че ли с това изразяваха гневния си протест. От понесените във вихъра черни облаци блесна ярко ослепителна светкавица. Гръм разтърси въздуха. След това заваля пороен дъжд и джунглата се превърна в същински ад.

Маймуните, разтреперани от студения порой, се събраха на купчина и се притискаха в стъблата на дърветата. При светлината на мълниите, пронизващи тъмнината, се виждаха диво разлюлените клони, потоците вода и стъблата, огъвани от вятъра. От време на време някое дърво от патриарсите на гората биваше поражавано от гръмотевица, пръскаше се на хиляди късове, изпочупваше клоните на околните дървета и избиваше множество малки животни. Малки и големи клони, отчупени от свирепия вихър, се въртяха и летяла в бесен танц по земята, като смазваха всичко по своя път.

Ураганът бесня дълго, а изплашените маймуни се притискаха една о друга, като се излагаха всяка минута на опасността от падащи дървета и клони и стояха вкаменени от силните светкавици и гръмотевици. Притихнали и ужасени, те мълчаливо страдаха, очаквайки края на бурята.

Той настъпи също така неочаквано, както и началото. Вятърът спря внезапно, слънцето надзърна и природата пак се усмихна. Мокрите листа и влажните чашки на чудните цветя запяха под слънчевите лъчи. Природата омекна и всичко живо ѝ прости за причинените злини и се залови за работа. Животът тръгна по своя път, както и преди бурята.

Но Тарзан направи неочаквано откритие: той разбра тайната на облеклото. Колко топло щеше да му бъде, когато дъждът валеше, под топлата кожа на Сабор! Тази мисъл стана една от подбудите да изпълни плана си.

В продължение на няколко месеца племето скиташе край ниския бряг, където бе хижата на Тарзан, и той можеше да отделя по-голямата част от времето си за учене. Но скиташе ли из джунглата, ласото му бе винаги готово и много дребни животинки попаднаха в примката му.

Веднъж ласото се уви около късата шия на дивия глиган Хорта. Той се хвърли яростно, опитвайки се да се освободи, и събори Тарзан от клона, на който се бе закрепил. Звярът чу шума от падането, обърна се и като видя лесната си плячка, наведе глава и се хвърли върху изненадания момък.

За щастие Тарзан не пострада; той бе паднал на четирите си крака, по котешки, с разтворени широко нозе. Намерил се пред глигана, мигом скочи с пъргавината на маймуна на едно дърво и избягна опасността тъкмо тогава, когато разяреният Хорта профуча под него.

Благодарение на този случай Тарзан се научи какво може да очаква и от какво трябва да се страхува при употребата на ласото. Той изгуби въжето си, но пък разбра, че ако Сабор го бе съборила от клона, изходът на срещата щеше да бъде свършено друг и той несъмнено щеше да бъде убит.

Нужно бе много време, докато си направи ново въже. След като бе готово, Тарзан се зае със замисления от него лов и легна сред гъстия листак на един грамаден клон, точно над пътеката, по която зверовете

отиваха на водопой. Под него минаха много дребни животни, но той не ги закачи. В този момент дребният дивеч не го интересуваше. За да постигне целта си, му бе нужно едро животно.

Най-после се яви и тази, която чакаше. Мощните мускули играеха под кадифената разкошна кожа: охранена и блестяща, идваше лъвицата Сабор. Големите ѝ лапи стъпваха меко по тясната пътека. Тя вървеше с вирната глава, като зорко се вслушваше във всяко движение и прошумяване, с бавни и красиви движения се извиваше опашката ѝ.

Лъвицата постепенно се приближаваше към мястото, където я чакаше Тарзан, приготвил навитото на клона ласо. Младежът, стоеше неподвижен като бронзова статуя и непреклонен като смъртта.

Сабор мина под него. Направи крачка, втора, трета — и дългото въже се изви над нея. Широка примка изсвистя и обхвана главата ѝ. И когато Сабор, разтревожена от шума, вдигна глава, примката вече бе обвила врата ѝ. Тарзан затегна здраво ласото около лъскавата шия, след това пусна въжето и се хвана с двете ръце за клона, на който бе застанал.

Сабор бе хваната. Изплашен, звярът направи бесен скок към джунглата. Но Тарзан не искаше да загуби въжето, както преди. Научен от опита, той бе завързал здраво края на ласото за дървото, на което седеше. Лъвицата не бе скочила още и усети, че въжето затяга шията ѝ. Тя се превъртя във въздуха и тежко грохна на земята.

Изглеждаше, че планът е сполучил. Но когато Тарзан хвана ласото, като се опираше на разклонението на два здрави клона, видя, че ще бъде много трудно да притегли към дървото и провеси тялото на могъщия звяр, който при това се съпротивлява, хапе, драци и вие. Тежестта на старата Сабор бе толкова голяма, че като се опре, на предните си лапи, май само Тантор би могъл да я помръдне от мястото ѝ.

Лъвицата започна да се мята заедно с въжето и отново попадна на пътеката, откъдето можеше да види този, който я беше нападнал. Виейки бясно, тя неочаквано подскочи високо към Тарзан. Но когато с цялата си тежест се удари в клона, на който стоеше Тарзан, той вече се бе преместил.

Покачвайки се на един по-тънък клон няколко метра по-високо, разярената пленница отново остана под него. За миг Сабор увисна на

клона, а Тарзан ѝ се подиграваше и хвърляше клечки върху беззащитната ѝ муцуна.

Разяреното животно пак скочи на земята, а той дръпна въжето, но Сабор се бе досетила какво я задържа и като ухапа въжето със силните си челюсти, го прегриза, преди Тарзан да успее да затегне повторно ласото.

Момчето бе дълбоко огорчено. Добре обмисленият му план пропадна. Той стоеше на клона, ругаеше и ръмжеше по разхождащото се под него животно, подиграваше му се, правейки различни, жестове и мимики. Цели три часа Сабор се разхожда назад-напред под дървото. Четири пъти, прикляквайки, се хвърляше към стоящия над нея мъчител. Но това бе толкова безполезно, колкото да се гони вятърът, който си играеше и шумеше по върховете на дърветата.

Най-после момчето се насити на това забавление. С остър вик то ловко замери лъвицата с един гнил плод, който се размаза по озъбената ѝ муцуна. След това се понесе бързо по дърветата високо над земята и скоро се озова при своите.

Там той разказа приключението си. Гърдите му се повдигаха от гордост и той бръщолеви и се хвали толкова много, че направи впечатление дори на най-заядливите си врагове, а Кала простодушно скачаше от радост и гордост.

IX СРЕЩА

Тарзан, храненикът на маймуната, продължаваше да живее първобитния си живот в джунглата още няколко години почти без промяна. Ако имаше такава, тя се състоеше само в това, че ставаше по-силен и по-умен и че научи твърде много от книгите за чудните краища, намиращи се някъде зад пределите на неговата гора.

Животът не му се струваше еднообразен и безцветен. Винаги имаше работа, винаги можеше да ходи на лов, да търси плодове или пък да лови из многобройните рекички и езера рибата Пиза. Освен това винаги трябваше да се пази от Сабор и от свирепите ѝ сродници. Тази постоянна опасност придаваше остър вкус на всяка минута от живота му.

Животните го дебнеха често, но и той още по-често ги дебнеше. И макар че нито веднъж острите им и жестоки нокти не го бяха докоснали, случваше се няколко пъти разстоянието, което го делеше от тях, да бъде толкова малко, че между гладката му кожа и ноктите им едва можеше да мине едно месесто листо.

Бърза бе лъвицата Сабор, бързи бяха Нума и Шита, но Тарзан бе като светкавица.

Той се сприятели със слона Тантор. Как? Не питайте. Но жителите на джунглата знаеха, че често пъти в лунни нощи Тарзан, храненикът на маймуните, и слонът Тантор се разхождаха заедно. И там, където пътят в гората биваше свободен, Тарзан яздеше, седнал на могъщия гръб на слона.

Но всички зверове в джунглата бяха врагове на Тарзан, всички освен племето му, сред което сега той имаше много привърженици.

И така, на осемнадесет години младият английски лорд не можеше да говори английски, но все пак умееше да чете и да пише на родния си език. Той никога не бе виждал друго човешко същество освен себе си, защото малката област, в която скиташе племето му, не бе прорязана от нито една по-голяма река, по която евентуално биха могли да се спуснат с лодки туземци от вътрешността на сушата.

Високи хълмове заобикаляха тази територия от три страни, а океанът — от четвъртата. Тук живееха само лъвове, леопарди и отровни змии. Самите девствени гори на джунглата дотогава още не бяха посещавани от същество от породата животни, които се наричат хора.

Веднъж обаче, когато Тарзан пак седеше в хижата на своя баща, унесен в тайните на книгите, едно съдбоносно събитие завинаги наруши безлюдията на джунглата.

Далече на изток, по гребена на един нисък хълм, Тарзан видя да се движат едно зад друго някакви същества. Отпред вървяха петдесетина воители, въоръжени с дълги копия с железни остриета, освен тях всеки носеше и по един голям лък и отровни стрели. На гърбовете им висяха обли щитове, през ноздрите им бяха прекарани големи железни халки, а по сплъстените им като козина коси имаше китки от ярки пера. Челата им бяха татуирани с три успоредни цветни ивици, гърдите — с три концентрични кръга. Жълтите им зъби бяха остри като у хищниците, а големите провиснали устни им придаваха още по-зверски вид.

След тях се мъкнеха неколкостотин жени и деца. Те носеха на главите си различни товари: кухненски съдове, покъщнина и големи денкове със слонова кост. Следваха ги отделение войници като тези от челната колона. Личеше си, че се страхуват от нападение повече отзад, отколкото напред. За това свидетелстваше начинът, по който бе построена колоната. Така и беше. Чернокожите се спасяваха с бягство от войниците на белия човек, който така ги ограбваше и потискаше, отнемайки им слоновата кост и каучука, че един ден те въстанаха срещу потисниците си, убиха белия офицер и унищожиха малкия му отряд от местни войници. След това няколко дни ядоха от месото им.

Неочаквано една нощ селището им бе нападнато от по-силен отряд, дошъл да отмъсти за смъртта на другарите си. През тази зловеща нощ черните войници на белия човек на свой ред се наядоха до насита с месо, а жалките останки на могъщото някога племе се скриха в мрачните джунгли — на път към неизвестността и свободата.

Но това, което означаваше свобода и дирене на щастие за тези чернокожи диваци, носеше ужас и смърт за много от дивите обитатели на тяхната нова земя.

Три дни бавно се промъкваше отрядът през дебрите на непроходимата гора. Най-после в ранната утрин на четвъртия ден те

стигнаха до малко местенце земя близо до рекичката, което изглеждаше по-незалесено от другите места, срещани дотогава от тях.

Тук чернокожите пришълци се заловиха с построяването на жилища. След месец те бяха вече разчистили голямо парче земя и построили колиби: около селището израсна здрава ограда; засято бе просо и диваците заживяха постарому в своето ново отечество. Тук нямаше нито бели хора, нито черни войници. Нямаше събиране на слонова кост и на каучук за жестоките и користни стопани.

Изминаха доста месеци, преди черните да се решат да навлязат навътре в горите, които обграждаха новото им селище. Мнозина от тях вече станаха жертви на старата Сабор. Джунглата бе пълна със свирепи и кръвожадни котки, лъвове и леопарди и туземците се страхуваха да отиват далече от своите надеждни огради.

Веднъж Кулонга, синът на стария вожд Мбонга, навлезе далеч на запад. Той вървеше предпазливо из гъсталаците, държейки копието си готово и здраво притискайки с лявата си ръка към стройното си черно тяло дълъг объл щит. На гърба му висеше лък, а колчанът му бе пълен с прави стрели, грижливо намазани с тъмно смолисто вещество, благодарение на което дори лекото драсване бива смъртоносно.

Нощта застигна Кулонга далеч от селището на баща му, в посока запад. Той се покачи на едно голямо дърво и си направи нещо като площадка, върху която легна да спи.

На разстояние четири километра западно от него нощуваше племето на Керчак.

На другата сутрин, в зори, маймуните станаха и се разпръснаха из джунглата да търсят храна. Тарзан, както винаги, тръгна към хижата. Той искаше да намери по пътя някакъв дивеч и да се нахрани, преди да стигне брега.

Маймуните се пръснаха по една, по две, по три навсякъде из околността, но все пак се мъчеха да бъдат близо една до друга, та в случай на опасност да извикат и да бъдат чути.

Кала вървеше бавно по отъпканата от Тантор пътека в посока запад и бе погълната от това да преобръща гнили съчки, за да намери гъби и годни за ядене насекоми. Изведнъж някакъв странен шум привлече вниманието ѝ.

Пред нея, на около петдесет ярда, пътят бе съвършено открит и през тунела от листа тя видя дебнештата фигура на едно страшно,

невиждано същество.

Беше Кулонга.

Кала не си губи времето да го разглежда, бързо се върна и потегли назад по пътеката. Това не бе бягство от нейна страна, а обичай на нейните съплеменници, които благоразумно избягват нежелателно сблъскване, докато не заговори страстта им.

Но Кулонга не спираше... Той усети месо... Ако я убиеше, можеше да се наяде отлично този ден. И той тичаше след Кала с копие, пригответо вече за удар.

На завоя на пътеката Кала сполучи някак да се скрие, но Кулонга я забеляза на откритото място. Ръката, държаща копието, се отметна далеч назад и мускулите в един миг се напрегнаха под гладката кожа. После ръката се изправи и копието полетя към Кала. Но ударът бе лошо пресметнат, копието само одраска хълбока ѝ.

С вик на гняв и болка се хвърли маймуната върху врага си. И в същата минута дърветата затрещяха под тежестта на другарите ѝ. Племето вече бързаше нататък, скачайки от клон на клон, в отговор на вика на Кала.

Кулонга с невероятна бързина свали лъка от плещите си и постави стрела. Опънал силно тетивата, изпрати отровното острие право в сърцето на огромния човекоподобен звяр.

С ужасяващ писък Кала падна ничком пред очите на членовете на племето си.

С рев и вой се нахвърлиха маймуните върху Кулонга, но предпазливият дивак се понесе надолу по пътеката като изплашена антилопа. Той знаеше достатъчно за кръвожадността на тези диви, космати същества и едничкото му желание бе да увеличи колкото може повече разстоянието между себе си и тях.

Маймуните го преследваха доста далече, скачайки стремглаво по дърветата, но най-после една след друга изоставиха преследването и се завърнаха на мястото на трагедията.

Никоя от тях дотогава не бе виждала друг човек освен Тарзан и затова всички смътно се учудваха що за странно същество се е появило в тяхната джунгла.

Далеч на брега, в малката колиба, Тарзан чу слабия отзвук на схватката. Той се досети, че с племето му се е случило нещо сериозно, и забърза натам, откъдето се чуваше шумът на борбата.

Когато дотърча до мястото, завари там цялото племе. Маймуните, силно развълнувани, кряскаха и се суетяха около тялото на неговата убита майка.

Скръбта и злобата на Тарзан бяха безгранични. Той изрева няколко пъти със своя страшен боен вик, удари се със свити юмруци в гърдите, а после се хвърли върху трупа на Кала и горко ридаейки, изля скръбта на своето самотно сърце.

Загубата на едничкото същество в света, което хранеше към него любов и нежност, бе наистина голямо нещастие за него. Какво от това, че Кала бе свиреп и страшен звяр. За Тарзан тя бе нежна, близка и затова прекрасна.

Без да съзнава сам това, той изпитваше към нея същата обич, почит и уважение, каквито всяко английско момче изпитва към своята родна майка. Непознаващ друга майка, безмълвно ѝ отдаде всичко, което би принадлежало на прекрасната лейди Елис, ако беше жива.

След първия изблик на отчаяние Тарзан се опомни и се окопоти. Като разпита съплеменниците си, свидетели на убийството на Кала, той научи всичко, което техният беден речник позволяваше. Това бе напълно достатъчно. Той разбра, че странна безвласа черна маймуна с пера, растящи на главата, е хвърлила към Кала смърт от жилава пръчица, а после е побягнала с бързината на елена Бара в посока към изгрева на слънцето.

Тарзан скочи и бързо се понесе през гората по клоните. Той знаеше всички извивки на слонската пътека, по която бе побягнал убиецът, и вървеше напърно през джунглата, за да пресече пътя на черния воин, който не можеше да върви другаде освен по самата пътека.

На бедрото на Тарзан висеше ножът, наследен от баща му, а на плещите стоеше неговото дълго, навито в кръг въже.

След един час човекът маймуна пак слезе на пътеката и се залови да оглежда внимателно земята.

В лепкавата кал на брега на мъничко поточе намери такива следи от нозе, каквито в тукашните гори бе оставял само той, но онези бяха по-големи от неговите дири. Сърцето на Тарзан затуптя силно. Нима той преследва човек, представител на неговия собствен вид?

Имаше две пътеки от следи, сочещи противоположни посоки.

И така, жертвата, която гонеше, е минала оттук и се е върнала по същата пътека. Като се вгледа в голямата прясна диря, забеляза малка бучка пръст, която се свличаше от ръба на едната стъпка — това значеше, че следата е съвсем прясна и тайнственото същество, което гонеше, току-що е минало оттук.

Тарзан пак скочи на едно от дърветата и бързо, почти безшумно, се понесе високо над пътеката.

Не измина и километър и наистина видя черния воин. Той стоеше на откритата поляна. В ръката си държеше гъвкав лък със стрела, готова всеки момент да полети.

Насреща му, готов за скок, стоеше глиганът Хорта с наведена глава и с потънали в пяна бивни.

Тарзан учуден гледаше странното чернокожо същество. То тъй много приличаше на него по външния си вид и все пак се отличаваше по лицето и цвета на кожата. Наистина в своите книжки той бе срещал рисунки, изобразяващи негър дивак, но колко не приличаха онези мъртви отпечатьци на това лъскаво, черно, ужасно същество, в което дишаше животът!

При това този човек със силно изпънат лък напомни на младежа не толкова „негъра“, колкото „стрелеца“ от неговия илюстриран буквар.

„Със С започва стрелец.“ Колко чудно бе това! Тарзан бе толкова възбуден от своето откритие, че едва не издаде присъствието си.

Но на полянката пред очите му ставаше нещо съвсем ново и невиджано.

Мускулестата черна ръка силно изпъна тетивата. Глиганът се хвърли напред и тогава черният човек пусна малката отровна стрела. Тарзан видя как стрелата полетя с бързината на мълния и се заби в четинестата шия на глигана.

Едва-що стрелата изхвъркна от тетивата, Кулонга постави втора, но не свари да я пусне и глиганът стремглаво се нахвърли върху него. Тогава чернокожият прескочи животното с един скок, с неимоверна бързина заби в гърба на обречения Хорта втора стрела и почти мигновено се покачи на едно дърво.

Хорта се изви, за да се хвърли още веднъж върху врага си, направи няколко колебливи крачки и сякаш учуден от нещо, се залюля

и падна на хълбок. Няколко минути мускулите му се свиваха, потръпвайки, но след малко той вече лежеше неподвижно.

Кулонга слезе от дървото.

С ножа, който висеше на бедрото му, изрязва няколко големи къса от тялото на глигана. Ловко и бързо накладе насред пътеката огън и почна да пече и яде това месо. Другата част от глигана остави там, където си беше.

Тарзан страшно се интересува от видяното. Желанието му да убива яростно бушуваше в свирепата му гръд, но жаждата му да научи нещо ново бе по-силна. Той реши да проследи това диво същество и да узнае откъде е дошло. Реша да го убие някой друг път, когато лъкът и смъртоносните стрели не са налице.

След като се нахрани, Кулонга изчезна зад най-близкия завой на пътеката, а Тарзан спокойно слезе на земята. С ножа си отрязва няколко къса месо от трупа на Хорта, но не ги изпече.

Той бе виждал и по-рано огън, но само когато Ара, т.е. мълнията, запалеше някое голямо дърво. За Тарзан бе невъзможно някое същество от джунглата да може да получава такива червено — жълти остри „зъби“, които изяждат дърветата и не оставят нищо друго след себе си освен мека пепел. А защо черният воин развали прекрасното си ядене, като го предаде в зъбите на огъня — това бе извън разбирането му. Може би Ара бе съюзница на стрелеца и той делеше храната си с нея?

Разбира се, Тарзан никога тъй глупаво не би развалил хубавото месо. Ето защо той изяде суровите късове. А останалата част от трупа зарови близо до пътеката така, че да може да я намери след завръщането си.

Похапнал предостатъчно, лорд Грейсток младши изтри мазните си пръсти в голите бедра и пак се запъти по дирите на Кулонга, сина на вожда Мбонга.

В същото време в далечния Лондон лорд Грейсток, най-младият брат на загиналия лорд Грейсток, върна обратно на готвача в клуба поднесените му котлети, недоволен, че не са допечени. След като се наобядва, потопи пръстите си в сребърен съд с уханна вода и ги изтри в белоснежна салфетка.

Цял ден Тарзан следеше Кулонга, придвижвайки се над него по клоните, сякаш бе злият дух на горите. Още два пъти той видя как

Кулонга мятеше стрелите си: веднъж към Данго, хиената, и втори път към маймуната Ману. В двата случая животното умираше почти веднага. Отровата на Кулонга очевидно бе прясна и твърде силна.

Тарзан мислеше за този чуден способ за убийство през цялото време, когато, разтваряйки клоните, следваше чернокожия воин на безопасно разстояние от него. Той разбираше, че малкото убождане на стрелата не може само по себе си тъй бързо да убива дивите обитатели на джунглата. Горските животни в битка с враговете си са били раздирани, изгризвани до кръв по най-жесток начин и все пак често пъти са оживявали.

Не, в тези мънички дървени тресчици се криеше нещо тайнствено. Не току-така само от едно одраскване можеха да причинят смърт. Тарзан трябваше да разучи тази работа.

Тази нощ Кулонга пак спа в клоните на едно голямо дърво. А високо над него се бе притаил Тарзан.

Когато Кулонга се събуди, видя, че лъкът и стрелата му са изчезнали. Черният воин бе повече изплашен, отколкото разгневен. Претърси внимателно земята под дървото, прегледа всички клони, но никъде не видя следа нито от лъка, нито от стрелите или от тайнствения крадец.

Панически страх обзе Кулонга. Той бе обезоръжен! Нали остави копието си в тялото на Кала. А сега, когато лъкът и стрелите му изчезнаха, той бе съвсем незащитен. Оставаше му само ножът. Единствената му надежда за спасение бе да стигне колкото може по-скоро до селището на Мбонга.

Той бе сигурен, че селището е наблизо, и с бърз бяг затича по пътя.

От гъстата зеленина на непроницаемия листак няколко метра над него се подаде Тарзан и се понесе подире му по дърветата.

Лъкът и стрелите на негъра бяха завързани здраво от него на върха на гигантско дърво. В дънера на това дърво Тарзан изряза с острия си нож ивици кора от стъблото, а малко по-горе пречупи клон. Това бяха знаци, с които той отбелязваше мястото.

Кулонга продължаваше пътуването си, а Тарзан все повече и повече го настигаше, докато най-после се озова точно над главата му. В дясната си ръка сега той държеше навитото въже.

Дълго бе отлагал този момент само защото много искаше да проследи накъде се е запътил черния воин. След малко бе възнаграден за търпението си. Пред него внезапно се откри голяма поляна, по която се виждаха много чудни леговища. Гората свърши и между джунглата и селището имаше голямо обработено поле.

В този миг Тарзан се намираще тъкмо над главата на Кулонга. Той трябваше да действа бързо, защото в противен случай пляката можеше да се изплъзне. Животът в джунглата го бе научил във всички критични минути, тъй често възникващи пред него, да действа с мълниеносна бързина, преди още мисълта му да е узряла.

И ето, когато Кулонга излезе на открито от горския гъсталак, тънките извивки на въжето полетяха над него от долния клон на огромното дърво, до самата полянка на Мбонга. И преди синът на вождя да направи няколко крачки по поляната, ловната примка стегна шията му.

Храненикът на маймуните дръпна толкова силно пляката си, че виковете на уплаха замряха в гърлото на Кулонга. Бързо прибирайки с ръце въжето, Тарзан теглеше отчаяно противящия се чернокож, дотътри го до дървото и го издърпа за врата във въздуха. После се изкачи нагоре и издигна все още съпротивляващата се жертва в гъстата шатра на листата. Завърза здраво въжето за един грамаден клон, слезе и заби ловджийския нож право в сърцето на дивака. Кала бе отмъстена.

Тарзан старателно огледа чернокожия. Дотогава той не бе виждал човешко същество. Ножът в ножницата и поясът тутакси привлякоха неговото внимание и той ги взе за себе си. Медният обръч също му хареса и той го вдяна на крака си. После се възхити от татуировката по гърдите и челото на убития, полюбува се на остро наточените зъби, огледа и прибра накита от пера. След всичко това реши да обядва, защото бе изгладнял, а тук имаше месо — месото на убитата от него жертва. Етиката на джунглата му позволяваше да яде това месо.

Можем ли ние да го съдим и каква мярка бихме приложили към този човек маймуна с външността и ума на английски джентълмен и с възпитанието на див звяр? У него дори не се зароди мисълта да изяде Тублат, когото ненавиждаше и който го ненавиждаше, макар че го уби в честен двубой. Това бе за него също така възмутително, както за нас людоедството.

Но какъв му бе Кулонга, та да не го изяде също така спокойно, както яде от глигана Хорта или елена Бара? В очите на Тарзан той бе просто едно от тези многобройни диви същества, които се нападат едно друго за удовлетворяване на глада.

Но някакво странно съмнение внезапно спря Тарзан. Може би благодарение на книгите си той бе разбрал, че пред него стои човек. Може би се досети, че „стрелецът“ също е човек?

Ядат ли човеците хора? Той не знаеше това. Как се обясняваше двоумението му? С усилие на волята си посегна да отреже месо от Кулонга, но го завладя внезапен пристъп на отвращение. Той не разбираше какво става с него. Знаеше само, че не е в състояние да опита месото на черния човек.

Наследственият инстинкт, възпитаван векове, завладя неговия девствен ум и запази Тарзан от нарушаването на онзи всемирен закон, за съществуването на който той не знаеше нищо.

Бързо свали тялото на воина на земята, откачи примката и пак се покатери на дърветата.

X СЕНКИТЕ НА СТРАХА

Седнал на висок клон, Тарзан разглеждаше селището от тръстикови хижи. Зад тях се ширеха обработени поля.

На едно място гората стигаше до самото селище. Щом забеляза това, той се запъти нататък, овладян от трескаво любопитство. Страшно му се искаше да види животните от своята порода, да узнае как живеят те и да види отблизо странните леговища, които те обитават.

Животът всред свирепите твари на гората неволно го караше да вижда в тези чернокожи същества врагове. Макар че приличаха на него по външния си вид, Тарзан не се съмняваше как ще го посрещнат тези хора, ако го открият.

Храненикът на маймуната не бе сантиментален. Той не знаеше нищо за братството между хората. Всички, които не принадлежах на племето му, бяха негови вечни врагове освен в редки случаи, както например слонът Тантор.

Всичко това той съзнаваше без злоба и ненавист. Отнемането на живота е законът на онзи див свят, в който той живееше. Удоволствията в първобитното общество бяха малко, а най-големите от тях — ловът и убийството. Но Тарзан признаваше правото и на другите да имат същите удоволствия и желания дори и в случаи, когато той самият ставаше предмет на нападенията им.

Странният му живот не го направи нито мрачен, нито кръвожаден. обстоятелството, че той убиваше с радостен смях, не доказваше вродената му жестокост. Най-често убиваше, за да се нахрани. Наистина, като човек понякога убиваше и за свое удоволствие, нещо, което не върши никое друго животно. От всички създания в света само на човека е дадено да убива безсмислено, е наслада, само заради удоволствието да причинява страдание и смърт.

Когато Тарзан трябваше да убива за отмъщение или при самоотбрана, той го извършваше спокойно, без угризение на съвестта. Това бе за него работа, в която лекомислието нямаше място. Сега,

когато се доближаваше до селището на Мбонга, той просто, и естествено се приготви да убива или да бъде убит, ако го открият. Промъкваше се извънредно внимателно, защото Кулонга му внуши предпазливост спрямо малките остри дървени пръчици, които така сигурно и бързо носят смърт.

Най-после Тарзан се добра до голямо дърво с извънредно гъста корона, от клоните на което се спускаха тежки гирлянди от гигантски пълзящи растения. Той се притаи в това скривалище, което се намираще почти над селото, и започна да наблюдава онова, което ставаше под него, учудвайки се на всяка подробност от този непознат за него живот.

Голи деца се гонеха из селската улица. Жените кълцаха сушено просо в груби каменни хавани или пък печеха питки от приготвеното брашно. По-нататък, в нивите, други жени копаеха с мотики или плевяха. Някакви снопове стърчащи сухи треви покриваха бедрата им, а много от тях имаха метални украшения от звънтящи пръстенчета. По черните им шии висяха интересно направени зелени кръгове, а като допълнение от носовете на много от тях висяха грамадни пръстени.

Младежът гледаше с нарастващо учудване тези странни създания. Той видя и мъже, които дремеха под сенките на дърветата. А в края на полянката забеляза въоръжени войници. Очевидно те охраняваха селището от неочаквано неприятелско нападение.

Направи му впечатление, че работят само жените. Мъжете не работеха нито в селото, нито на нивите.

Накрая очите на Тарзан се спряха върху една старица, седнала точно под него.

Пред нея на слаб огън бе поставено малко котле, в което кипеше гъста, червеникава, смолиста каша. Наблизо имаше купчина изострени дървени стрели. Жената ги вземаше една след друга, потопяваше върховете им в димящата маса и ги нареждаше на тесни поставки от клони от другата страна на огъня.

Тарзан бе много развълнуван. Пред неговите очи се разкриваше тайната на смъртоносната сила на малките хвърчащи стрели. Той забеляза, че жената бе много предпазлива и гледаше да не докосва с ръце съдържанието на котлето, а веднъж, когато една капчица падна върху пръста ѝ, веднага го натопи във вода и изтри внимателно малкото петно с листа.

Синът на Кала нямаше никакво понятие за отровите, но бързата съобразителност му подсказа, че убива именно това смъртоносно вещество, а не малката стрела, която само внася отрова в тялото на жертвата.

Прииска му се много да има повече от тези малки смъртоносни пръчици. Ако жената напуснеше работата си поне за минутка, той, веднага щеше да слезе от дървото, да грабне колкото може повече стрели и да се покатери наново, преди тя да се е досетила... Той вече обмисляше как да отвлече вниманието ѝ, когато от края на полянката се разнесе див рев. Тарзан погледна нататък. Под дървото, на същото място, където преди час беше умъртвен убиецът на Кала, стоеше един черен войник.

Войникът викаше и размахваше над главата си копие. От време на време показваше нещо, което лежеше в краката му.

Начаса цялото село се вдигна на крак. Въоръжени хора притичваха от колибите и стремглаво се втурваха през поляната към възбудения войник. След тях кретаха старци, тичаха жени, деца — за миг селището опустя.

Тарзан, храненикът на маймуната, разбра, че са намерили жертвата му, но това никак не го интересуваше. Нямаше някой, който да може да му попречи да задигне блазнеците го стрели. Спусна се бързо и безшумно до котлето с отровата. Една минута стоя неподвижен и разглеждаше с интерес селището с живите си и блестящи очи. Нямаше никой наоколо. Погледът му се спря на отворената врата на близката хижа. Поиска да надзърне в нея и предпазливо се приближи до постройката с нисък покрив.

Първо се спря на входа, като се послуша. Никакъв шум. После се плъзна в полумрака вътре.

По стените висеше оръжие — дълги копия, чудновати ножове и два тесни щита. По средата имаше котел, а до най-отдалечената стена — легло от сухи треви, покрито с плетена рогозка, която очевидно служеше на собственика за постеля и завивка. По пода се търкаляха няколко човешки черепа.

Тарзан не само че опипваше всеки предмет, но го и помирисваше, защото той „виждаше“ главно със силно развитото си обоняние. Реши да вземе едно от дългите остри копия, които свали от стената, но не можеше да отнесе със себе си всичко наведнъж, а и

стрелите бяха най-важната плячка. Едно след друго той сваляше нещата от стените и ги трупаше на купчина сред стаята. Най-отгоре сложи катурнатото котле и под него постави един озъбен череп, като го накичи с украшенията на убития от него Кулонга.

След това се отстрани, за да се полюбува на работата си, и се усмихна — храненикът на маймуната обичаше да се шегува. Но в същата минута той чу навън гласове: раздадох се жалостни викове и нареждане на висок глас.

Тарзан се разтревожи. Дали не се е бавил дълго време тук? Той излезе бързо навън. Туземците още не се виждаха, при все че ясно се чуваше как идват през полята. Гласовете им звучаха някъде отблизо.

Като мълния Тарзан се втурна към купчината стрели. Заграбил толкова, колкото можеше да носи с една ръка, той катурна с крак кипящото котле и изчезна в шумака на дърветата в същия момент, когато първият дивак вече влизаше през вратата на другия край на селото. Люлеейки се като дива птица на клона, готова да отлети при първата опасност, Тарзан почна да следи какво става сега в селото.

Улицата се изпълни с народ. Четириима туземци носеха мъртвото тяло на Кулонга. Зад него вървяха жени, плачеха високо и надаваха страшни писъци. Предната част на шествието се доближило вратата на Кулонговата хижа — същата, в която Тарзан бе влизал. Но веднага се върнаха обратно в лудешки бяг, бърборейки възбудено. Всички ги наобиколиха. Разговаряйки високо и яростно ръкомахайки, те сочеха хижата. Неколцина войници се доближиха и надзърнаха вътре.

Най-после един от тях влезе в хижата: това бе старец, обкичен с метални украшения, с наниз от изсушени човешки ръце, увиснали по гърдите му.

Това беше самият Мбонга, вождът, бащата на убития Кулонга. В продължение на няколко минути всички мълчаха. Скоро той излезе от колибата с израз на силен гняв и суеверен страх по страшното си лице. Той каза нещо на войниците, а те веднага се спуснаха да претърсват всяка колиба и всеки кът от селището.

Веднага откриха катурнатото котле и липсата на отровните стрели. Не се намери нищо повече и след няколко минути около вожда се събра изплашена тълпа диваци.

Мбонга не можеше да си обясни този низ от страшни и тайнствени произшествия. Намирането на още топлия труп на Кулонга

в края на полята им, заклан и ограбен едва ли не пред прага на родната му стряха, само по себе си беше загадъчно, но странните разкрития в самото селище и в колибата на мъртвеца изпълниха сърцата на диваците с неизразим смут и предизвикаха в бедните им мозъци най-чудновати и суеверни обяснения. Сгушени на купчини, те говореха полугласно, като въртяха уплашено на всички страни бялото на облещените си очи.

През цялото време Тарзан ги наблюдаваше от високия клон. Много неща от държането им му бяха непонятни, защото той не познаваше суеверието, а за страха имаше неясна представа.

Слънцето се бе издигнало високо в небето. Тарзан бе огладнял, а до мястото, където бе заровил наченатия труп на глигана, имаше още много мили.

И затова той обърна гръб на поселището на Мбонга и потъна в гъстата гора.

XI ЦАР НА МАЙМУНИТЕ

Още не се беше стъмнило, когато Тарзан стигна до племето си, при все че по пътя се спира, за да изяде останките от заровения глиган и да свали лъка и стрелите на Кулонга от клоните, където ги беше скрил.

Натоварен тежко, той скочи от едно дърво сред племето на Керчак.

Изпъчил гордо гръд, той разправяше славните си приключения и се хвалеше с плячката си.

Ръмжейки, Керчак се обърна. Той завиждаше на този чудат член на племето и отдавна търсеше с малкия си злобен мозък някакъв предлог, за да излее върху него своята омраза.

На следната сутрин в зори Тарзан започна да се упражнява в стрелба с лък. Отначало той почти нищо не умерваше, но лека-полека се научи да отправя малките стрели както трябва. Не мина месец и той вече ловко стреляше. Но тези успехи му струваха скъпо — той изразходва почти целия си запас от стрели.

Керчаковото племе продължаваше да чергарува край морския бряг, защото там ловът бе добър, и младежът редуваше упражненията си в стрелба с четене на намиращите се в бащината му колиба книги.

По това време младият английски лорд намери в къщичката метална кутия, дълбоко скрита в един, сандък. Ключът бе в ключалката и след кратко изследване той сполучи да отвори касичката.

В него намери избеляла фотография на гладко избръснат млад мъж, обсипан с брилянти златен медальон на къса златна верижка, няколко писма и една малка книжка.

Всичко това той разгледа внимателно.

Най-много му хареса фотографията, защото очите на младия човек се усмихваха, а лицето му бе открито и приятно. Разбира се, и през ум не му минаваше, че това е неговият баща.

И медальонът му хареса. Тарзан тутакси го окачи на шията си, подражавайки на украсата, която видя у черните хора. Блестящите

камъни светеха чудно на гладката му мургава кожа.

Съдържанието на писмата не разбра, защото все още слабо разчиташе ръкописни букви, сложи ги в кутийката с фотографията и насочи вниманието си към книжката. Тя бе почти цялата изписана със ситен почерк и макар че всички буболечки му бяха познати, съчетанията им му се струваха странни и напълно неразбираеми. Тарзан отдавна можеше да си служи с речника, но за съжаление сега той се оказа безполезен. В цялата книга не намери нито една позната дума и той я скри пак в металната кутия, като отложи разгадаването на тази тайна за друг път. Горкият малък храненик на маймуната! Ако само знаеше, че тази малка книжка в здравата подвързия от тюленова кожа съдържа ключа за неговия произход и тайната на странния му живот! Това бе дневникът на Клейтън, лорд Грейсток, написан на френски.

Тарзан сложи кутията в шкафа, но от този момент той не забравяше вече милото и мъжествено лице на баща си и твърдото си решение да разгадае тайната на странните думи, написани в малката черна книжка.

Но сега пред него стоеше важна и неотложна задача. Целият му запас от стрели бе изчерпан и той се готвеше да го попълни, като извърши нападение върху селището на черните хора.

На другия ден рано сутринта се запъти и към обед се озова край селото. Покачи се на същото дърво и както миналия път очите му видяха работещите из полето и пред колибите жени, а тъкмо под него на земята вреше котлето с отрова.

Тарзан лежа няколко часа на клона, очаквайки удобния момент, за да вземе стрели. Но този път не се случи нищо, което можеше да отвлече жителите вън от селището. През целия ден улицата бе пълна с хора. Смрачаваше се вече, а Тарзан все още се спотайваше на клона, над главата на старицата, която се въртеше около котлето.

Работниците се върнаха от полето, ловците от гората и когато всички влязоха, вратите на оградата се затвориха здраво. В цялото село пламнаха огънове, а хората поставиха котлета над тях. Пред всяка хижа стоеше жена и готвеше, а в ръцете си всички държаха питки от маниока или просо.

Неочаквано откъм горската тъмнина се чу вик.

Тарзан погледна нататък. Беше отряд закъснели ловци, които идваха от север. Те с мъка влачеха някакво животно, което се съпротивляваше.

Когато доближиха селото, вратата се отвори, за да минат. Като съзря жертвата, чернокожият народ на вожда Мбонга нададе радостен вик: дивечът бе човек.

Съпротивляващият се пленник бе повлечен по улицата, жените и децата се нахвърлиха върху него с тояги и камъни. Тарзан, маймунският храненик, младият и див звяр от джунглата, се учуди на жестоките зверства, проявени от животните от неговия род. От всички обитатели на джунглата само леопардът Шита мъчеше плячката си. Етиката на другите животни предписваше бърза и милосърдна смърт.

От книгите Тарзан бе извлякъл само откъслечни и оскъдни сведения за начина на живот на човешките същества.

Когато тичаше из гората подир Кулонга, мислеше, че следите ще го изведат или до град от чудновати къщи, поставени на колела — къщи, които изпускаха кълба черен дим от голямото дърво, забито на покрива на една от тях; или до море, покрито с грамадни плаващи здания, които, както му бе известно, се наричаха кораби, параходи, платноходки и лодки. Ето защо той бе много разочарован от жалкото тръстиково селище, спотаено в родната му джунгла, където не се виждаше и една къща, голяма поне колкото неговата собствена хижа на далечния бряг.

Тарзан се увери, че този народ е още по-зъл от маймуните и е жесток като самата Сабор. Това го накара да престане да се отнася с предишното уважение към него.

Междувременно чернокожите довлякоха хванатата жертва в средата на селото, привързаха я към един стълб тъкмо срещу хижата на Мбонга и войниците, размахвайки копия и ножове, образуваха около нея виещ се хоровод.

Около танцуващите войници насядаха жените, те биеха барабани и викаха. Това веднага напомни на Тарзан Дум-Дум и му стана ясно какво ще последва. Но все пак някакво съмнение се яви у него: няма ли чернокожите да разкъсат живата още жертва? Маймуните никога не правеха това.

Кръгът около пленника ставаше все по-тесен и по-тесен, колкото повече танцуващите скачаха в разюздан танц под умопомрачителния

тътен на барабаните. Изведнъж блесна копие и прободе жертвата. Това послужи за сигнал на петдесет други копия.

Очите, ушите, краката и ръцете на пленника бяха пронизани: всеки сантиметър от трептящото тяло се превърна в прицел за жестоки удари. Жените и децата пицяха от възторг. Воините облизваха дебелите си устни, предвкусвайки предстоящото угощение, и си съперничеха по отвратителните жестокости, които измисляха, за да измъчват все още живия нещастник.

Тогава Тарзан, храненикът на маймуната, реши, че удобното време е настъпило. Очите на всички бяха отправени към страшното зрелище. Дневната светлина се замени с тъмнината на безлунна нощ и само горящите огньове хвърляха тревожни сенки върху дивата сцена. Човекът маймуна скочи пъргаво на меката земя в края на селската улица. Той събра бързо всички стрели, защото бе донесъл дълги върви, за да ги завърже на куп. Снопът бе вече готов и без да бърза, Тарзан вече се готвеше да си тръгне, когато сякаш някакъв бяс се вмъкна в душата му. Поиска му се да устрои някаква ловка шега на тези уродливи създания, за да почувствуват пак присъствието му сред тях. Като сложи връзката стрели в подножието на дървото, Тарзан започна да се промъква по затъмнената страна на улицата, докато стигна хижата, в която веднъж вече бе влизал.

Вътре бе съвършено тъмно, но той опипом намери предмета, който търсеше, и бавно се върна към изхода.

Но не успя да излезе. Острият му слух долови наблизко нечий приближаващи се крачки. Още един миг и фигурата на жена закри входа на колибата.

Тарзан се промъкна безшумно до далечната стена и ръката му напипа дълъг остър ловджийски нож. Жената стигна бързо до средата на стаята и се спря за миг, търсейки с ръце предмета, за който бе дошла. Очевидно той не бе на мястото си и търсейки го, жената все повече и повече се приближаваше до стената, на която, се бе опрял Тарзан.

Сега тя вече бе толкова близо, че маймуната човек чувствуваше животинската топлина на голото ѝ тяло. Той замахна с ловджийския нож, но в същото време жената се отмести, а спокойното ѝ гърлено възклицание показва, че диренията ѝ са се увенчали най-после с успех.

Тя се обърна да излезе от колибата и когато минаваше през вратата, младежът видя, че носи в ръцете си гърне за варене на храна.

Той тръгна след нея и като погледна от вратата, забеляза, че всички жени бързо се отправяха към домовете си и излизаха оттам с гърнета или котленца. Те ги пълнеха с вода и ги слагаха на огньовете, близо до стълба, където още висеше неподвижната, окървавена и разкъсана маса.

Като избра минутата, когато не се виждаше никой наблизо, Тарзан побърза към мястото, където бе оставил връзката стрели. Както и предишния път, той преобърна котлето, а след това с гъвкав котешки скок се покатери на долните клони на горския великан. Изкачи се безшумно нагоре и през листата на дървото започна спокойно да наблюдава всичко, което ставаше долу.

Жените режиха обезформеното тяло на пленника на късове и ги разпределяха по гърненцата. Мъжете стояха наоколо и си почиваха от буйния танц. В селото се възцари сравнително спокойствие.

Тогава Тарзан повдигна високо взетия от хижата предмет и с ловкостта, която бе придобил от дългогодишните упражнения по хвърляне на плодове и кокосови орехи, го метна върху групата диваци.

Предметът падна всред тях, удари един от воините по главата и го повали. След това се търкулна всред жените и спря край полуразрязаното тяло, което те приготвяха за пиршеството.

Вцепенени, чернокожите го гледаха с ужас.

Това бе човешки череп, който им се зъбеше. Падането му от ясно небе беше чудо. И това чудо навя на туземците суеверен страх. Всички до един се разбягаха по домовете си. С хитро замислената си постъпка Тарзан внуши на диваците ужас от някаква невидима и неземна сила, която ги дебне в гората около селището им.

После, когато намериха обърнатото котле и видяха, че стрелите им пак са откраднати, в техния беден мозък на людоеди се зароди мисълта, че са оскърбили някакво могъщо божество, което владее тази част на джунглата. То им отмъщава, защото, като са построили тук селището си, не са помислили да го умилостивят предварително с богати дарове. И от този ден народът на Мбонга започна да оставя всекидневно храна под голямо то дърво, откъдето бяха изчезнали стрелите. Това бе опит да се сдобрят с тайнствения Могъщ.

Семето на страха бе посято дълбоко в душите на диваците и Тарзан, маймунският храненик, без сам да знае, сложи началото на редица нещастия за себе си и за своето племе.

Тази нощ той прекара в гората близо до селото, а на следващото утро още в зори тръгна по обратния път. Беше много гладен, а му попаднаха само няколко ягоди и намерените по листата гъсеници. Увлечен в дирене на храна, в един миг той вдигна главата си над пъна, под който ровеше и на около двадесет крачки от себе си, на пътеката, видя лъвицата Сабор.

Големите ѝ жълти очи го гледаха със злобен и мрачен блясък, червеният ѝ език жадно облизваше бърните. Тя се промъкваше тихо, почти допряла корем до земята.

Тарзан и не мислеше да бяга. Той се радваше на така дълго търсения случай. А и сега не бе въоръжен само с въже от треви! Свали бързо лъка от гърба си и постави добре намазана с отрова стрела. Когато Сабор скочи, малката и остра пръчица я посрещна на средата на пътя, а в същото време Тарзан отскочи встрани. Грамадната котка падна на земята до него, но друга смъртоносна стрела се заби дълбоко в бедрото ѝ.

С рев животното се обърна и скочи още веднъж, но пак несполучливо — трета бърза стрела я порази право в окото. Но този път лъвицата се озова много близо до маймуната човек и гой не можа да се предпази от падащото огромно тяло.

Тарзан се строполи под туловището ѝ, но успя да освободи ножа си и да нанесе няколко рани на лъвицата. Двамата лежаха неподвижно една минута, най-после маймунският храненик разбра, че падналата върху него безжизнена маса не ще може вече никога да вреди нито на човека, нито на маймуните.

С голям труд се измъкна под огромната тежест и като се изправи, погледна трофея си. Мощна вълна от ликуване го заля. Пое дълбоко дъх, сложи крак върху тялото на своя бивш враг и отмятайки назад красивата си млада глава, нададе страшния победен вик на маймуната самец.

Гората отвърна на дивия вик на тържеството. Птиците се смълчаха, а едрите хищници се отдалечиха, защото малцина в джунглата търсеха свада с големите антропоиди.

А е същото време в Лондон другият лорд Грейсток държеше реч в Камарата на лордовете и никой не трепереше от неговия приятен, мек глас.

Сабор бе безвкусна храна за Тарзан, но гладът е най-добрата подправка и човекът маймуна си натъпка стомаха с жилавото и горчиво месо. Накани се да поспи, но преди това реши да одере кожата на лъвицата: та нали тази бе една от причините, поради които той търсеше случай да убие Сабор.

Чевръсто одра голямата ѝ кожа — имаше опит с дребни животни — и закачи трофея си на клоните на едно високо дърво. След това, като се сви по-удобно сред клоните, се унесе и дълбок и спокоен сън.

Тъй като не си бе доспивал през изминалите дни, уморен и достатъчно нахранен, Тарзан проспa цяло денонощие и се събуди чак на другия ден към пладне. Веднага слезе долу при одраната Сабор. Но за свое огорчение намери от нея само кости, напълно оглозгани от други гладни обитатели на джунглата.

След половинчасов бавен ход в гората той видя един млад елен. Преди малкото същество да усети близостта на врага, остра стрела се заби в шията му.

Отровата подежда толкова бързо, че еленът едва направи няколко скока и падна мъртъв в храсталака. Тарзан пак се нахрани до насита, но този път не легна да спи. Той бързаше да отиде при племето си и като срещна маймуните, с гордост им показа кожата на Сабор.

— Керчакови маймуни — викна той, — вижте! Вижте какво направи Тарзан, могъщият ловец! Кой от вас е убивал някого от племето на Нума? Тарзан е по-силен от всички ви, защото Тарзан не е маймуна. Тарзан... — но тук той трябваше да прекъсне своята реч, защото в езика на антропоидите няма дума, с която да се означава понятието човек, а сам той знаеше само как се пише тази дума, и то на английски, но не знаеше как да я произнесе.

Цялото племе го наобиколи. Маймуните слушаха речта му, съзерцавайки доказателството за чудния му подвиг.

Само Керчак стоеше настрана, кипнал от омраза и бяс.

Изведнъж, нещо се скъса в тъпия му мозък. Със свиреп рев той се хвърли върху тълпата. Хапейки и удряйки с огромните си ръце, той осакати десетина маймуни преди да успеят да се спасят по върховете на дърветата.

В безумието и беса си Керчак с рев се оглеждаше наоколо — търсеше с очи Тарзан — и изведнъж го забеляза, седнал на един близък клон.

— Слез, велики убиецо — ревеше антропоидът, — слез да опиташ зъбите на по-силния! Нима силните бойци се качват по дърветата и треперят пред опасността? — И Керчак предизвикателно нададе бойния вик на племето.

Тарзан слезе спокойно на земята. Притаило дъх племето гледаше от високите си убежища как Керчак се хвърли върху бялата фигура на противника си.

Въпреки късите си крака Керчак бе висок близо два метра. В могъщите му плещи се вплитаха грамадни мускули, които преминаваха в късия врат, приличащ на желязна канара. Главата му наподобяваше малка топка, излизаща от огромна планина месо. Отпуснатите надолу устни оголиха острите му зъби, а малките, злобни, налети с кръв очи светнаха със страшния огън на безумието.

Тарзан също бе силно и едро животно. Но ръстът и силните му мускули изглеждаха жалки в сравнение с исполинската фигура на звяра. Лъкът и стрелите му бяха настрана — там, където ги бе оставил, когато показваше кожата на Сабор на съплеменниците си. Той стоеше лице срещу лице с Керчак, въоръжен само с ловджийския си нож и човешкия разум.

Когато противникът му се хвърли върху него с яростен рев, лорд Грейсток измъкна от ножницата дългия си нож и със също такъв бесен вик скочи насреща му. Той бе достатъчно ловък, за да не позволи на дългите космати ръце да го обгърнат. В момента, когато телата им трябваше да се срещнат, Тарзан сграбчи едната ръка на врага си и като отскочи пъргаво настрана, заби чак до дръжката ножа си в тялото на маймуната, малко по-долу от сърцето. Но преди още да изтегли ножа, едно бързо движение на Керчак, който се мъчеше да го обхване в ужасните си обятия, отне оръжието от ръцете на Тарзан.

Маймуната се готвеше да нанесе страшен удар по главата на Тарзан — удар, който лесно би раздробил черепа на младежа. Но човекът бе по-силен и като се наведе, сам му нанесе с юмрук силен удар в челюстта.

Керчак се залюля, смъртоносната рана под сърцето почти го лишаваше от съзнание. Но той се свързе за един миг — достатъчен, за

да си освободи ръката от противника. Започна ръкопашен бой.

Здраво притиснал към себе си маймуната човек, свирепият мъжкар се опитваше да захване гърлото на Тарзан с грамадните си зъби, но мускулестите пръсти на младия лорд успяха да се впият в Керчаковата шия.

Така се бореха те: единият — мъчейки се да прегризе врата на съперника си със своите страшни зъби, а другият — стремейки се да стисне гърлото на врага с ръце, като същевременно се пазеше от озъбената уста на звяра.

До някое време изглеждаше, че по-силната маймуна взема надмощие. Зъбите на напрягащото сетни сили животно бяха на няколко сантиметра от гърлото на Тарзан. Но изведнъж Керчак потрепери с цялото си тежко тяло, за миг като че ли замря, а после падна бездушен на земята.

Той бе мъртъв.

Като измъкна ножа, който така често му спечелваше победата над мускули, по-силни от неговите, Тарзан стъпи с крак върху врата на победения си враг и в гората пак екна високо свирепият вик на победителя.

Така младият лорд Грейсток стана цар на маймуните.

XII ЧОВЕШКИЯТ РАЗУМ

Сред Тарзановите поданици имаше един мъжкар, който дръзваше да оспорва властта му. Това бе Теркоз, син на Тублат. Но той толкова се боеше от острия нож и смъртоносните стрели на новия вожд, че се осмеляваше да проявява недоволството си само с дребно непокорство и постоянно коварство. Ала младият цар на маймуните знаеше, че Теркоз само очаква удобен случай, за да му отнеме с измама властта, и затова бе винаги нащрек.

В продължение на дълги месеци животът на маймунското племе сякаш си течеше постарому. Новото бе само това, че благодарение на забележителния ум на Тарзан и на ловджийската му пъргавина снабдяването с храна сега бе много по-добро и по-обилно отпреди. И затова повечето от маймуните бяха много доволни от смяната на вожда.

Нощем Тарзан водеше племето из нивите на черните хора. Там под ръководството на мъдрия си водач маймуните ядяха до насита, но никога не унищожаваша онова, което не можеха да изядат, както прави маймуната Ману и повечето други маймуни. Поради това, макар че чернокожите се гневяха от постоянните грабежи в нивите, нападенията на маймуните не убиха желанието им да обработват земята, нещо, което несъмнено би се случило, ако Тарзан позволише на своя народ да изпотъпче нивите.

В същото време той много пъти нощем посещаваше селото със своя цел. От време на време се запасяваше оттам със стрели. А скоро забеляза и храната, която негрите оставяха под дървото, и почна да изяжда всичко, което намираще там.

Когато диваците се убедиха, че през нощта храната изчезва, те се ужасиха още повече, защото да оставиш храна, за да спечелиш благосклонността на бога или на дявола, е едно, а свършено друго е, когато духът наистина се появява и изяжда поднесената храна. Това бе нечувано и изпълваше суеверните им умове с какви ли не смътни страхове. Периодичното изчезване на стрелите и пакостите, вършени

от невидимото същество, доведоха туземците до такова състояние, че животът им в новото поселище стана непоносим. Мбонга и старейшините започнаха усилено да говорят, че селото трябва да се напусне завинаги и да се търси ново и по-спокойно място навътре в джунглата.

Търсейки място, черните воители отиваха все по на юг, в самото сърце на гората.

Появата на техните разузнавачи все по-често и по-често взе да обезпокоява племето на Тарзан. Тихото уединение на първобитната гора бе нарушено от нови странни викове. Нямаше вече мир нито за животните, нито за птиците.

Дойде човекът...

Свирепи, жестоки зверове идваха и денем, и нощем, скитайки из джунглата, но по-слабите им съседи бързо побягваха, за да се върнат, щом опасността отминеше.

Но когато дойде човекът, много от по-едрите животни инстинктивно напускат местността и често пъти не се завръщат вече.

Така беше и с човекоподобните маймуни. Те бягаха от човека, както човекът бяга от чумата.

Известно време племето на Тарзан се навърташе около залива, защото новият им цар не мислеше да напусне завинаги съкровищата, събрани от него в малката колиба.

Веднъж няколко от човекоподобните срещнаха множество негри на брега на малката река, която бе служила за водопой на много поколения, и видяха, че черните хора разчистват джунглата и строят много хижи. Племето не искаше вече да остане край залива и Тарзан го отведе в гората, на много мили навътре, където още не бе стъпвал човешки крак.

Но веднъж в месеца Тарзан, бързо скачайки от клон на клон, отиваше в къщичката си, за да прекара едни ден с книгите, а също и за да попълни запаса си от стрели. Последната задача ставаше все по-трудна, защото диваците почнаха да крият нощем стрелите в хамбарите или в обитаваните хижи.

През целия ден Тарзан трябваше усилено да следи къде ще бъдат скрити стрелите. Два пъти влиза в хижите, докато обитателите им спяха, и открадна стрели изпод носовете на воините. Но този начин се стори на Тарзан твърде опасен и затова предпочете да лови самотни

ловци е дългите си смъртоносни примки. След като им отнемеше оръжието и украшенията, нощно време хвърляше трупове им от високото дърво, което стоеше посред улицата на селото.

Набезите на Тарзан отново изплашиха чернокожите и ако не бяха месечните интервали между нападенията на човека маймуна, които им вдъхваха вярата, че може би ще престанат, те скоро биха напуснали и новото си селище.

Диваците още не бяха забелязали Тарзановата колиба на далечния бряг, но той живееше в постоянен страх, че по време на неговите отсъствия те ще я намерят и ще ограбят съкровищата му. Затова с течение на времето той взе да прекарва все по-дълго време около бащината си къща и все по-рядко стоеше при маймуните. И ето че членовете на племето му започнаха да страдат от неговото пренебрежение към тях. Час по час възникваха свади и разправии, които само върховният вожд можеше да уреди по мирен начин.

Най-после някои от старейшините на маймуните проведоха разговор с Тарзан по този повод и цял месец след това той не се отдели от племето.

Дължностите на върховния вожд у човекоподобните маймуни не са много и не са мъчни. Например следобед идва Така и се оплаква, че старият Мунго му е откраднал новата жена. Тогава Тарзан трябва да повика всички маймуни и ако се окаже, че жената предпочита новия си съпруг пред предишния мъж, той ѝ заповядва да остане при него или пък нарежда на Мунго да даде на Така една от дъщерите си в замяна.

Маймуните считат всяко решение на вожда си за окончателно — каквото и да е то, и задоволени се залавят за работата си.

Или пък, да речем, дотърчи с викове Тана, притиснала с ръка хълбока си, от който шурти кръв. Тя се оплаква, че Гунто, нейният мъж, я ухапал зверски. А повикалият Гунто заявява, че Тана е ленива, че не иска да му носи бръмбари и орехи или пък че отказва да го чеше по гърба. Тарзан се скарва и на двамата, заплашвайки Гунто със смъртоносните стрели, ако продължава да изтезава Тана, а от нея изисква да обещае, че ще се поправи и че по-добре ще изпълнява женските си задължения.

И така животът си върви. В повечето случаи става въпрос все за дребни семейни разправии, които, ако не бъдат уредени, могат да

доведаат до големи раздори, а понякога — и до разпокъсване на племето.

По всичко това започна да досажда на младия човек. Той разбра, че върховната власт значително ограничава свободата му. Страстно го влечеше морето, озарено от ласкавото слънце, прохладната стая в удобно построената къщица и безбройните чудеса в книгите.

Когато Тарзан стана възрастен, разбра, че се отчуждава от племето си. Техните интереси се различаваха от неговите. На маймуните бяха чужди многото странни и чудни мечти, които блещукаха в деятелния мозък на техния човек вожд. Езикът им бе толкова беден, че Тарзан дори не можеше да говори с тях за многото нови истини и за широките хоризонти на мисълта, които четенето разкри пред жадните му очи. Той не можеше да им каже и за честолюбието, което тревожеше душата му. Отдавна вече той нямаше другари, и приятели. Детето може да общува с много странни и прости същества, но за възрастния човек е нужно равенство на ума като основа за дружба.

Да бе жива Кала, Тарзан би пожертвувал всичко, за да бъде с нея. Но сега, когато я нямаше, а другарите му от детинство се бяха превърнали в свирепи и груби животни, той чувствуваше, че повече му харесва спокойната самотност на неговата колиба, отколкото омразните задължения на вожд на стадо диви зверове.

Желанието на Тарзан да се откаже от властването си над племето се задържаше от омразата и завистта на Теркоз, сина на Тублат. Като упорит млад англичанин той не можеше да си позволи да отстъпи пред лицето на един злорадстващ враг. Много добре знаеше, че на негово място ще бъде избран за вожд Теркоз, тъй като свирепото животно отдавна бе установило физическото си превъзходство над малкото самци маймуни, които се осмеляваха да отвърнат на жестоките му закачки.

Тарзан искаше да смачка този злобен звяр, без да прибегва към ножа или стрелите. Силата и ловкостта му дотолкова пораснаха заедно с възмъжаването му, че той започна да се замисля: не може ли да победи грозния Теркоз в ръкопашен двубой? Само да не бяха огромните зъби, които даваха толкова голямо предимство на антропоида срещу зле въоръжения в това отношение Тарзан...

Но веднъж обстоятелствата сами го изправиха срещу Теркоз и той можа спокойно да избере своя път — или да остане с племето, или да го напусне, без да опетни честта си на дивак. Ето как се случи това.

Племето спокойно си търсеше храна. Всички се бяха пръснали на различни страни, когато ненадейно се чу остър вик на изток от мястото, където Тарзан, легнал по корем край бистрия поток се опитваше да хване една риба с бързите си тъмнокафяви ръце.

Като един всички членове на племето се понесоха бързо в посоката, откъдето идваха изплашените викове, и намериха Теркоз хванал за косите една стара самка.

Тарзан се приближи до него и вдигна ръка в знак, че Теркоз трябва да спре боя. Самката не бе негова, а на един беден, стар самец, който отдавна вече не можеше да защитава семейството си.

Теркоз знаеше, че постъпва против законите на своето племе, като бие чужда жена. Но понеже бе заядлив, използвава слабостта на мъжа на самката, за да я накаже, че не му е отстъпила крехкия млад гризач, който бе хванала. Когато видя, че Тарзан се приближава без стрели в ръцете, започна още по-силно да удря клетата самка, като се надяваше по този начин да предизвика на двубой омразния враг. Тарзан не повтори предупреждението си, а вместо това просто се хвърли върху маймуната.

Никога от онзи отдавна отминал ден, когато Болгани — вождът на горилите — така страшно го бе издрал, храненикът на маймуната не беше участвал в такъв страшен двубой.

Този път Тарзановият нож надали можеше да помогне срещу лъскавите зъби на Теркоз, но затова пък малкото превъзходство на маймуната над него — силата — почти се компенсираше от изумителната ловкост и бързина на човека.

Все пак в последна сметка антропоидът имаше някой предимства и ако не се бе проявила друга сила, Тарзан, храненикът на маймунското племе, младият лорд Грейсток, би умрял, както и бе живял — като незнаен див звяр в екваториална Африка.

Но онова, което издигаше Тарзан над всичките му другари от джунглата, искрата, в която се изразява цялата разлика между човека и звяра, бе разумът. Разумът го запази от железните мускули и жадните зъби на противника.

Двубоят им едва бе започнал, а те вече се търкаляха по земята, удряйки се, хапейки и разкъсвайки се един друг — два големи, свирепи звяра, които се бият на живот и смърт.

Теркоз имаше дузина рани от нож по главата и гърдите, а Тарзан бе целият издран и облян в кръв. На едно място кожата на главата му бе одрана и висеше над окото, пречейки на зрението му. Но младият англичанин досега сполучваше да избегне ужасните зъби на противника си, който се стремеше да достигне шията му и дори по време на един кратък отдых измисли хитър план: да заобиколи Теркоз отзад и като впие зъби и нокти в гърба му, да нанесе удари с ножа си дотогава, докато врагът престане да диша.

Тази маневра бе изпълнена от него много по-лесно, отколкото той се надяваше, защото глупавото животно, без да схване намеренията му, не се и опита да я предотврати. Но когато най-после разбра, че противникът му го хваща така, че той не може да го докосне нито със зъби, нито с юмруци, Теркоз стремително се хвърли на земята. Тарзан можеше само отчаяно да се впива в скачащото, въртящо се и извиващо се тяло. А преди да успее да му нанесе поне един удар, ножът изхвъркна от ръката му от един силен удар и той остана беззащитен. В следващия миг, когато двамата противници се търкаляха по земята, лорд Грейсток трябваше малко да отслаби хватката си, докато най-после едно случайно обстоятелство в тази бърза, постоянна смяна на положения му позволи да извърши ново нападение с дясната ръка, след което, както веднага разбра, позицията му стана почти неуязвима. Ръката му бе провря на под ръката на Теркоз и затискаше врата му. Това бе почти „нелсън“, хватка в класическата борба, която маймуната човек налучка случайно. Но божественият разум му подсказа веднага колко е ценно откритието, което направи. От тази хватка зависеше животът му.

Той се помъчи да направи същото и с лявата си ръка и след няколко минути здравият като на бик врат на Теркоз запука под един пълен „нелсън“.

Той престана да се мятат. Двамата лежаха неподвижно на земята един върху друг. И лека-полека валчестата глава на маймуната се извиваше все по-ниско и по-ниско към гърдите.

Тарзан знаеше как ще свърши всичко това. Още една минута и вратът ще бъде счупен. И точно в този момент за щастие на Теркоз в

младия човек заговори същата онази способност, която му помогна да надвие маймуната — способността да разсъждава. „Ако го убия — помисля той, — каква полза ще имам от това? Ще лиша племето от един силен боец. Ако Теркоз умре, никога няма да научи за превъзходството ми, а жив винаги ще служи за пример на другите маймуни.“

— Ка-го-да? — изсъска Тарзан на ухото на маймуната, което на нейния език означаваше: „Предаваш ли се?“ Отговор не последва и Тарзан усили натиска, което накара голямото животно да изреве.

— Ка-го-да? — повтори Тарзан.

— Ка-го-да! — викна Теркоз.

— Слушай — каза Тарзан, като поотпусна хватката, но не го освободи, — аз съм Тарзан, върховният вожд на маймуните, голям ловец и силен борец. В цялата джунгла няма по-велик от мен. Ти ми каза „ка-го-да“ и всички чуха. Не се карай вече нито с вожда си, нито със съплеменниците си, иначе следващия път ще те убия. Разбра ли?

— Ху — потвърди Теркоз.

— Е, стига ли ти?

— Ху — повтори маймуната.

Тарзан го пусна и след няколко минути всички се заловиха за работата си, сякаш не беше се случило нищо, което да наруши спокойствието на първобитното им горско убежище.

Но в съзнанието на маймуните се затвърди дълбокото убеждение, че Тарзан е могъщ боец и странно създание. Странно, да, защото в ръцете му бе животът на врага и вместо да го убие, той му позволи да живее.

Към залез-слънце, когато цялото племе, според обичая си се събра на едно място, преди още тъмнината да се спусне над джунглата, Тарзан, чиито рани бяха измити в прозрачните води на потока, събра около себе си старите самци.

— Вие отново видяхте днес, че Тарзан, вождът на маймуните, е най-великият между вас — каза той.

— Ху — отвърнаха те в един глас. — Тарзан е велик!

— Тарзан — продължи той — не е маймуна. Той не прилича на вашия народ. Неговите пътища не са вашите пътища и поради това Тарзан ще се върне при своя народ — близо до водите на голямото

езеро. Вие трябва да си изберете нов вожд. Тарзан няма вече да се върне.

По такъв начин младият лорд Грейсток направи първата крачка към целта, която си бе поставил — да намери белите хора.

XIII

НЕГОВИЯТ СОБСТВЕН РОД

На другата сутрин Тарзан, измъчван от силни болки след двубоя, се запъти на запад към морския бряг. Вървеше много бавно, прекара нощта в джунглата и пристигна в колибата си късно на следната утрин.

В продължение на няколко дни излизаше рядко — колкото да събере плодове и орехи за утоляване на глада.

Но след десет дни той бе напълно здрав. Само на лицето му остана един ужасен полуздравял белег, който започваше над лявото око, минаваше през челото му и свършваше над дясното ухо. Това бе белегът, който Теркоз му остави, сваляйки част от кожата на главата му.

През времето, на оздравяването Тарзан се опита да си направи наметка от кожата на Сабор, която също бе в хижата. Но видя, че кожата е корава като дърво. И понеже не знаеше нищо за обработването на кожата, по неволя трябваше да се откаже от този дълго обмислян план. Хрумна му идеята да грабне някоя дреха от чернокожите в селото на Мбонга, защото възпитаникът на маймуните реши на всяка цена да отбележи раздялата си с по-низшите същества. А според него нямаше по-характерен признак за човешката порода от украшенията и облеклото.

За целта събра украшенията за ръце и крака, взети от черните воители, повалени с бързото му и безшумно ласо. Той накачи всичко по себе си, както бе видял от тях. На шията му висеше златната верижка с обсипания с брилянти медальон на майка му — лейди Елис, а зад гърба му на ремък — колчан със стрели, също взет от един победен туземец. Кръста си украси с пояс, направен от малки ивици необработена кожа. На пояса той прикачи изработената от него ножница, която постави ловджийския нож на баща си. Дългият лък, който принадлежеше на Кулонга, висеше на лявото му рамо.

Младият лорд Грейсток представляваше оригинална и войнствена фигура. Гъстите черни коси падаха на плещите му, а отпред бяха подрязани от него с ловджийския нож, за да не влизат в очите му.

Стройната му и красива фигура, мускулеста като у най-добрите римски гладиатори, но в същото време — с меки и нежни контури на гръцки бог, още от пръв поглед говореше за прекрасно, съчетание на огромна сила с пъргавина и ловкост.

Тарзан, храненикът на маймуните, бе олицетворение на първобитния човек — ловец и воин. С благородната си красива глава върху широките рамене, с умния и жив блясък на прекрасни те и ясни очи той можеше да мине лесно за полубог, слязъл от небесата в тази вековечна гора.

Но Тарзан не мислеше за това. Той страдаше, че няма облекло и не може да покаже на всички обитатели на джунглата, че е човек, а не маймуна. Често пъти в него се промъкваше съмнението, дали няма все пак да се превърне и той в маймуна: по лицето му почнаха да растат косми. Всички маймуни имат космати лица, а единствените хора, които той бе видял — чернокожите, — са безвласи, с много малки изключения.

Наистина, в книгите се случваше да види рисунки на хора с много косми над устните си, по бузите и брадата, но все пак се страхуваше. Почти всеки, ден точеше острия нож и скубеше младата си брада, та издъно да унищожи този унизителен признак на маймунския род. Така той се научи да се бръсне, наистина грубо и мъчително, но все пак сполучливо.

Когато Тарзан почувствува, че се е оправил напълно след кървавия двубой е Теркоз, една сутрин се запъти към селището на Мбонга. Вървейки небрежно по лъкатушещата пътека в джунглата, вместо да се движи по дърветата, ненадейно се озова лице срещу лице с един черен воин.

Изуменият поглед на дивака бе смешен и преди още Тарзан да успее да свали лъка си, негрът се извърна и хукна да бяга по пътеката с тревожен вик — сякаш зовеше другарите си.

Младият човек се затича след него по дърветата и след няколко минути видя отчаяно бягащи хора. Бяха трима и тичаха в безумна уплаха един след друг из гъстите храсти.

Тарзан ги настигна лесно и те не забелязаха нито как безшумно се носеше над тях, нито как се притаи на един нисък клон, под който минаваше пътеката.

Той даде път на първите двама воители, но когато третият се приближи, ласото безшумно се уви около черната му шия и се затегна чрез едно ловко движение на Тарзан.

Негърът нададе сърцераздирателен вик и другарите му, обръщайки се, видяха, че сгърченото тяло се повдига бавно в гъстата зеленина над тях. С виковете на ужас те се втурнаха да бягат още по-бързо, надявайки се да се спасят.

Тарзан мълчаливо и бързо привърши с пленника си, свали оръжието му, украшенията и — о, щастие! — чудесната препаска от бедрата му. Веднага я сложи около кръста си. Сега най-после бе облечен като човек. Никой вече няма да се съмнява в неговия произход. Колко приятно би било сега да се върне при племето си, за да покаже пред завистливите погледи този чуден накит!

Като праметна на рамото си тялото на убития, той тръгна бавно към обграденото с плет малко селце, защото пак се нуждаеше от стрели.

Щом стигна до оградата, Тарзан видя една възбудена група, заобиколила двамата бегълци, които, треперещи от страх и умора, едва можеха да разкажат подробностите от своето приключение. Мирандо, оживено говореха те, вървял наблизко пред тях, но неочаквано се върнал на бегом с вик, че един страшен човек, бил и гол, го преследва. Тогава тримата хукнали да бягат, колкото им държат нозете. После отново се чул пронизителният вик на Мирандо, а когато се обърнали, видели ужасно зрелище: тялото на другаря им се издигало нагоре към дърветата, ръцете и краката му се люлеели във въздуха, а езикът му бил изплезен. Той не казал нито дума повече, а около него нямало никой друг.

В селото настъпи паника. Но мъдрият стар Мбонга се престори, че не вярва на разказа им.

— Разказахте ни дълга приказка, защото не посмяхте да ни кажете истината. Срам ви е да признаете, че когато лъвът се е хвърлил върху Мирандо, вие сте избягали и сте го изоставили. Страхливци такива!

Едва изрекъл последната дума, тъкмо над него от клоните на дърветата се чу силен трясък. Всички с ужас погледнаха нагоре. Зрелището, което се разкри пред очите им, накара дори и мъдрият стар

Мбонга да потрепери, защото към тях летеше мъртвото тяло на Мирандо и с трясък тупна на земята пред краката им.

Чернокожите се втурнаха да бягат и изчезнаха в гъстата сянка на околните храсти.

Тогава Тарзан смело влезе в селото, поднови запасите си от стрели и изяде храната, която диваците бяха приготвили, за да смирят гнева на тайнствения зъл дух.

Преди да си тръгне, той пренесе тялото на Мирандо пред входа на селището и го изправи пред стобора така, сякаш мъртвото му лице гледа над оградата по пътеката към джунглата.

Много пъти безумно изплашените черни воители се опитваха да влязат в селището покрай страшното, озъбено лице на мъртвия си другар, докато най-после все пак се решиха. Но когато видяха, че яденето и стрелите са изчезнали, разбраха, че Мирандо е загинал, защото е видял страшния дух на джунглата. Това обяснение им се стори най-разумно. Всички, които са срещали този ужасен бог на горите, са умирали: никой жив човек не го е виждал. Появата му носи сигурна смърт. Те помислиха още, че докато снабдяват божеството със стрели и храна, то няма да им вреди, стига да не се срещат с него. И затова Мбонга разпореди като допълнение към поднасяната храна да принасят в дар и стрели на Мунанго Ксевати. Оттогава така и правеха.

Ако някога ви се случи да отидете в това селище из африканските джунгли, вие несъмнено ще видите пред мъничка тръстикова колиба, построена точно зад оградата на селото, малко желязно гърненце с храна, а до него колчан с добре намазани с отрова стрели.

В това време Тарзан вървеше бавно към къщата си и търсеше лов по пътя. Когато приближи ниския бряг, на който бе построена неговата къщичка, очите му видяха необикновено зрелище. Върху огледалните, тихи води на залива се поклащаше голям кораб, а на брега бе извлечена малка лодка.

Но най-чудното беше, че между брега и хижата му се движеха неколцина подобни нему бели хора.

Тарзан видя, че по много неща те приличат на рисунките в книгите му. Той се промъкна по дърветата и се озова точно над тях. Те бяха десет души. Трупата се около лодката, говореха високо и силно жестикулираха. Един от тях, дребен, чернобрад човек с мръсно и

подло лице, което напомняше на Тарзан плъха Памба, сложи ръката си върху рамото на един гигант, който стоеше до него и с когото всички други се препираха и караха.

Дребният човек посочи навътре в гората и гигантът трябваше да се обърне, за да погледне в тази посока. Тогава дребният човек с подлото лице измъкна от пояса си пистолет и стреля в гърба на великана. Той разпери ръце, колената му се подвиха и гигантът се строполи мъртъв на земята.

Гърмежът, първият, който Тарзан чуваше, предизвика учудването му, но дори този необикновен звук не можа да накара здравите му нерви да трепнат, нито да породи паника у него.

Поведението на белите чужденци — ето кое го смути най-много. Той сбра вежди и се начумери, като се замисли дълбоко. „Добре сторих — помисли младежът, — че съдържах първия си порив да затичам напред и да приветствам тези бели хора като братя!“

Очевидно бе, че те по нищо не се различават от черните, не са по-цивилизовани от маймуните и по-малко жестоки от Сабор.

Един миг другите стояха и мълчаливо гледаха дребния човек с неприятното лице и гиганта, който лежеше мъртъв на брега. После един от тях се засмя и тупна дребния човек по гърба. Последваха дълги разговори и ръкомахания, но препирнята стихна.

След това спуснаха лодката, наскачаха в нея и загребаха към големия кораб, на чиято палуба Тарзан видя още много фигури.

Когато хората се изкачиха на борда, Тарзан скочи на земята зад голямото дърво и се примъкна до хижата, като гледаше тя винаги да бъде между него и кораба.

Като се вмъкна вътре, той видя, че всичко там бе разровено. Книгите и моливите бяха разхвърляни по пода, оръжието и другите му съкровища също бяха пръснати. Като видя този хаос, пресният белег на челото му внезапно се изду от гняв — яркочервена ивица върху мургавата кожа. Бързо изтича към шкафа и затършува на дъното на долното чекмедже. „А!“ — облекчено въздъхна той, когато измъкна оттам металната кутия и намери непобутнати своите най-големи съкровища. Фотографията на усмихвания се млад човек с енергичното лице и загадъчната черна книжка бяха невредими.

Но какво е това? Чувствителното му ухо долови слаб, непознат звук. Като изтича към прозореца, Тарзан погледна към залива. Наред с

първата лодка от големия кораб бе спусната още една. Скоро той видя много хора, които слизаха от борда на кораба и сядаха в лодките. Те се връщаха още по-многобройни на сушата.

В продължение на няколко минути Тарзан следеше как от кораба се спускаха различни сандъци и денкове в лодките. Когато хората потеглиха и отплуваха към брега, маймуната човек взе късче хартия и написа с молив на нея няколко реда четливи печатни букви. Тази записка той окачи на вратата с тресчица. След това, като взе скъпоценната метална кутия, стрелите и толкова копия и лъкове, колкото можеше да носи, той се втурна към вратата и изчезна в гората.

Когато двете лодки се врязаха в сребристия пясък, на брега се изсипа извънредно разнообразна тълпа.

Бяха около двадесетина души. Петнадесет от тях бяха груби моряци с противни лица, за които трудно можеше да се каже, че носят в себе си безсмъртната искра на човешкия дух. Още от пръв поглед те изглеждаха сбирщина от първостепенни негодници.

Ала останалите бяха съвсем различни.

Единият от тях бе възстар човек с побелели коси и големи очила с широки рамки. Той беше леко поприведен и носеше безукорно чисто палто, което му стоеше лошо. Лъскавият копринен цилиндър на главата още повече подчертаваше нелепостта на облеклото му всред глухотата и затънтеността на африканската джунгла.

Втори слезе висок млад човек с бял костюм от груба материя, а веднага след него — друг възрастен господин с много високо чело и забързани движения.

След тях на брега слезе грамадна негърка, облечена в крещящо пъстри дрехи. Тя блещеше изплашени очи към джунглата и към тълпата каращи се моряци, които разтоварваха денковете и сандъците от лодките.

Последна на брега слезе млада, деветнадесетгодишна девойка. Младежът, който стоеше на носа на лодката, я повдигна високо над вълните и я прехвърли на брега. Тя му благодари с хубава усмивка, но и той, и тя мълчаха.

Без да кажат нито дума, всички тръгнаха към колибата. Очевидно бе, че тези хора бяха решили всичко предварително, още преди да напуснат кораба. Те се доближиха до вратата на колибата, моряците — напред със сандъци и денкове, а зад тях петимата, които доста се

отличаваха от тях. Матросите сложиха товарите си на земята и тогава един от тях забеляза записката, която Тарзан бе приковал на вратата.

— Спрете! — извика той. — Какво е това? Преди един час тази хартия я нямаше тук.

Другите матроси се струпаха наоколо, протягайки вратове над раменете на предните. Но понеже малцина от тях бяха грамотни, един от моряците най-последно се обърна към стареца, облечен с пардесю и цилиндър.

— Ей, професоре — викна му той насмешливо, — я елате и прочетете тази глупашка записка.

Старецът не се смути от грубия тон и се приближи бавно до моряците, придружен от спътниците си. Като си оправи очилата, погледна закованата на вратата бележка, а след това се обърна и тръгна назад, мълвейки под нос: „Много интересно, много интересно.“

— Стой, старо изкопаемо! — извика матросът, който се обърна за помощ към него. — Нима те повикахме да го четеш за себе си? Върни се назад, стара разваляна такава и ни прочети високо записката!

Старият господин се спря, обърна се и каза:

— Да, това е справедливо. Уважаеми господине, хиляди пъти моля за извинение. Разсеяност бе от моя страна, да, голяма разсеяност. Записката е извънредно забележителна, извънредно забележителна!

Той пак погледна записката, прочете я още веднъж и по всяка вероятност пак би се обърнал и отминал, ако морякът не то пипна грубо за врата и не му изрева на ухото:

— Чети високо, стар идиот! Високо!

— Ах, да, наистина, наистина! — меко отвърна професорът и като оправи още веднъж очилата си, прочете гласно:

„Това е къщата на Тарзан, убиец на зверове и на мнозина черни хора. Не разваляйте нещата, които принадлежат на Тарзан. Тарзан следи.

Тарзан от племето на маймуните“

— Що за дявол е този Тарзан? — извика морякът.

— Той очевидно знае английски — отговори младият човек.

— Но какво значи „Тарзан от племето на маймуните“? — извика момичето.

— Не знам, мис Портър — отговори младежът. — Може би ние сме открили някоя маймуна, избягала от лондонската зоологическа градина, която е пренесла в родната си джунгла европейско възпитание. Какво е вашето мнение по този въпрос, професор Портър? — добави той, като се обърна към стареца.

Професор Архимед Портър оправи очилата си.

— Да, наистина, това е извънредно забележително, много забележително! — каза той. — Но аз не мога да прибавя нищо към вашето обяснение на този наистина чуден случай.

И с тези думи професорът бавно се запъти към джунглата.

— Но, папа — извика момичето, — вие нищо не сте ни обяснили!

— Тихо, тихо, дете — отвърна професор Портър с ласкав и снизходителен тон. — Не обременявайте хубавата си главичка с такива тежки и отвлечени проблеми.

И той пак закрачи бавно, но в друга посока, свел поглед към земята и кръстосал ръце под развяващите се краища на пардесюто.

— Мисля, че този обезумял стар чудак знае за това толкова, колкото и ние — избъбри морякът с мишето лице.

— Благоволете да бъдете по-учтив — извика младият човек, побледнял от гняв и възмутен от оскърбителния тон на матроса. — Вие убихте офицерите си и ни ограбихте. Ние сме във ваша власт, но аз ще ви накарам да се отнасяте с нужната почит към професор Портър и мис Портър или с голи ръце ще извия подлата ви шия, безразлично дали имате, или нямате оръжие!

И така се приближи до моряка, че той, макар да имаше два пистолета и нож на пояса, смутено отстъпи.

— Проклет страхливец! — извика след него младежът. — Вие никога не ще смееете да убиете някого, преди да се обърне с гръб към вас. Пък и тогава не ще се осмелите да ме застреляте.

Казвайки тези думи, той демонстративно обърна гръб на човека с неприятното лице и безгрижно тръгна, като че ли го предизвикваше.

Ръката на моряка бавно се протегна към дръжката на един от пистолетите, а злите му очи блеснаха, поглеждайки към отдалечаващата се фигура на младия англичанин. Другарите му го

гледаха, но той все още се колебаеше. В душата си той бе още по-голям страхливец, отколкото предполагаше Уилям Сесил Клейтън.

Точно тогава се намеси още една сила, за съществуването на която никой не подозираше, но на която бе съдено да има огромно значение в живота на тази шепа хора, захвърлени на негостоприемния бряг на Африка.

От гъстата зеленина на близкото дърво две зорки очи внимателно следяха всяко движение на пришълците. Тарзан видя какво учудване предизвика неговата записка и макар че не можеше да разбере нито една дума от разговора на тези чудни хора, жестовете и изразът на лицата им му казаха много неща.

Постъпката на дребния матрос с мишето лице, който уби един от своите другари, още тогава предизвика у Тарзан силно отвращение. А сега, когато видя, че морякът се кара с красивия млад човек, враждебността му към него се усили още повече.

До този ден Тарзан не бе наблюдавал действието на огнестрелно оръжие, макар че знаеше нещо за него от книгите. Но когато забеляза, че мишата муцуна хваща дръжката на пистолета, той си спомни разпратата при лодката и, разбира се, помисли, че младият човек ще бъде също така убит, както преди малко великанът матрос.

Той постави отровна стрела на лъка си и се прицели в неприятния човек. Но зеленината бе много гъста и той веднага разбра, че стрелата бездруго ще бъде отклонена от листата или от дребните клончета. И тогава вместо стрела хвърли от високото място, където стоеше, тежкото си копие.

Клейтън бе изминал десетина крачки. Морякът с мишето лице бе извадил наполовина пистолета си, а другарите му с напрегнато внимание следяха какво ще стане.

Професор Портър вече бе изчезнал в гората, последван от вечно забързания Семюъл Филандър, негов секретар и асистент.

Негърката Есмералда прибираше багажа на господарката си от купищата денкове и сандъци пред вратата на къщичката. Мис Портър тръгна след Клейтън, но изведнъж нещо я накара да се обърне.

И тогава се случиха едновременно три неща. Морякът извади пистолета си и се прицели в гърба на Клейтън, мис Портър извика, а дългото копие с метален връх блесна отгоре като мълния и прониза дясното рамо на човека с мишето лице.

Пистолетът изгърмя безцелно във въздуха, а матросът цял се сви и изрева от болка и ужас.

Клейтън се обърна и изтича до мястото на случката.

Изплашените моряци с пистолети в ръка гледаха към джунглата. Раненият охкаше и се гърчеше на земята.

Клейтън вдигна незабелязано падналия пистолет и го скри в пазвата си, а след това се приближи до групата моряци.

— Кой може да бъде? — пошепна Джейн Портър и младият мъж видя, че тя стои до него с широко отворени от почуда очи.

— Мисля, че този Тарзан от племето на маймуните добре следи всички ни — отговори той с несигурен глас.

— Не зная за кого бе предназначено това копие — продължи той — Ако бе за Снайпс, в такъв случай нашият маймунски приятел ни е наистина приятел. Но, кълна се в Юпитер, тревожа се за баща ви и мистър Филандър! В тези джунгли има някой или нещо и това нещо, каквото и да е то, е въоръжено. Мистър Филандър! Професоре! Мистър Филандър!

Отговор нямаше.

— Какво да правим, мис Портър? — попита младият човек с помрачено от безпомощност и нерешителност лице. — Не мога да ви оставя сама е тези разбойници, а, разбира се, и вие не можете да рискувате да тръгнете из джунглата. Но все някой е длъжен да потърси баща ви. Той е способен да скита безцелно повече, отколкото трябва, без да обръща внимание на опасностите и без да избира път. А мистър Филандър е по-непрактичен и от него. Ще ме извините за откровеността, но животът на всички ни е в такава опасност тук, че когато намерим баща ви, ще трябва да му се внуши на какъв риск излага и вас, и себе си със своята разсеяност.

— Напълно съм съгласна с вас — отвърна момичето — и никак не се обиждам. Горкият, милият папа би отдал живота си за мен, без да се колебае нито минута, ако му се случи само за миг да се отклони от размислите си. Но може да бъде запазен от опасност само ако бъде завързан със синджир за дърво. Горкият, милият папа, той с толкова непрактичен!

— Измислих! — изведнъж извика Клейтън. — Знаете ли да боравите с пистолет?

— Зная. Защо питате?

— Аз имам пистолет. С него вие и Есмералда ще бъдете в относителна безопасност в колибата. Аз пък отивам да търся баща ви и мистър Филандър. И така, повикайте Есмералда, а аз ще отида да ги търся. Те надали са отишли много далеч.

Джейн Портър направи така, както я бяха посъветвали. Когато Клейтън видя, че вратата се затвори след жените, той се запъти към джунглата. Някои моряци се мъчеха да извадят копието от ранения си другар. Младежът отиде при тях и ги помоли да му заемат един пистолет временно, докато търси в гората професора. Обаче морякът с мишето лице, който вече се беше уверил, че животът му е въвн от опасност, си възвърна нахалството. От името на своите другари с ругатни и непристойни думи той отказа да му вземе каквото и да било огнестрелно оръжие. Откакто бяха убили бившия си водач, Снайпс изпълняваше ролята на вожд и никой от другарите му не оспорваше неговия авторитет.

Клейтън само повдигна рамене, но когато отмина малко, взе копието, което бе пронизало Снайпс, и въоръжен с това първобитно оръжие, синът на живия лорд Грейсток навлезе в непроходимите гори.

През няколко минути той викаше по име професора и асистента му. Жените, които го наблюдаваха от колибата, чуваха как звукът на гласа му ставаше все по-слаб и по-слаб, докато бе съвършено погълнат от милиардите шумове на първобитния лес.

Когато професор Архимед Портър и асистентът му Семюъл Филандър, след дългите и настойчиви увещания на последния, решиха най-после да се върнат в лагера си, се заблудиха безнадеждно из дивия и объркан лабиринт на джунглата. Чудно е все пак, че те се запътиха към западния бряг на Африка, а не към Занзибар, на срещуположната страна на Черния континент.

Когато стигнаха до брега и не намериха лагера, Филандър започна да настоява, че се намират на север от мястото на тръгването, докато всъщност те бяха на неколкостотин метра южно от него.

В главите на тези непрактични теоретици нито веднъж не мина мисълта да извикат силно, за да привлекат вниманието на другарите си. Вместо това е непоколебима увереност, основана на дедуктивни разсъждения от невярна предпоставка, мистър Семюъл Филандър хвана здраво за ръката професор Архимед Портър и въпреки слабия

протест на възрастния джентълмен го помъкна в посока към Каутоун, който отстояше на хиляда и петстотин мили на юг.

Когато Джейн Портър и Есмералда се почувстваха в безопасност зад вратата на колибата, първата мисъл на негърката бе да барикадира вратата отвътре. Тя се обърна, за да потърси нещо подходящо за целта, но извика ужасено и като уплашено дете изтърча към господарката си, за да скрие лице в нейното рамо.

Джейн Портър, която се извърна при този вик, видя причината — лежащия с лицето надолу на земята скелет на мъж. Още един поглед и тя видя втори скелет върху леглото.

— В какво ужасно място сме! — прошепна поразена девойката. Но в гласа ѝ нямаше паника.

Най-после, като се освободи от прегръдките на хълцащата Есмералда, Джейн Портър огледа навсякъде, за да надзърне накрая в малката люлка уверена какво ще види там, преди още малкият скелет да се покаже пред нея с цялата си трогателност и крехкост.

За каква ли страшна трагедия говореха тези кости? Девойката въздъхна, като си помисли какви случайности могат да очакват нея и другарите ѝ в тази колиба, какви тайнствени призраци ѝ може би дори враждебни същества се носят над нея. Но тя се овладя и като тропна нетърпеливо с малкия си крак, се помъчи да прогони мрачните предчувствия. След това, обръщайки се към Есмералда, ѝ заповяда да спре вайканията си.

— Млъкнете, Есмералда, млъкнете веднага — извика тя. — От вашия плач става още по-лошо! Господи, никога не съм виждала толкова голямо дете!

Тя завърши тези думи със слаб трепет в гласа, като си помисли за тримата мъже, на чието покровителство разчиташе и които сега се скитаха из дебрите на ужасната гора.

Скоро девойката видя, че вратата бе снабдена отвътре с тежка дървена напречна греда и след няколко опита обединените усилия на двете жени най-после помогнаха тя да бъде поставена на мястото ѝ за първи път след двадесет години.

Тогава те седнаха прегърнати на пейката и зачакаха.

XIV

ВЪВ ВЛАСТТА НА ДЖУНГЛАТА

След като Клейтън изчезна в гъсталаците, бунтовниците започнаха да спорят за по-нататъшните си намерения. С едно бяха съгласни всички: трябва да побързат да се върнат на стоящия на котва „Ароу“, където можеха да бъдат в пълна безопасност поне от копията на невидимия враг. И така, докато Джейн Пртър и Есмералда се барикадираха в колибата, страхливата шайка бързо гребеше към кораба си с двете лодки, които ги бяха стоварили на брега.

През този ден Тарзан видя толкова много, че му се зави свят. Но най-чудно от всичко за него бе лицето на прекрасната бяла девойка. Най-после тук е една представителка, на неговия Собствен род — в това той не се съмняваше! И младият човек, и двамата възрастни напълно отговаряха на представата му за хората. Може би и те са така свирепи и жестоки, както и другите, които той видя. Те нямаха оръжие и вероятно само затова още никого не бяха убили. Може би ще бъдат други, ако имат оръжие в ръцете си.

Тарзан видя как младият човек вдигна падналия пистолет на ранения Снайпс и го скри в пазвата си; видя също как той го предаде предпазливо на девойката, когато тя влизаше в хижата.

Той не разбираше нищо от мотивите им, но така или иначе, младият човек и двамата старци му харесваха, а към младата девойка усещаше странно влечение, което едва разбираше. Що се отнася до едрата черна жена, тя очевидно по някакъв начин имаше отношение към младата девойка и затова също му харесваше.

Към моряците и особено към Снайпс Тарзан определено изпитваше омраза. Той разбра от заплашителните им жестове и от израза на противните им лица, че са врагове на другата група, и затова реши тайно да ги наблюдава.

Учудваше се, че мъжете отидоха в джунглата, но не му хрумна, че можеха да се заблудят из заплетените гъсталаци на ниската гора, която за него бе така позната, както за вас главната улица на родния ви град.

Когато видя, че матросите отплуваха към кораба, и съобрази, че девойката и спътницата ѝ са в безопасност в хижата, реши да тръгне из джунглата след младия човек и да разбере каква работа може да има той там. Понесе се бързо в посоката, избрана от Клейтън, и скоро чу далечните и вече редки викове на англичанина.

Скоро Тарзан настигна белия човек: почти изтощен, той се бе прислонил до едно дърво и изтриваше потта от челото си. Маймуната човек, скрита зад листната завеса, стоеше и внимателно изучаваше този нов екземпляр от своя собствен род.

От време на време Клейтън силно се провикваше и най-после Тарзан разбра, че белият човек търси своите спътници. Маймунският храненик се готвеше сам да отиде да ги търси, но изведнъж забеляза жълтия блясък на една гладка и лъскава кожа, която предпазливо се промъкваше през гората към Клейтън. Това бе леопардът Шита. Сега той чуваше тихото шумолене на тревата и се чудеше защо белият млад човек не е нащрек. Възможно ли е той да не чува тежките стъпки? Никога по-рано Тарзан не бе виждал Шита толкова тромав. Но не, белият човек не чуваше нищо. Шита се приготви за скок и тогава в тишината на гората се разнесе острият и вледеняващ кръвта боен вик на човека маймуна.

Шита се извърна и като чупеше с трясък клоните, изчезна в храстите.

Клейтън подскочи и потрепери. Кръвта му застина в жилите. През живота му такъв ужасен звук не бе раздирал слуха му. Той не бе страхливец, но ако мъж някога е чувствал ледените пръсти на страха в сърцето си, Уилям Сесил Клейтън, първородният син на лорд Грейсток от Англия, ги почувствува този ден в глухотата на африканските гори.

Трясъкът на хрусталаците под тежестта на грамадното тяло, което се промъкваше така близо редом с него, и звукът на ужасния вик отгоре изпитаха до краен предел мъжеството на Клейтън. Той не можеше да знае, че на този вик дължи живота си и че този, който го нададе, беше братовчед му, истинският лорд Грейсток.

Денят клонеше към залез и Уилям, объркан и паднал духом, бе в страшно затруднение, как е по-добре да постъпи: да продължи ли търсенето на професор Портър, като се излага на сигурна смърт през нощта в гората, или пък да се върне в хижата, където във всеки случай

може да бъде полезен, защитавайки Джейн от опасностите, които я заплашваха от всички страни.

Той не искаше да се върне в лагера без баща й, но още по-малко искаше да я остави сама и беззащитна сред бунтовниците от „Ароу“ и сред стотиците други незнайни опасности на джунглата.

„Пък и възможно е — мислеше той — професорът и Филандър да са се завърнали вече. Да, това е повече от правдоподобно.“ Реши за всеки случай да отиде в лагера и да провери, преди да продължи по-нататъшните си търсения. И така, спъвайки се в гъстите и заплетени храсти, тръгна натам, където според него трябваше да се намира колибата.

За голямо свое учудване Тарзан видя, че младият човек се отдалечава още повече — отива право към селището на Мбонга, и проницателният му ум подсказа, че пришълецът просто се е загубил.

Това изглеждаше почти невероятно, но неговият разум му подсказваше, че нито един човек съзнателно няма да се осмели да отиде в селището на жестоките чернокожи, въоръжен само е едно копие — оръжие, с което белият човек изглежда не е свикнал. Освен това той се отдалечаваше и от дирята на своите приятели. Тази диря кой знае защо той остави много назад, макар че тя бе съвсем ясна за очите на Тарзан.

Тарзан недоумяваше. В свирепите джунгли незащитеният чужденец ще стане лесна плячка, ако не го заведе бързо до брега.

Ето че вече лъвът Нума следеше белия човек на двадесет крачки вдясно от него. Клейтън чуваше, че някакво голямо животно върви успоредно с него. Неочаквано във вечерния въздух се разнесе гръмовитият рев на звяра. Човекът се спря с вдигнато копие срещу храста, откъдето се разнесе ужасният звук. Сенките се сгъстяваха, тъмнина падаше върху земята.

Боже! Да умре тук сам от зъбите на дивите зверове, да бъде разкъсан, да чувствува горещото дишане на животното в лицето си в същото време, когато грамадните лапи ще разкъсат гърдите му.

За миг всичко утихна, Клейтън стоеше неподвижен, с вдигнато копие. Сега слабото шумолене в храстите показваше, че животното се промъква към него. То се готвеше вече да скочи. И ето че само на двадесет крачки от себе си той видя гъвкавото, дълго и мускулесто тяло и сивата глава на грамадния лъв с черна грива. Животното

лежеше по корем, като се придвижваше много бавно напред. Когато очите му срещнаха очите на Клейтън, лъвът се спря и внимателно прибра под себе си задните си лапи.

В порив на мъчително отчаяние човекът чакаше, страхувайки се да хвърли копието, без сили да избяга.

В клоните над главата му се чу шум. „Нова опасност!“ — бърза като светкавица мисъл премина през ума на Клейтън, но той не се реши да отвърне очи от горящите пред него жълто-зелени зеници.

Чу се рязък шум, като че ли се скъса струна на мандолина, и една стрела се заби в жълтата кожа на лъва.

Ревейки от болка и гняв, животното рипна, но Клейтън отскочи някак настрана и когато се обърна отново към обезумелия цар на животните, се смая от зрелището, което се представи пред погледа му. В момента, когато звярът се изви, за да поднови нападението си, един гол великан скочи от дървото право на гърба му.

Като мълния една ръка, изплетена от железни мускули, обхвана грамадната шия и голямото животно, ревейки и дращейки с нокти из въздуха, бе повдигнато така лесно, както Клейтън би вдигнал някое кученце.

Гледката, на която бе свидетел тук — в здрача на глухата африканска гора, се вряза завинаги в паметта на англичанина.

Стоящият пред него човек бе олицетворение на физическо съвършенство и на гигантска сила. Но не на това се дължеше увереността му в боя с голямата котка. Защото колкото и могъщи да бяха мускулите му, те бяха нищо в сравнение с мускулите на Нума. На ловкостта, на ума и на своя дълъг остър нож дължеше той превъзходството си.

С дясната си ръка той обхвана шията на лъва, а в същото време няколко пъти поред лявата забиваше ножа в незащитения хълбок на звяра. Изправено, разяреното животно се бореше безпомощно в това неестествено положение.

Ако боят бе продължил още няколко секунди, изходът му можеше да бъде друг. Но всичко стана толкова бързо, че преди още Нума да се окопоти от така неочакваното нападение, падна мъртъв на земята.

Тогава странната фигура на победителя се изправи в пълния си ръст над трупа на лъва и като отметна назад прекрасната си глава,

нададе същия страшен вик, който няколко минути преди това така много изплаши лорда. Сега той видя пред себе си един младеж, съвършено гол, с изключение на препаската около бедрата и няколкото варварски украшения на ръцете и краката. На гърдите му, ясно изпъквайки върху гладката мургава кожа, блестеше скъпоценен брилянтен медальон. Ловджийският нож бе вече прибран в саморъчно направената ножница, а човекът вземаше от земята лъка и стрелите, които бе хвърлил, преди да скочи върху лъва.

Клейтън заговори с непознатия на английски, благодари му за смелото спасение и приветства изумителната сила и ловкост, които той прояви. Но единственият отговор бе откритият поглед и лекото повдигане на могъщите рамене, което можеше да означава или омаловажаване на оказаната услуга, или пък незнание на езика.

Преметнал през рамо лъка и колчана, дивият човек — за такъв го считаше Клейтън сега — пак извади ножа си и ловко нарязва няколко широки ивици от трупа на лъва. Тогава, присядайки с подвити нозе, започна да яде месото, като предварително даде знак на Клейтън да се присъединя и той към него.

Яките бели зъби с видимо удоволствие се впиваха в суровото месо, от което още капеше кръв. Но Клейтън не можеше да сподели това пиршество със страшния си домакин. Наблюдавайки го, в него се зароди мисълта, че това е онзи Тарзан, чиято записка тази сутрин той видя закована на вратата на хижата.

Ако е така, тогава той трябва да знае английски.

Клейтън пак се опита да поведе разговор с маймуната човек, но отговорите бяха изречени на странен език, подобен на бърборенето на малките маймуни, смесено с ръмженето на някакъв див звяр.

Не, това не е Тарзан: очевидно бе, че той не знае английски.

Когато дивият човек се нахрани, стана и като вдигна ръка в посока, съвсем различна от онази, по която вървеше младият лорд, тръгна напред през джунглата.

Слисаният Клейтън се колебаеше дали да го последва, защото се страхуваше, че дивакът ще го отведе още по-навътре из горските дебри. Но маймуната човек видя, че Уилям не тръгва, обърна се, улови го за дрехата и го повлече подире си, докато той разбра какво се иска от него — тогава му бе позволено да върви сам.

Щом дойде до заключението, че е в плен, англичанинът не виждаше друг изход, освен да следва онзи, който го бе пленил. И така те бавно се промъкваха през джунглата, докато меката мантия на непроницаемата горска нощ падна над тях. Наоколо се чуваха дебнещите стъпки на меки лапи, примесени с пращането на чупещи се клонки и с дивия вик на горските твари, които, както се струваше на англичанина, го обкръжаваха отвсякъде.

Внезапно той чу слаб звук от огнестрелно оръжие. Последва само още един, а след това настъпи тишина.

В хижата на брега двете смъртно изплашени жени се притискаха една в друга на ниската пейка в сгъстяващата се тъмнина.

Негърката ридаеше истерично, оплаквайки нещастния ден на заминаването си от скъпия роден Мериленд, а бялата девойка, със сухи очи и външно спокойна, се измъчваше от вътрешни страхове и предчувствия. Тя се опасяваше не само за себе си, но и за онези трима души, които скитаха в бездънната дива гора, откъдето сега се носеха почти непрекъснати викове и рев, лай и ръмжене на страшни обитатели на джунглата, които търсеха плячка.

И изведнъж се дочу шумът на тежко тяло, което се отъркваше в стените на колибата. Девойката долови меки стъпки. За миг настъпи тишина. Дори дивите викове в гората стихнаха до слаб шепот. А след това тя ясно чу пръхтенето на животното до вратата, най-много на два метра от мястото, където те се намираха. Тя инстинктивно потрепери и се притисна по-близо към негърката.

— Шт, тихо! — шепнеше тя. — Тихо, Есмералда! — струваше й се, че охканията и риданията на жената привличат животното зад тънката стена.

При вратата се чу слаб звук от драскане. Звярът се опитваше да се вмъкне насила в колибата, но скоро изостави това намерение и девойката пак чу огромните лапи да обикалят, около жилището. Стъпките пак се спряха — този път под прозореца, нататък се отправи и изплашеният поглед на младото момиче.

— Боже! — пошепна ужасено то. В малкия квадрат на прозореца, на фона на осветеното от луната небе се очерта главата на грамадна лъвица. Горящите й очи бяха устремени със съсредоточена ярост към девойката.

— Есмералда, вижте! — шепнеше тя. — Боже мой! Какво да правим? Вижте! По-скоро! Прозорецът!

Есмералда, притискайки се още повече към господарката си, хвърли изплашен поглед към малкия квадрат лунна светлина тъкмо когато лъвицата издаде едно глухо, свирепо ръмжене.

Зрелището, което се представи пред очите на бедната чернокожа, беше прекомерно за изопналите ѝ нерви.

— О, Габереле! — изпищя тя и се свлече на пода неподвижна и безчувствена.

Дълго, много дълго стоя лъвицата на прозореца, сложила лапи на перваза, гледаща жадно в стаята. Полека тя опита с големите си лапи здравината на решетката.

Джени почти престана да диша, когато за нейно облекчение главата на животното изчезна и тя чу отдалечаващи се стъпки. Но ето че те отново се приближиха към вратата и пак започна драскането, този път с все по-голяма сила, докато най-последно животното започна да гризе масивните дъски, освирепяло от желание да улови беззащитната жертва.

Ако мис Портър знаеше за необикновената здравина на вратата, изработена парче по парче, тя би се страхувала по-малко от нападението на лъвицата.

Можеше ли да хрумне на Джон Клейтън, когато сковаваше тази груба, но здрава врата, че след двадесет години тя ще защити от зъбите и ноктите на лъвицата една прекрасна девойка?

Цели двадесет минути животното сумтя и се блъска около вратата, издавайки от време на време див свиреп вой. Най-последно тя изостави опитите си при вратата на Джейн Портър чу, че лъвицата се връща към прозореца, пред който спря за миг, а след това се хвърли с цялата си огромна тежест върху изгнилата от времето решетка.

Тя чу как изскърцаха под напора дървените пръчки, но те издържаха и огромното тяло тупна на земята.

Лъвицата повтори това многократно, докато най-последно изплашената пленница, видя, че част от решетката поддаде, и след миг голямата лапа и главата на животното се промъкнаха в стаята. Могъщата шия и плещите бавно разместваха пръчките и гъвкавото тяло се мъчеше да проникне навътре.

Сякаш в изстъпление, Джейн стана, държейки ръка на гърдите си, с широко разтворени от ужас очи, устремени към озъбената муцуна на звяра, който бе само на десетина крачки от нея. В краката ѝ лежеше безчувственото тяло на негърката. Само да можеше да я свести, може би обединените им усилия биха могли да накарат промъкващия се към тях свиреп и кръвожаден враг да се оттегли.

Мис Портър се наведе над прислужницата си хвана я за раменете и я разтърси силно.

— Есмералда! Есмералда! — викаше тя. — Помогни ми или ще загинем.

Есмералда бавно отвори очи. Първото нещо, което видя, бяха покритите с пяна зъби на грамадния звяр.

С вик на ужас клетата жена запълзя на четири крака из стаята, викайки пронизително: „О, Габереле! О, Габереле!“

Негърката тежеше около двеста и осемдесет фунта, което не придаваше стройност на фигурата ѝ дори когато ходеше. Но хаотичното пълзене на Есмералда по пода, съчетано с извънредната тежина, произвеждаше комично впечатление.

За миг лъвицата затихна, като втренчи очи в Есмералда, която очевидно бе избрала за цел шкафа, в който възнамеряваше да пъкне огромното си тяло. Но понеже полиците бяха само на четиридесет или петдесет сантиметра една от друга, тя сполучи да пъкне само главата си, след което нададе такъв свиреп писък, пред който бледнееха всички викове на джунглата, и отново припадна.

Когато негърката притихна, лъвицата поднови усилията си да се промъкне през разхлабената решетка.

Девојката стоеше бледа и неподвижна до задната стена и търсеше с все по-нарастващ ужас някакъв изход за спасение. Внезапно ръката ѝ, здраво притисната към гърдите, напипа твърдите очертания на пистолета, който Клейтън ѝ остави на тръгване. Като го измъкна бързо от корсажа си, тя се прицели право в муцуната на лъвицата и дръпна спусъка.

Блесна пламък, чу се гърмеж и в отговор — рев от болка и гняв.

Джейн видя, че голямото туловище изчезна от прозореца, и тогава припадна, изпускайки пистолета.

Но Сабор не бе убита. Куршумът ѝ нанесе само болезнена рана в плешката. Неочакваността на ослепителния пламък и оглушителният

трясък бяха причина за бързото ѝ, но временно отстъпление. Още един миг и тя с удвоена ярост се върна към решетката и се залови да я дера с ноктите си, но с по-малък успех отпреди, тъй като ранената ѝ лапа беше почти безполезна.

Тя виждаше пред себе си плячката — две жени, проснати на земята, тук нямаше да има нужда да се бори повече и нямаше да има съпротива. Месото лежеше пред нея готово и на Сабор оставаше само да се промъкне през решетката, за да го вземе.

Сантиметър по сантиметър с мъка промъкваше тя през отвора едрото си тяло. Ето че главата мина, мина и едната голяма плешка, а след това лъвицата внимателно повдигна ранената си лапа, за да я пъхне между тесните пречки.

Още една минута — и дългото гъвкаво тяло и тесните бедра бързо ще се плъзнат в колибата.

XV

ГОРСКО БОЖЕСТВО

Когато Клейтън чу изстрела, обзеха го мъчителни страхове. Той знаеше, че този изстрел може да е даден от някой моряк, но мисълта, че той остави пистолет на Джейн Портър, и разстроените му нерви предизвикаха у него болезнена увереност, че именно тя е застрашена от някаква голяма опасност и че може би сега се опитва да се защити от нападението на човек или звяр.

Какви мисли се мяркаха в главата на неговия странен похитител или спътник, Клейтън можеше само да предполага, но бе несъмнено, че е чул изстрела и поради това бе силно възбуден; Тарзан толкова ускори крачката, че младият човек, спъвайки се в тъмнината, ежеминутно падаше в напразно усилие да не изостава, но скоро все пак изостана безнадеждно назад.

От страх да не се заблуди пак той силно извика на дивия човек пред него и след една минута с радост чу как онзи скочи леко от близкото дърво.

Минута Тарзан гледа втренчено младежа, без да знае как е по-добре да постъпи. После, прегърбен пред Клейтън, му посочи с жест да обхване с ръце врата му и с белия човек на гръб се понесе по дърветата.

Следващите мигове бяха такива, че младият англичанин никога не можа да ги забрави. Високо всред свеждащите се и разлюлени клони той се носеше с бързина, която му се струваше невероятна. В същото време неговият спътник бе недоволен от бавността на движението си. Носейки го на гръба си, тайнственото същество леко се прехвърляше с главоломни скокове от един висок клон на друг, после в продължение може би на сто ярда вървеше с верни крачки из лабиринта от преплетени дървета, балансирайки като въжеиграч високо над черните гълбини на листата.

Първото усещане на вледеняващ страх у Клейтън се смени с чувството на възхищение и завист заради гигантските мускули и изумителния инстинкт или знание, което водеше горския бог през

мастиленотъмната нощ така леко и вярно, както самият той можеше да се разхожда по лондонските улици посред бял ден.

Понякога излизаха на места, където надвисналата зеленина бе по-рядка и ярките лъчи на луната осветяваха и ред изумения поглед на Клейтън опасния път, по който вървяха. В такива минути му се завиваше свят при вида на страшните височини. Тарзан избираше най-късия път, който често минаваше на стотина фута над земята.

И все пак въпреки привидната бързина той се движеше сравнително бавно, постоянно избирайки достатъчно яки клони за издържане на двойната тежест.

Но ето че стигнаха до поляната на брега. Тънкият слух на Тарзан долови странните звуци, идващи от усилията на Сабор, която се опитваше да се пъкне през решетката, и на Клейтън се стори, че за миг те слязоха от сто фута височина — така бързо се движеше неговият другар. Но когато докоснаха земята, Клейтън почувствува тласък. Скочил от гърба на маймуната човек, видя как онзи с бързината на катерица се метна към срещуположната страна на колибата.

Англичанинът се завтече след него и видя задните лапи на някакъв грамаден звяр, опитващ се да влезе през прозореца на къщата.

Когато Джейн Портър отвори очи и видя пред себе си опасността, която я заплашва, смелото ѝ младо сърце се отказа от последната надежда и тя се наведе да вземе падналия пистолет, решена да прибегне към милосърдната смърт от пистолета, преди жестоките зъби да разкъсат тялото ѝ.

Лъвицата бе вече почти цялата в стаята, когато Джейн намери оръжието и бързо опря дулото в слепоочието си, за да избегне завинаги ужасните челюсти, разтворени вече да хванат плячката си. Един миг девойката се поколеба. В тази минута погледът ѝ падна върху бедната Есмералда, която лежеше неподвижна при шкафа. Можеше ли Джейн да остави бедното, предано ѝ същество като плячка за безмилостните жълти зъби? Не, тя бе длъжна най-напред да убие припадналата жена, а след това да обърне дулото на пистолета към себе си.

Какво ужасно задължение! Но би било хиляди пъти по-непростима жестокост да остави негърката, която я бе възпитавала от детските години е далата грижовност и нежност на майка, да се свести под разкъсващите я нокти на голямата котка.

Джейн Портър се направи решително на крака и се запъти към Есмералда. Тя притисна плътно дулото на револвера към преданото ѝ сърце, твори очи и... Сабор нададе ужасен вой.

Момичето замаяно дръпна спусъка и като се обърна към животното, повдигна пистолета и го опря до слепоочието си.

Тя не стреля повторно, защото изумена видя, че някой бавно издърпваше огромното животно назад през прозореца, зад който в лунната светлина тя видя главите и рамената на двама мъже.

Заобикаляйки тичешком хижата, Клейтън видя заклещеното животно и майmunата човек, хванала с двете си ръце дългата опашка и подпряла крака в стената на хижата. Дивият човек беше напрегнал цялата си огромна сила, опитвайки се да измъкне животното от стаята.

Клейтън бързо му се притече на помощ, но човекът маймуна му избъбри нещо със заповеднически и непреклонен тон и той схвана, че това е заповед, въпреки че не можа да я разбере.

Най-после с общи усилия огромното тяло започна все повече и повече да излиза през прозореца и чак тогава англичанинът разбра колко дръзка и смела бе постъпката на спътника му. Наистина голият човек, мъкнещ за опашката упорстващото и ревящо чудовище, за да спаси една чужда нему бяла девойка, бе истински герой.

Колкото до Клейтън, работата бе по друга, защото девойката не само принадлежеше към неговата раса, но бе единствената жена на света, която той обичаше. И макар да знаеше, че лъвицата бързо ще свърши и с двамата, дивият човек я теглеше за опашката, желаейки да я отстрани от Джейн. После той си спомни за двубоя между този човек и огромния лъв с черната грива и почувства по-голяма увереност.

Тарзан продължаваше да дава заповеди, които чужденецът не можеше да разбере. Той се опитваше да разясни на глупавия човек да забие по една от смъртоносните стрели в гърба и в хълбока на Сабор и да забодне в сърцето ѝ дългия остър нож, който висеше на бедрото му. Но човекът не разбираше, а Тарзан не смееше да изпусне могъщата Сабор, за да стори това сам, защото виждаше, че белият човек по никой начин не ще задържи лъвицата. Тялото ѝ бавно излизаше през прозореца. Най-после плещите ѝ се подадоха навън.

И тогава Клейтън видя нещо, което и вечните небеса не бяха виждали дотогава.

Тарзан, напрягайки ума си да намери средство, за да се справи в единоборство с разярения звяр, внезапно си спомни битката с Теркоз. И когато големите плещи се измъкнаха през прозореца така, че лъвицата висеше на перваза само на предните си лапи, той внезапно пусна животното от ръцете си. Бързо като стрела скочи на гърба на лъвицата. Спомни си хватката, на която дължеше победата над свирепия Теркоз, и ръцете му се провряха под мишниците на звяра, като обхванаха шията му.

Сабор с рев се превъртя на гръб и притисна врага с цялата си тежест. Но чернокосият гигант я стисна още по-здраво с ръце. Дращейки земята е лапи, животното се търкаляше и мятеше насам-натам, за да отхвърли от себе си страшния противник. Но все по-силно и по-силно се напрягаха стоманените мускули и все повече и повече притискаха надолу главата на звяра. Стоманените мускули на човека маймуна постепенно се изкачваха нагоре, към тила на Сабор. Отпорът на лъвицата ставаше все по-слаб.

Клейтън видя под сребрилата лунна светлина как огромните мускули на Тарзан образуваха възли на раменете му. Още едно дълго, нечовешко усилие — и вратните прешлени на Сабор се пречупиха с остро хрущене.

Тарзан тутакси скочи на крака и Клейтън пак чу дивия победен рев на човека маймуна. После се понесе мъчителният вик на Джени Портър.

— Сесил, мистър Клейтън! О, какво е това, какво е това?

Англичанинът затича към вратата на колибата, извика, че всичко е наред, и помоли да го пуснат. Джейн, колкото можеше да бърза, повдигна тежката напречна греда и се отпусна в ръцете на своя приятел.

— Какъв бе този страшен вик? — шепнеше тя, притискайки се към него.

— Победният вик на човека, който току-що ни спаси живота, мис Портър. Почакайте, аз ще го повикам, за да можете да му благодарите.

Изплашената девойка не искаше да остане сама и отиде заедно с мъжа при стената на колибата, където лежеше мъртвото тяло на лъвицата.

Тарзан бе изчезнал.

Клейтън го повика няколко пъти, но отговор не последва и двамата се върнаха в стаята, където все пак бяха отчасти в безопасност.

— Какъв вик! — каза Джени. — Аз изтръпвам само при мисълта за него. Не ми казвайте, че този отвратителен вик е издаден от човешко гърло.

— Но е така, мис Портър — отвърна Клейтън. — Във всеки случай, ако не от човешко гърло — от гърлото на горски бог.

И после той ѝ разказа приключенията си с това странно същество: за това, как дивият човек, на два пъти му бе спасил живота, за неговата изумителна сила, бързина и храброст, за мургавата му кожа и за прекрасното му лице.

— Нищо не мога да разбера от всичко това — заяви той накрая. — Отначало мислех, че това може би е Тарзан от племето на маймуните. Но той не говори и не разбира английски, което опровергава това предположение.

— Който и да е — извика девойката, — ние му дължим спасението на живота си. Да го благослови бог и да го пази в тази дива и свирепа джунгла!

— Амин! — горещо промълви Клейтън.

— Боже мой, жива ли съм? — чу се глас край тях.

Двамата се обърнаха и видяха Есмералда, която извърещаше на всички страни големите си очи, сякаш не можеше да повярва къде се намира.

Ревът на лъвицата беше спасил живота на негърката, защото, потрепервайки, Джейн беше изместила дулото на пистолета и куршумът попадна в пода.

Сега, когато страшното явно беше минало, Джейн Портър се хвърли към скамейката с истеричен смях.

ЧАСТ 2

I

ВЪВ ВИСША СТЕПЕН ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНО

На няколко километра южно от малка хижа, на пясъчна ивица, вдадена във водата, се бяха спрели двама души.

Пред тях се простираше безбрежният Атлантически океан, зад гърба им беше черният материк, наоколо, в неясни очертания, се издигаше непроницаемата тъмнина на джунглата. Те вече бяха изминали няколко километра в търсене на лагера си, но все в невярна посока. Блуждаеха все така безнадеждно, сякаш се намираха на друга планета. Положението беше тежко и цялото внимание трябваше да бъде насочено към решаването на жизненоважния въпрос в тази минута, въпроса за завръщането им в лагера. Семюъл Филандър ораторстваше:

— Но, драги ми професоре, аз продължавам да отстоявам своята гледна точка, че без победата на Фердинанд и Изабела над маврите през XV в. в Испания светът днес би се намирал на неизмеримо по-висока степен на културно развитие. Маврите по същество бяха търпим и либерален народ от земеделци, занаятчии и търговци. Народ, който създаде цивилизация, подобна на онази, която виждаме сега в Европа и Америка. А испанците...

— О, о, драги мой Филандър — прекъсна го професор Портър. — Самата им религия вече безусловно изключваше тази възможност, за която вие намекувате. Ислямът беше и е винаги гробница на научния прогрес, който, както подчертах...

— Но погледнете, професоре — прекъсна го Филандър, обърна случайно очи към джунглата, — сякаш нещо се прокрадва към нас.

Професорът разсеяно се обърна натам, накъдето сочеше късогледният Филандър.

— Е, Филандър! — смъмри го той. — Колко пъти трябва да ви обръщам внимание да се съсредоточавате само върху значими неща, достойни за размисъл. Отново ви залавям в сериозно нарушение на вежливостта. Вие прекъсвате научните ми разсъждения само за да ми посочите едно просто четириногло — *genus Felis*. Както казах вече...

— Господи, професоре, но това е лъв! — извика Филандър, напрягайки слабото си зрение към смътните очертания на звяра.

— Е, да, Филандър — лъв, щом вие желаете да употребяваме тази простолюдна терминология в разговора си. Но както ви казах...

— За бога, професоре, позволете ми да забележа, че маврите, разбити в XV в., надали ще понесат особена загуба, ако отложим временно техния въпрос, докато този великолепен екземпляр *Felis carnivora* не се отдалечи от нас.

Междувременно лъвът вече се беше спрял с величествено спокойствие на десетина крачки от двамата, изучавайки ги любопитно. Лунната светлина обливаше брега и странната група изпъкваше особено релефно на фона на жълтия пясък.

— Твърде осъдително, твърде осъдително — извика Портър с тон на явно раздразнение в гласа. — Никога досега не ми се е случвало да наблюдавам как оставят тези зверове да напускат клетките. Непременно ще съобщя за тази удивителна небрежност на директора на най-близкия зоопарк.

— Съвсем справедливо — съгласи се Филандър, — и колкото по-скоро, толкова по-добре. Да тръгваме веднага.

Хванал професора за ръката, той го задърпа по-далеч от звяра. Бяха изминели няколко крачки, когато, обръщайки се назад, Филандър с ужас забележа, че лъвът ги следва. Той още по-силно стисна ръката на протестиращия професор и усили още повече крачката.

— Както подчертах вече... — отново започна Портър.

Филандър пак погледна назад и установи, че лъвът упорито поддържа дистанцията.

— Той върви подире ни! — не издържа Филандър и побягна.

— Ах, Филандър, Филандър — укоряваше го професорът. — Това унизително тичане съвсем не подхожда на учени хора. Какво ще помислят за нас приятелите ни, ако случайно ни срещнат и бъдат свидетели на нашите лекомислени скокове? Моля ви да се движим с по-голямо достойнство.

Филандър метна отново изпълнен с безпокойство поглед назад. Ужас! Лъвът, вдигнал високо глава, беше вече само на два разкрача зад тях. Филандър пусна ръката на професора и се понесе напред с бързина, която би му отредила достойно място във всяко лекоатлетическо състезание.

— Както казах, Филандър... — подхвана професорът. Но и той се затича, колкото му държат краката, защото видя в заплашителна близост до своята особа жестоки жълти очи и разтворена грамадна лъвска паст. С развени краища на палтото, осветен от луната, професор Портър се носеше по петите на офейквация мистър Семюъл Филандър. Пред тях се издаваше тесен нос, обрасъл с дървета. Към това убежище насочи своите изумителни скокове Филандър.

А в тъмнината на джунглата две зорки очи наблюдаваха с интерес паническия бяг на старците.

Това беше Тарзан, който се забавляваше с тази страшна игра на прибежки. Той знаеше, че двамата джентълмени не са застрашени от непосредствено нападение. Фактът, че Нума се въздържа от такава лека плячка, говореше, че стомахът му е пълен.

Единствената реална опасност беше някой от старците да се спъне и да падне. Тогава златистият звяр щеше тутакси да го връхлети. Радостта от убийството би била твърде голямо изкушение, за да се въздържа от нея.

Тарзан се спусна бързо на по-нисък клон и когато мистър Семюъл Филандър запъхтян се озова под него, вече доста изморен, той се наведе, сграбчи го за яката и го вдигна на клона до себе си. След миг и професорът беше също възнесен точно когато Нума, излъган в очакванията си, подскочи нагоре.

Няколко минути двамата бегълци, дишайки на пресекулки, стояха вкопчени в спасителния клон, а Тарзан, седнал с гръб към ствола, ги наблюдаваше със смесица от любопитство и смях.

Пръв прекъсна мълчанието професорът.

— Аз съм дълбоко огорчен, мистър Филандър, че проявихте такава липса на смелост и мъжество в присъствието на едно от най-низшите същества и с вашата извънредна плашливост ме накарахте да ви догонвам и да заема такава, неотговарящо на моето достойнство, положение. Но да се върнем към нашата тема. Както казвах, маврите...

— Професор Архимед Портър! — прекъсна го Филандър с леден тон. — Настъпва време, когато търпимостта се превръща в престъпление, а желанието да оскърбиш, е облечено в дрехата на добродетелта. Вие ме обвинявате в страхливост. Вие намекувате, че уж сте бягали само за да ме застигнете, а не да се спасите от лапите на

лъва. Пазете се, професоре! Аз съм човек, изпаднал в отчаяние. Дори и червеят, раздразнен от дълго, търпеливо страдание, вдига глава.

— По-тихо, по-тихо, Филандър — укротяваше то професорът. — Вие се забравяте.

— Аз още не се забравям, професор Архимед К. Портър, но вярвайте ми, уважаеми господине, че съм почти готов да забравя вашето високо положение в света на науката и вашите бели коси.

Професорът стоя няколко минути мълчаливо. Тъмнината скри неприязнения израз, появил се на сбръчканото му лице.

— Чуйте, Скини Филандър — каза той с войнствен тон, — ако си търсите боя, съблечете си сюртука, слезте на земята и аз ще ви счупя главата, както направих преди шестдесет години зад обора на Порт Евънс.

— Арк! — извика учуденият Филандър. — Господи, колко мило е това, което говорите! Когато се държите като човек, Арк, аз ви уважавам от сърце. Понякога ми се струва, че през последните двадесет години сте забравили какво значи това.

Професорът протегна старческа ръка в тъмнината и докосна рамото на приятеля си.

— Простете ми, Скини! — каза той меко. — Това съвсем не беше преди двадесет години и само бог знае колко съм се мъчил да бъда човечен заради Джейн и заради вас.

Друга старческа ръка се протегна откъм страната на Филандър и стисна онази, която беше на рамото му. Нищо не можеше да предаде по-добре чувствата на едното сърце към другото.

Те помълчаха няколко минути. Лъвът под тях кръстосваше нервно напред-назад. Третото същество на дървото беше скрито от гъстата сянка на стъблото. То също мълчеше, неподвижно като картина.

— Вие ме качихте на дървото тъкмо навреме — каза най-после професорът. — Аз трябва да ви благодаря. Вие ми спасихте живота.

— Но аз не съм ви качвал на дървото, професоре. О, господи, във възбудата си забравих, че и мен самия някои ме качи тук. Някой или нещо се намира заедно с нас на това дърво!

— Е... — проточи професорът. — Напълно достоверно ли е това твърдение, мистър Филандър?

— Абсолютно достоверно, професоре. И аз мисля, че трябва да благодарим на това трето лице. То може би сега седи редом с нас.

Тъкмо тогава храненикът на маймуните реши, че Нума премного снове под дървото, затова вдигна глава към небето и в ушите на изплашените старци се разнесе страшен предупредителен вик.

Двамата приятели, треперейки, се притиснаха един към друг в своето ненадеждно убежище. Те видяха, че големият лъв се спря неспокойно под дървото, а когато смразяващият вик се раздаде, бързо се шумгна в джунглата.

— Дори и лъвът трепери — прошепна Филандър.

— Във висша степен забележително, забележително — промърмори професорът, сграбчвайки отчаяно Филандър.

За нещастие на двамата, равновесието на Филандър беше нарушено, а и професорът инстинктивно се притисна още по-силно към асистента си.

За миг те неуверено балансираха, а после е общ жален вик полетяха надолу с главата от дървото, здраво вплетени в отчаяна прегръдка.

Изминаха няколко минути, преди някой от тях да се размърда. И двамата бяха уверени, че след такъв скок не е възможно да са се отървали без някое и друго счупване.

Професор Портър се опита да раздвижи единия си крак. За негово най-голямо учудване той му се подчиняваше както в добрите стари времена преди падането. Тогава сви и другия си крак и пак го протегна.

— Забележително, забележително — отново промърмори той.

— Слава богу, професоре, жив сте! — изпъшка Филандър.

— По-спокойно, Филандър, още не съм съвсем сигурен.

С безброй предохранителни мерки Портър се реши да свие и дясната си ръка. О, щастие — и тя беше здрава!

Едва дишайки, размаха и лявата ръка нагоре — и тя се движеше! Прекрасно, прекрасно!

— Кому сигнализириате, професоре? — попита Филандър възбудено.

Професорът не се унизи да отговаря на такъв детински въпрос, а предпазливо повдигна глава и я заклати напред-назад.

— Удивително — шепнеше той. — И тя е цяла!

Филандър все още не беше мръднал от мястото си. Просто не смееше да направи такъв опит. Как може да опиташ наистина, когато ръцете, краката, гърбът, всичко тя е натрошено?!

Едното му око бе затворено от парче глина, а другото учудено се втренчи в странните въртеливи движения на Портър.

— Колко жалко — изрече полугласно Филандър. — Сътресението е предизвикало пълно умопомрачение! Наистина много, много печално, особено за такъв все още млад човек!

Професор Портър легна по корем и предпазливо изви гръб, заприличвайки на огромна котка, наежила се пред преследващо я куче. После седна и започна да се опипва навсякъде.

— Всичко си е на мястото! Просто неописуемо? Най-накрая стана и като хвърли неодобрителен поглед към все още лежащия Филандър, каза:

— Е, хайде, Филандър, сега не е време за търкаляне. Трябва да станем и да действаме!

Филандър махна глината от окото си и погледна професора с мълчалив укор. После се опита да стане и надали е имало по-учуден човек от него, когато усилията му неочаквано се увенчаха с пълен успех. Той все още беше твърде ядосан от хапливите забележки на Портър и се готвеше да му отговори по същия начин, когато погледът му падна върху една странна фигура, която стоеше на няколко крачки от тях и внимателно ги гледаше. Професор Портър тъкмо вдигаше от земята блестящия си копринен цилиндър, почиствайки го грижливо в ръкава на палтото си, когато забеляза, че Филандър сочи нещо зад гърба му. Той сложи цилиндъра на главата си, обърна се и видя един неподвижно застанал пред него гигант, свършено гол, като се изключи препаската около бедрата и няколкото метални украшения.

— Добър вечер, уважаеми господине! — каза той, снемайки цилиндъра си.

В отговор гигантът им обясни със знаци да го следват и се запъти встрани от брега, откъдето току-що бяха дошли.

— Мисля, че ще е най-добре да го последваме.

— Почакайте възрази професорът. — Вие току-що доста добре се аргументирахте, че лагерът се намира в южна посока! Въпреки моя скептицизъм вие ме убедихте и сега аз съм сигурен, че юг е посоката, в

която ще намерим другарите си. И затова нямам намерение да вървя другаде!

— Но, професоре, може би този човек знае по-добре от вас и от мен, той изглежда, е туземец. Нека му се доверим.

— О, не, Филандър. Аз съм човек, който мъчно се убеждава, но убеден веднъж, решението ми е неизменно. Аз ще тръгна в южна посока и даже да ми се наложи да обиколя целия черен материк, ще стигна до целта си.

По-нататъшната аргументация на учения бе прекъсната от Тарзан, който видя, че тези странни хора стоят на мястото си, и се върна обратно при тях. Отново ги подкани със знаци да го последват, но те разгорещено продължиха спора си.

Най-после глупостта на тези невежи същества накара Тарзан да избухне. Той сграбчи изплашения асистент за рамото и преди този твърде достоен джентълмен да разбере дали е съвсем убит, или само осакатен за цял живот, Тарзан завърза единия край на въжето за врата на Филандър.

— Филандър, крайно неприемливо от ваша страна е да се подчинявате на такова грубо отношение — поучаваше го Портър.

Но в следващия миг и той бе хванат и същото въже се омота здраво и около неговата шия. След това Тарзан тръгна на север, водейки след себе си подплашения професор и секретаря.

На изморените старци им се струваше, че са вървели цели часове. Те крачеха мълчаливо, изпълнени с отчаяние. Но ето че изкачиха един нисък хълм и видяха на около сто ярда от тях малката хижа, която бяха напуснали сутринта. Сърцата им забиха от радост.

Тук Тарзан ги освободи и като им посочи мъничката постройка, изчезна в близките храсталаци.

— Невероятно — измърмори под носа си професорът. — Но вие виждате, Филандър, че аз бях абсолютно прав. Да не беше този ваш магарешки инат, бихме могли да избегнем тази поредица от унижителни, да не кажа, крайно опасни прекеждия. Моля ви за бъдеще, когато се двоумите и имате нужда от съвет, да се вслушвате в мнението на по-зрелия и практичен ум.

Семюъл Филандър беше твърде щастлив от радостния изход на техните приключения, за да се чувства засегнат от язвителните

реплики на професора. Вместо това той хвана приятеля си за ръката и го поведе към хижата.

Малката група на несретните пришълци най-после малко се успокои, когато всички се видяха заедно. Изгревът ги завари в разкази за техните приключения и за техния странен защитник и покровител, който те бяха намерили на този бряг.

Есмералда не се съмняваше, че това не е никой друг, освен ангел господен, изпратен със специалната мисия да ги пази.

— Ако бяхте видели, Есмералда, как той поглъщаше сурово лъвско месо — смееше се Клейтън, — щяхте да се уверите, че този небесен дух е достатъчно материален.

— Не зная нищо, масса Клейтън! — възрази прислужницата. — Но предполагам, че господ просто е могъл да забрави да му даде кибрит. Нали са го изпратили на земята набързо, да ни пази! И той просто не е могъл да изпече нищо поради липса на кибрит. Просто не е могъл.

— В гласа му също имаше нещо небесно — каза Джейн Портър, трепвайки леко при спомена за ужасяващия рев, раздал се след убиването на лъвицата.

— Моята непоклатима представа за достойнството на небесните пратеници — отбеляза Портър — никак не съответства на неговите норми на поведение. Този джентълмен върза за вратовете двама почитани и уважавани учени и ги подкара през дивата джунгла като крави!

II ПОГРЕБЕНИЕ

Междувременно се беше съмнало и групата се зае с приготвяне на закуската след тази безсънна нощ.

Бунтовниците от „Ароу“ бяха оставили малък запас от сушено месо, консервирани зеленчуци, плодове, галета, брашно, чай и кафе за петимата души на необитаемия бряг.

После пришълците се заеха да придадат на хижата обитаем вид, като за целта беше решено да се разчистят останките от разигралата се тук трагедия.

Професор Портър и мистър Филандър бяха твърде заинтересувани от огледа на скелетите. Двата големи скелета несъмнено бяха мъж и жена, безспорно от бялата раса. Мъничкият скелет в люлката несъмнено беше детето на нещастната двойка. Когато вдигна големия скелет, Клейтън намери голям пръстен, очевидно стоял на ръката на мъжа. Разглеждайки го, той извика от учудване, защото на пръстена видя собствения си герб!

В същото време Джейн Портър намери в шкафа книги и като отвори една от тях, видя надпис „Джон Клейтън — Лондон“. Във втората книга, която прегледа, имаше само едно име — „Грейсток“.

— Чуйте, мистър Клейтън! — извика тя. — Какво значи това? Върху тези книги стоят имената на ваши роднини!

— А тук — отговори той угрижен — е големият родов пръстен на Грейсток, който е изгубен, откакто вуйчо ми, Джон Клейтън, бивш лорд Грейсток, загина, както се предполагаше, в морето.

— Но как ще обясните намирането на тези неща тук, в африканските джунгли?

— Само по един начин, мис Портър — покойният лорд Грейсток не се е удавил. Той е умрял тук, в тази хижа, и тези останки на пода са всичко, което е останало от него.

— В такъв случай това трябва да са останките на лейди Грейсток — каза Джейн Портър, сочейки с благоговение купчината кости на леглото.

— Прекрасната лейди Елис — потвърди Клейтън, — за качествата и за извънредното лично обаяние, на която неведнъж съм слушал от родителите си. Нещастната лейди! — тъжно прошепна той.

Останките на покойните лорд и лейди Грейсток бяха погребани с голяма тържественост край стените на малката хижа, а между тях беше поставено скелетчето на детето на Кала.

Когато Филандър увиваше тленните останки на младенеца в грубо платно, подробно разгледа черепа му. После повика професор Портър и двамата поговориха тихо няколко минути.

— Много интересно, много интересно — каза Портър.

— Господи боже мой, ние трябва да съобщим за нашето откритие на мистър Клейтън!

— По-тихо, Филандър, по-тихо — прекъсна го Портър, — нека мъртвото минало вземе своите мъртъвци!

Беловласият старец прочете погребалната молитва над този странен гроб. Останалите се молеха с наведени глави.

От върховете на дърветата Тарзан, храненикът на маймуните, наблюдаваше този тържествен и неразбираем обред, но най-вече не снемаше очи от милото лице и изящната фигура на Джейн Портър. В неговата наивна душа се пробуждаха нови чувства.

Той се учудваше защо го интересуват толкова тези хора, защо си е направил труда и да спаси мъжете от сигурна гибел.

Но не се учудваше защо е предпазил от Сабор нежното тяло на тази непозната девойка.

Несъмнено мъжете бяха глупави, смешни и страхливи. Дори малката Ману бе по-съобразителна от тях. Ако това са образците от неговата собствена раса, той нямаше защо да се радва на произхода си.

Но девойката, о, тя беше съвсем друго нещо! Тук той не разсъждаваше. Знаеше, че тя е създадена да бъде под закрила, а той е създаден да я брани.

Учудваше се, че са изкопали в земята голяма дупка, за да слагат костите там. Това беше очевидна безсмислица — кому е потрябвало да краде сухи кости?! Виж, ако по тях имаше месо — Тарзан би разбрал всичко, защото само така може да се запази месото от хиената Данго и от другите крадци в джунглата.

Когато гробът бе засипан с пръст, малката група се отправи към хижата, а Есмералда, все още плачеща, случайно погледна към залива.

Сълзите и моментално пресъхнаха.

— Я вижте онези бели бандити! — викна отчаяно тя, сочейки по посока на „Ароу“. — Те заминават и ни оставят на този ужасен остров!

И наистина корабът бавно се отправяше от залива в открито море.

— Те обещаха да ни оставят огнестрелно оръжие и запаси от патрони — каза Клейтън. — Жестоки животни!

— Всичко това е работа на онзи моряк Снайпс, уверена съм — каза Джейн. — Кинг беше негодник, но поне имаше малко човещина. Ако не бяха го убили, той щеше да ни снабди с всичко необходимо, преди да ни изостави на този необитаем остров.

— Жалко, че не ни посетиха, преди да отплуват — каза Портър. — Мислех да ги помоля да оставят съкровището ни, защото, ако то пропадне, аз ще бъда един съвсем разорен човек.

Джейн Портър погледна тъжно баща си.

— Не съжалявай за това. Та нали тъкмо заради съкровището те убиха своите офицери и ни оставиха на този ужасен бряг.

— По-тихо, дете, по-тихо — възрази професорът. — Вие сте добра дъщеря, но е житейските работи сте неопитна.

И Портър се обърна и се запъти бавно към джунглата с ръце зад гърба, навел поглед към земята.

Дъщеря му го проследи с очарователна усмивка, а после, обръщайки се към Филандър, каза:

— Моля ви, не го оставяйте да се скита из джунглата, както направи вчера. Знаете, че разчитаме на вас да го пазите добре.

— С всеки ден става все по-мъчен за наглеждане — отговори Филандър. — Струва ми се, че той в момента се е запътил към директора на близкия зоопарк, за да му съобщи, че един лъв е бил на свобода през миналата нощ. О, мис Джейн, вие не знаете какви неща трябва да изтърпявам от него!

— О, зная, мистър Филандър, но макар че всички го обичаме, само вие умеете да се грижите за него. Независимо от това, което ще ви наговори, той ви има голямо доверие заради удивителната ви ерудиция.

Филандър с малко недоумяващ израз на лицето се обърна, за да последва професора, мъчейки се да реши дали да се чувства поласкан или оскърбен от двусмисления комплимент на Джейн Портър.

Тарзан забеляза израза на ужас върху лицата на мъничката група, която следеше „Ароу“. И тъй като корабът сам по себе си беше за него нещо ново, реши да се отправи към северния край на залива, за да го разгледа и да разбере какъде отплава. Прехвърляйки се по дърветата, той достигна носчето едновременно с излизането на кораба от залива и можеше да види всички чудеса на плаващата къща.

Около двадесетина души тичаха нагоре-надолу по палубата, занимавайки се с дебелите въжета.

Духаше лек вятър от брега и корабът се промъкваше през пролива почти без платна. Но сега, на излизане от залива, всички платна бяха вдигнати, за да се усили ходът му.

Тарзан следеше плавното движение на кораба с дълбоко възхищение и страшно му се искаше да бъде на борда. Но ето че остро му зрение забеляза на далечния северен хоризонт лека следа от дим. Учуди го причината за това явление върху безбрежното водно пространство. Почти едновременно с него очевидно и вахтеният на „Ароу“ беше видял дима. За няколко мига платката бяха свалени и завързани и Тарзан разбра, че корабът се завръща към брега.

Човекът на носа през цялото време спускаше в морето въже, към края на което бе привързан някакъв малък предмет. Тарзан не разбираше каква може да е целта на това действие. Най-после корабът застана срещу вятъра. Котвата бе спусната, а платната свити. На палубата започна суетене. Спуснаха лодка и сложиха в нея един голям сандък. Дузина матроси се приведоха над веслата и лодката бързо се понесе към мястото, където Тарзан се беше затаил в клоните на дървото. На руля Тарзан позна същия човек с мишето лице.

Лодката спря до брега. Моряците изскочиха от нея и помъкнаха големия сандък по пясъка. Те се намираха на северната страна на носа и не можеха да бъдат забелязани от обитателите на хижата. Моряците сърдито се разправяха няколко минути. После човекът с мишето лице, придружен от няколко души, се качи на невисокото хълмче, на което растеше едно самотно дърво.

Тъкмо на него се беше спотаил Тарзан. Моряците се огледаха внимателно.

— Тук е добро място — каза човекът с мишето лице, сочейки дървото под Тарзан.

— Толкова добро, колкото и всяко друго — отговори един от спътниците му. — Ако ни застигнат със съкровището на борда, тутакси ще ни го конфискуват. Спокойно можем да го заровим тук. Може би някой от нас ще избегне бесилката и като се върне тук, ще се възползва от съкровището.

Човекът с мишето лице повика хората, които бяха останали в лодката. Те, без да бързат, се приближиха, носейки кирки и лопати.

— Побързайте! — викна им Снайпс.

— Я млък! — извика му сърдито един от моряците. — Всяка дрипа се мисли за адмирал!

— Хей, все пак аз съм капитан и ще те накарам да го признаеш, парцал такъв! — закрещя Снайпс, изригвайки поток от хули.

— По-спокойно, момчета — намеси се един от моряците, който досега мълчеше. — Каква полза, ако се изядем помежду си?

— Съгласен съм, но не виждам защо някой трябва да се прави на началник. Вече всички сме равни.

— Вие, момчета, копайте тук — каза Снайпс, сочейки мястото под дървото, — а през това време Питър ще направи карта на мястото, за да можем после да го намерим. Вие, Том и Бил, вземете още двама души и домъкнете тук сандъка.

— А ти какво ще правиш през това време — попита заядливо скандалджията, — на господар ли ще се правиш?

— Гледайте си работата — изръмжа Снайпс. Да не си въобразявате, че капитанът ви ще вземе да работи с лопата, а?

Всички наоколо сърдито изгледаха Снайпс. Никой не го обичаше и постоянно му перчене като началник, след като уби истинския главатар и водач на бунтовниците, само наливаше масло в огъня.

— Значи не желаяш да вземеш лопатата и да се захванеш за работа? Рамото ти не е много пострадало от копието.

— И през ум не ми минава — отвърна Снайпс нервно, като държеше дръжката на револвера.

— По дяволите, като не искаш да вземеш лопатата, то опитай кирката! — ревна Тартан и като вдигна кирката, с мощен удар я стовари върху главата на Снайпс.

За миг всички се вкамениха, гледайки жертвата, после един от моряците каза:

— Така му се падаше на мерзавеца!

Другият се залови спокойно да копае земята.

Почвата беше мека и той скоро захвърли кирката и се хвана за лопатата.

Тогава и другите последваха примера му. За убийството никой не пророни и дума, но хората работеха по-дружно и весело, отколкото когато Снайпс ги командваше. Когато дупката стана достатъчно голяма, за да влезе в нея сандъкът, Тартан ги посъветва да я разширят още, за да сложат там и тялото на Снайпс.

— Това би заблудило онези, които биха се решили да копаят тук — обясни той.

Другите намериха, че това е хитро измислено, и увеличиха трапа. В средата изкопаха по-малка дупка за сандъка и когато го спуснаха, той беше с един фут под нивото на гроба. Засипаха дъното добре и отъпкаха земята, за да стане равна и гладка. После двамата моряци безцеремонно търкулнаха в трапа тялото на човека с мишето лице, като снеха от него оръжието и някои други неща, а после засипаха гроба с пръст и грижливо го отъпкаха. Излишната пръст разхвърляха, а отгоре сложиха сухи листа и клони, за да прикрият мястото, където земята току-що беше копана.

След като свършиха работата си, моряците се върнаха при лодката и бързо загребаха към кораба.

Вятърът се усилваше и тъй като и димът на хоризонта се виждаше все по-ясно, бунтовниците бързо вдигнаха платната и отплаваха на югозапад.

Тарзан, страшно заинтригуван от непонятната сцена, седеше, размишлявайки над странните постъпки на тези същества.

Хората сякаш наистина бяха по-глупави и по-жестоки от зверовете на джунглата! Колко щастлив е той — сам в тишината и безопасността на огромната гора! Тарзан се мъчеше да се досети какво би могло да има в сандъка, заровен от бандитите.

Но ако сандъкът не им беше потребен, защо не го хвърлиха във водата? Това можеше да бъде сторено много по-лесно. Очевидно е, че сандъкът им е потребен. Те го скриха тук, за да могат после да се върнат за него.

Тарзан слезе от дървото и взе да оглежда мястото наоколо.

Той искаше да провери дали не са забравили нещо около заровеното, нещо, което би му свършило работа. И той скоро намери

лопата, скрита в купчината клони около гроба.

Той я взе и се опита да работи с нея, тъй както бе видял моряците да работят. Това никак не беше лесно. Той дори нарани босото си стъпало, но упорстваше, докато не изрови трупа.

Извади го ѝ го сложи настрани. След това продължи да рине, докато не откопа сандъка. Извади и него. После запълни дупката от сандъка, сложи трупа в гроба и го засипа.

Като покри мястото отново с клони, Тарзан се залови със сандъка.

Четирима души изнемогнаха под тежестта му, Тарзан го вдигна, сякаш беше абсолютно празен, и като сложи и лопатата на рамо, се отправи към най-глухата част на джунглата.

Не можеше да се придвижва по дърветата с такъв товар, но въпреки това, следвайки познатите пътеки, се придвижваше доста бързо.

След няколко часа ходене из джунглата в посока на североизток той стигна до непроницаема, преплетена гъста растителност. Тогава се покача на по-ниските клони и след четвърт час излезе при амфитеатъра, където маймуните се събираха на съвет или за изпълнение на обредите Дум-Дум. Той започна да копае дупка в средата на арената, близо до барабана. Тази работа беше много помъчна, отколкото да се разравя прясно изкопания гроб. Но Тарзан беше упорит и продължи да се труди, докато не направи трап, достатъчно дълбок, за да се постави в него сандъкът и да бъде скрит от крадци.

Но защо се залови той за тази работа, без да знае какво е съдържанието?

Тарзан, храненикът на маймуните, беше човек по тяло и ум и маймуна по възпитание и начин на живот. Мозъкът му казваше, че в сандъка има нещо ценно, инак хората не биха го крили грижливо. Възпитанието го бе научило да подражава на всичко ново и необичайно, без да се замисля. Сега естественото любопитство, присъщо на хората и маймуните, го подтикваше да отвори сандъка и да види съдържанието му. Но огромният катинар и железният обков не се поддадоха на хитростта му и на огромната му сила. Той се принуди да зарови сандъка, без да види какво има в него.

Когато Тарзан, ловувайки през цялото останало време, се доближи отново до хижата, беше станало вече почти тъмно.

В малката къщурка светеше, тъй като Клейтън беше намерил една тенекия газ, престояла недокосната в продължение на двадесет години. Това беше част от припасите, оставени за Клейтън от Черния Майкъл. Лампите също бяха годни за употреба и по този начин пред учудения поглед на Тарзан в колибата беше светло като ден. Сам той често си беше блъскал главата, как да се ползва от лампата? Разглеждането на картинки му беше показало какво представлява тя, но така и не разбра как да я накара да хвърля тази чудна слънчева светлина.

Като се приближи до прозореца край вратата, той видя, че хижата е разделена на две с груба преграда от пръти и платно.

В предното помещение се намираха тримата мъже. Двамата старци бяха се впуснали в разгорещени спорове, а младият, седнал на едни импровизиран стол, допрян до стената, беше съвършено погълнат от една от Тарзановите книги.

Но Тарзан не се интересуваеше особено от мъжете и затова премина на втория прозорец. Там беше девойката. Какви прекрасни черти имаше тя! Каква нежна, белоснежна кожа!

Тя пишеше, седнала пред Тарзановата маса. В дъното на стаята на купчина трева спеше негърката.

Цял час, докато девойката пишеше, Тарзан се наслаждаваше на вида ѝ. Как му се искаше да заговори, но го възпираше силен страх да не я изплаши.

Най-после тя стана и остави ръкописа на стола. След това отиде до постелята от меки треви и ги пооправи. Разпусна копринените си коси, увенчаващи главата ѝ. Сякаш вълни на блестящ водопад, превърнат в полиран метал от лъчите на залязващото слънце, се спуснаха до кръста ѝ.

Тарзан стоеше като омагьосан. Тя изгаси лампата и всичко бе погълнато от абсолютна тъмнина. Прилепнал до прозореца, Тарзан стоя така около половин час. Най-после той чу равномерното дишане на девойката, което бе признак, че е заспала. Предпазливо пъхнал ръка през решетката, той тихо зашари по масата. Най-после напипа ръкописа и тихо измъкна ръката си, стиснал скъпоценното съкровище. После го сгъна в малък свитък и го сложи в колчана при стрелите.

III

ЖЕРТВА НА ДЖУНГЛАТА

Рано сутринта на другия ден Тарзан се събуди със същата мисъл, с която заспа вечерта, с мисълта за ръкописа, скрит в колчана му. Той бързо го взе, надявайки се да прочете това, което беше написала в него прекрасната бяла девойка. Но още при първия поглед върху него той изпита най-голямото разочарование в живота си. Нищо досега не бе пожелавал така силно, копнееше да прочете посланието от златокосата богиня, която така неочаквано се бе появила в живота му. Какво от това, че посланието не беше предназначено за него? Във всеки случай то беше израз на мислите ѝ и това беше напълно достатъчно за Тарзан. И изведнъж да бъде така излъган от тези нескопосани знаци, каквито той не бе виждал никога!

Та те дори имаха наклон, противоположен на онзи, който той знаеше от печатните книги и най-трудните ръкописи! Дори мъничките буболечки от малката черна книжка му бяха познати и близки, макар че съчетанията им не му говореха нищо. А тези тук...

Двадесет минути той втренчено ги изучава. И изведнъж те започнаха да придобиват познати, макар и изкривени образи. Ах, това бяха неговите стари приятели, но така жестоко обезобразени! И ето, той започна да разбира една дума тук, друга дума там. Сърцето му подскачаше от радост. Той може да чете! Той ще го прочете! След още половин час вече бързо разпознаваше буквите, макар на отделни места да срещаше някоя съвсем непонятна дума. Тарзан видя, че не ще му бъде трудно да прочете писмото.

„Западният бряг на Африка, около 10 градуса южна ширина, 3 (?) февруари 18.. г.

Драга моя Елоиза! Може би не е умно да ви пиша, защото това писмо едва ли ще стигне до ръцете ви. Но аз просто трябва да разкажа някому за нашите ужасни прежеждия, които преживяхме, откакто злощастният

«Ароу» отплува от Европа. Ако не се върнем в цивилизования свят, което е повече от вероятно, това писмо ще бъде най-малкото кратък протокол на онези събития, които ще ни доведат до нашата крайна съдба, каквато и да е тя!

Известно ви е, че ние възнамерявахме да тръгнем на научна експедиция в Конго. Мислехме, че папа има намерението да докаже съществуването на някаква неизвестна досега цивилизация, останките от която се намирили някъде по устието на река Конго.

Но когато излязохме в открито море, истината излезе наяве. Оказа се, че някакъв стар книжен плъх, който имал в Балтимор антикварен магазин, намерил между страниците на един старинен испански ръкопис писмо от 1550 г. В него се разправяло подробно за приключенията на един разбунтувал се екипаж на малък търговски кораб, тръгнал от Испания за Южна Америка с голям товар дублони. Авторът на писмото бил един от моряците, а то самото било адресирано до сина му. Писмото съдържа мъчителната повест за това, как една седмица след отплаването от Испания екипажът се разбунтувал и избил както офицерите, така и всички други, оказали съпротива. С тази безсмислена жестокост те разстроили и собствените си планове. Просто не останал никой, който можел да управлява кораба в открито море.

Морето ги носело неуправляеми насам-натам в продължение на два месеца, докато най-после болни и умиращи от треска, глад и жажда, те достигнали едно малко островче. Корабът се разбил, но десет души останали живи и успели да спасят все пак един от сандъците със злато. Заровили го на острова и три години живели с постоянна надежда за спасение. От останките на кораба успели да построят една лодка, но нямайки представа за местоположението си, не се решавали да се впуснат в открито море.

Един след друг се разболявали и умирали, докато не останал жив само този, който написал писмото. И когато

той вече не можел да понася страшната самота, предпочел смъртта в открито море пред лудостта на пустинния остров. Така след почти цяла година пълно самотничество той вдигнал платната на своята малка лодка.

За свое щастие заплувал на север и след седмица попаднал в зоната на рейсовете на кораби, плуващи между Източна Индия и Испания. Прибрал го един кораб, който се връщал в родината. Разказал на спасителите си една обикновена история за корабкрушение, при което само той се спасил, попадайки на пустинен остров. Не споменал нищо нито за метежа, нито за златото. Капитанът на кораба го уверил, че съдейки по мястото, където са го намерили, островът му може да бъде само един от групата острови Зелени нос край западния бряг на Африка.

Това писмо описва най-подробно и самия остров, и мястото, където е заровено съкровището. Като добавка той прилага и мъничка стара карта, най-грубата и забавната, която съм виждала през живота си. Всички дървета и скали са отбелязани с хиксове за посочване на точното място, където е заровено съкровището.

Когато папа ми обясни истинската цел на нашата експедиция, сърцето ми щеше да се пръсне, защото знаех какъв непрактичен мечтател е бил винаги моят мил баща. Страхувах се, че пак са го измамили, особено като научих, че е платил хиляда долара за картата. Пък и стана ясно, че той, освен това е заел и десет хиляди долара от Робърт Кендлър и му е дал полица за тази сума. Мистър Кендлър не е поискал гаранции, а вие знаете, драга, какво ме заплашва, в случай че папа не успее да изплати полицата. О, как ненавиждам този човек! Все пак ние се мъчехме да гледаме бодро на нещата и да не изпадаме в отчаяние, но мистър Филандър и мистър Клейтън — последният се присъедини към нас в Лондон просто от жажда за приключения — се отнесоха също така скептично към цялата тази работа.

Да ви разкажа накратко цялата история. Ние все пак намерихме острова и съкровището. Голям, обкован с

желязо дъбов сандък, обвит в няколко ката намаслено платно, тъй здрав, както са го заровили преди почти четиристотин години.

Той беше догоре пълен със златни монети и толкова тежък, че четирима матроси едвам го носеха.

Злощастно е било това съкровище и нищо добро не е донесло на тези, които са влизали в досег с него, защото три дни след като отплавахме от островите Зелени нос, нашият екипаж също се разбунтува и изби всички офицери.

О, това беше най-ужасното изпитание, което можете да си представите! Аз дори нямам сили да пиша за това.

Те се канеха да убият и нас, но един от водачите им на име Кинг не допусна това. И тъй, те заплуваха покрай брега, докато открият пустинно място с добър залив, където ни стовариха.

Днес те отплуваха, отнасяйки съкровището със себе си, но Клейтън каза, че ги очаква същата участ като бунтовниците от стария кораб, защото Кинг, едничкият човек на борда, който имате представа от навигация, бе убит на брега от един моряк същия ден, в който ни стовариха. Бих искала да се запознаете с мистър Клейтън. Той е твърде мил човек и ако не греша, твърде силно се е влюбил във вашата нещастна приятелка.

Мистър Клейтън е единственият наследник на лорд Грейсток и в бъдеще ще наследи титлата и имуществата му. При това и лично неговото състояние е твърде голямо. Но фактът, че ще бъде лорд на Англия, ме огорчава много — знаете отношението ми към американските девойки, които се омъжват за титулувани чужденци. Ах, защо не беше един обикновен американски джентълмен!

Наистина, бедният не е виновен за това! И с всичко друго, освен с произхода той може само да окаже чест на моята скъпа родина, а това е най-ласкавият отзив, който мога да дам, за когото и да е.

Ние преживяхме множество чудни приключения, откакто слязохме тук! Папа и мистър Филандър се загубиха

в джунглата и ги преследва истински лъв.

Мистър Клейтън също се загуби два пъти и го нападаха диви зверове. Есмералда и аз бяхме обсадени в една стара хижа от една твърде страшна лъвица. О, това беше просто «една ужас», както би казала Есмералда.

Но най-странното във всички произшествия е едно изумително същество, което винаги ни спасяваше. Аз не съм го съзирала, но папа и мистър Филандър са го видели и казват, че е богоподобен бял човек, загорял до тъмнокафяво. Обладвал силата на див слон, пъргавината на маймуна и храбростта на лъв.

Той не говори английски и изчезва бързо и тайнствено, след като извърши някоя доблестна постъпка, все едно че е безплътен дух.

Ние имаме и друг тайнствен съсед. Той написа една удивителна бележка и я закрепил на вратата на хижата, предупреждавайки ни с нея да не повреждаше нещата му, и се е подписал «Тарзан от племето на маймуните».

Ние още не сме го виждали, макар и да предполагахме, че се навърта наоколо, защото, когато един от моряците се капеше да стреля по мистър Клейтън, нечие копие раздробило рамото му.

Моряците ни оставиха много малко провизии и тъй като имаме само един револвер с три патрона в него, не знаем как ще се сдобием с месо, но мистър Филандър казва, че можем спокойно да преживяваме с дивите плодове, които джунглата ни предоставя в неограничено количество.

Вече съм твърде уморена, затова ще лягам да спя в моята екзотична постеля от треви, направена от мистър Клейтън. От време на време ще добавям в това писмо по някоя нова случка.

Любеща ви Джейн Портър.
Елоиза Струн, Балтимор, Мериленд.“

Тарзан потъна в мрачен размисъл, след като прочете писмото. В него имаше толкова нови и чудни неща, че му се завиваше свят, когато се опитваше да свърже всичко.

И тъй, те не знаят, че той е Тарзан от племето на маймуните. Той ще им каже!

На своето дърво беше направил груб навес от клони и листа, където бе скрил „съкровището“, откраднато от хижата.

Тарзан извади оттам един молив и под подписа на Джейн Портър написа:

„Аз съм Тарзан от племето на маймуните.“

Той реши, че това е напълно достатъчно. След малко отнесе писмото обратно в хижата.

— Колкото до храната — помисли Тарзан, — те няма за какво да се безпокоят. Аз ще се погрижа за това.

На другата сутрин Джейн Портър намери загубеното писмо на същото място, откъдето то изчезна преди две нощи. Тя беше твърде учудена, но като видя печатните букви под подписа си, студени и влажни тръпки я полазиха. Тя показа писмото, или по-точно написаното под него, на Клейтън.

— Като си помисля само, че това странно същество ме е следило, докато съм писала. Потрепервам само при мисълта за това!

— Но навярно това същество се отнася дружески към нас — взе да я успокоява Клейтън. — То върна писмото ви, без да ви причини никаква вреда, и ако не греша, бе оставило тази сутрин пред вратата ни твърде осезателен знак за своето благоразположение. Аз току-що намерих там един цял глиган.

Оттогава много рядко минаваше ден, без те да получат в дар дивеч или нещо друго за ядене. Понякога това беше млад елен, голямо количество питки от маниока, грабнати от селището на Мбонга, понякога глиган или леопард, а веднъж и лъв.

За Тарзан беше голямо удоволствие да ходи на лов заради чужденците. Чувстваше, че нито една земна радост не може да се сравни с грижата за благополучието и безопасността на прекрасната бяла девойка.

Все някога той ще се реши да отиде в лагера денем и да говори с тези хора посредством мъничките буболечки.

Но му беше извънредно трудно да надделее страха си на горско същество. Минаваше ден след ден, а Тарзан така и не осъществяваше намерението си.

Обитателите на хижата с всеки изминал час ставаха все по-смели и навлизаха все по-навътре в джунглата, търсейки орехи и плодове. Не минаваше и ден, без професор Портър да отиде със загрижено-безучастно лице в устата на смъртта. Мистър Филандър, който никога не беше здрав, се превърна в сянка на своята собствена сянка от постоянното безпокойство и тревога и от нечовешките усилия да опазва професора.

Мина един месец. Тарзан най-после взе окончателно решение да посети лагера денем. Малко след пладне Клейтън се запъти към северния бряг на залива, за да погледне за някой кораб. Той бе събрал там огромна купчина сухи съчки, които щеше да запали, ако на хоризонта се появи нещо подобно на кораб или платноход.

Професор Портър скиташе край брега южно от лагера с мистър Филандър, който безуспешно го увещаваеше да се върнат в лагера, за да не станат пак забавление за някой див звяр.

Когато другите заминаха, Джейн и Есмералда тръгнаха за диви плодове, навлизайки все по-навътре в джунглата.

Тарзан чакаше завръщането им пред малката хижа. Мислите му бяха устремени към прекрасната бяла девойка. Страхуваше се само да не би тя да се изплаши от него и този страх едва не го накара да изостави намерението си.

Завладя го чувство на нетърпеливо очакване. Как му се искаше да се наслади на нейното присъствие, на нейната близост!

Може би даже ще му се удаде да се докосне до нея! Този маймуночовек не знаеше нищо за бога, но беше изпълнен с такова преклонение към своето божество, каквото едва ли е изпитвал някой от смъртните.

Докато я очакваше, той се залови да ѝ пише послание с печатни букви. Не знаеше дали сам ще ѝ го предаде, но му доставяше безкрайно удоволствие да вижда мислите си, запечатени върху хартията. Значи той вече не беше такъв дивак!

„Аз съм Тарзан от племето на маймуните. Искам ви. Ваш съм. Моя сте. Ние ще живеем тук, заедно, в моя дом. Аз ще ви нося най-вкусните плодове, най-крехките елени, най-вкусния дивеч. Аз ще ходя

на лов за вас. Аз съм най-великият от ловците в джунглата. Аз ще се сражавам за вас. Аз съм най-могъщият от бойците в джунглата. Вие сте Джейн Портър — научих това от писмото ви. Когато прочетете това, знайте, че е за вас и че Тарзан от племето на маймуните ви обича.“

Докато чакаше пред колибата, ушите му доловиха един познат звук. В гората, по долните клони, се движеше голяма маймуна. Той напрегнато се заослушва. Внезапно в джунглата се разнесе ужасен женски вик и Тарзан, изтървал на земята първото си любовно послание, се втурна нагам.

И Клейтън чу вика, Портър и Филандър — също. След няколко минути те се събраха пред хижата, хвърляйки си разтревожени погледи.

Огледът на колибата потвърди най-лошите им предположения.

Нито Джейн, нито Есмералда бяха там.

Клейтън и двамата старци се завтекоха към джунглата, викайки жените по име. Около половин час тичаха из гората, докато Клейтън се натъкна на проснатото тяло на прислужницата.

Наведе се над нея, опипа пулса и преслуша сърцето ѝ. Беше жива. Тогава я разтърси, за да дойде в съзнание.

— Есмералда! Есмералда! За бога, кажете къде е мис Портър! Какво стана? Есмералда!

Негърката внезапно отвори очи, изстена и пак припадна.

По това време пристигнаха Портър и Филандър.

— Какво да правим, мистър Клейтън? Къде да я търсим? — попита старият професор. — Бог не може да бъде толкова жесток, та да ми отнеме дъщерята.

— Преди всичко трябва да свестим Есмералда. Тя може да ни каже какво се е случило — отговори Клейтън.

— Есмералда! — разтърси я грубо той отново.

— О, Габриеле! Поне да бях умряла! — стенеше клетата жена, затворила очи. — Дай ми да умра, господи, смили се над старата Есмералда! Тя никому не е сторила зло, господи, никому! Тя не е виновна, за нищо, господи, не е виновна!

— Е, е, Есмералда — обади се Клейтън, — пред вас не е бог, а аз. Какво стана? Къде е мис Портър?

— Мигар мис Джейн не е тук? — извика Есмералда, ставайки с невероятна бързина за особа с нейния обем. — О, господи, сега си спомних, то трябва да я е отнесло! — и негърката започна да ридае и да нарежда.

— Кой я отнесе? — извика професор Портър.

— Голямото дебело животно, покрито с косми.

— Горила ли, Есмералда? — попита Филандър и тримата мъже затаиха дъх при тази догадка.

— Аз мислех, че това е дяволът, но види се, че е от онези, които вие наричате горили. О, мое бедно бебе, моя мъничка птичка бедна... и Есмералда се разхълца в неудържими ридания.

Клейтън веднага започна да се оглежда, но не намери нищо, освен неразбираеми следи по тревата, които не му говореха нищо.

През целия ден тримата мъже търсеха момичето из джунглата. Но с падането на нощта те бяха принудени с отчаяни сърца да се приберат, без дори да научат в каква посока се е отдалечило животното, отвлякло Джейн.

Изминало беше доста време от залеза на слънцето, когато те стигнаха до хижата. Сломената от скръб дружина стоеше в малката стая.

Най-после професор Портър прекъсна мълчанието. Той говореше със съвсем различен тон, сякаш нямаше нищо общо с учения педант, който развива теории за непознатото и абстрактното. Това беше тон на човек на действието, тон решителен, но едновременно пропит от безнадеждна скръб.

— Утре на разсъмване ще взема толкова храна, колкото мога да нося, и ще тръгна да търся Джейн. Без нея няма да се върна!

Никой не му отговори. Всеки от спътниците му бе обхванат от печалните си мисли, а освен това всеки от тях знаеше това, което знаеше и старият професор — че няма да се върне никога от джунглата.

След малко Клейтън стана и като сложи ръка на рамото на стария професор, каза:

— Разбира се, аз ще дойда с вас. И не ми казвайте, че не бива да го върша.

— Аз знаех, че ще го предложите, мистър Клейтън, но наистина не правете това. Никой не може да помогне на Джейн. Аз ще отида

просто за да умра близо до кея и да съзнавам, че онази, която беше доскоро моята мъничка дъщеричка, не лежи самотна и изоставена от всички в страшната джунгла. Не, аз трябва да отида сам, защото тя беше моя дъщеря, едничкото, което ми беше останало на света и което обичах.

— Аз ще тръгна с вас — повтори Клейтън.

Старецът повдигна глава и внимателно погледна енергичното, красиво лице на Уилям Сесил Клейтън. Може би сега за пръв път той прочете на лицето му любовта, затаена в сърцето на младежа — любовта към дъщеря му.

Професор Портър беше твърде зает със своите учени мисли и не забелязваше дребните факти, случайните думи, които отдавна биха подсказали другиму, че между младите хора има силно привличане.

— Както желаете — съгласи се той най-после.

— Можете да разчитате и на мен — заяви Филандър.

— Не, драги приятелю, не бива да отиваме всички, не трябва да оставяме бедната Есмералда сама, пък и трима не ще постигнем по-голям резултат от един. И без това има доста мъртви в тази жестока гора. Хайде, господа, да се опитаме да подремнем.

IV

ЗОВЪТ НА ПЪРВОБИТНОТО

Откакто Тарзан, храненикът на маймуните, излезе от племето, то се раздираше от постоянни кавги и разпри. Теркоз излезе жесток и капризен цар. Много от по-старите и слаби маймуни, върху които той бе свикнал да стоварва жестокия си нрав, отидоха далеч навътре в джунглата заедно със семействата си в търсене на спокойствие и безопасност.

Но и останалите накрая бяха доведени до отчаяние от постоянните му издевателства. Една маймуна си припомни прощалния съвет на Тарзан.

— Ако имате жесток владетел — бе им казал той, — не правете така, както правят останалите маймуни. Нека никой от вас не се опитва да въстава срещу него в единоборство. Вместо това нека двама, трима или четирима се съберат заедно и го нападнат. Тогава нито един владетел не ще се осмели да бъде по-жесток, отколкото трябва.

Спомнила си за този мъдър съвет, маймуната го повтори на мнозина свои другари. Когато се върна у дома, Теркоз бе изненадан от „топъл и дружески“ прием.

Нямаше особени формалности. Щом Теркоз се приближи, пет огромни космати звяра се нахвърлиха отгоре му.

В душата си той беше явен страхливец, каквито са винаги диктаторите сред маймуните и хората. Затова и Теркоз не прие боя, изходът от който му беше ясен, а се отскубна и се скри между клоните на дърветата.

Той направи още два опита да се върне при племето, но всеки път го нападаха и прогонваха. Най-последно, като разбра, че никога вече не ще го приемат, той се оттегли в джунглата, изгаряйки от бяс и омраза.

Няколко дни се скита безцелно. Гневът му непрекъснато растеше и той търсеше някое слабо същество, върху което да излее цялата злоба, която го душеше.

В такова състояние на духа това ужасно човекоподобно чудовище, прехвърляйки се от клон на клон, неочаквано срещна в джунглата двете жени.

Той беше точно над тях, когато ги забеляза. Джейн Портър усети присъствието му едва когато грамадното космато тяло се озова на земята редом с нея. Тя видя страшната му муцуна, озъбена, отвратителна, в непосредствена близост до себе си.

Остър вик се изтръгна от гърдите ѝ, когато лапата на звяра я сграбчи за рамото. После ужасните му зъби се насочиха към гърлото ѝ. Но преди да я умъртви, антропоидът вече беше размислил.

Жените му останаха в племето. Той трябва да ги замени с други. Тази бяла неокосмена маймуна щеше да бъде първата от новото му домакинство. Той бързо я метна на гърба си и скочи на клона, готвейки за Джейн Портър участ, хиляди пъти по-лоша от смъртта.

Викът на негърката се чу само веднъж, заедно с вика на Джейн, защото, както си беше редно за всички критични моменти, Есмералда припадна.

Но Джейн Портър не загуби съзнание. Наистина страшната муцуна и зловонното дихание я парализираха. Но съзнанието ѝ бе ясно и разбираше всичко, което става, докато звярът я носеше. Все пак тя не викаше и не се бореше. Беше решила да пази енергията си и силата на гласа си, защото мислеше, че я носят по посока към лагера и че ще може да извика за помощ.

Клетото дете! Ако знаеше само, че я носят все по-навътре и навътре в непроходимата плетеница на джунглата!

Викът, който чу Клейтън, бе чул и от Тарзан. За миг той стигна до мястото, където беше Есмералда. Но не и обърна особено внимание, след като разбра, че е здрава и читава. Няколко мига той изследва земята и тутакси се понесе по прясната диря, която никое човешко око не би могло да забележи и, още повече, да разгадае. Най-много следи имаше по краищата на клоните, за които се беше залавяла маймуната. Ето тук на клона е смачкана гъсеница и Тарзан инстинктивно чувства къде ще стъпи после голямата лапа — и наистина намира точно там малка влажна диря. По-нататък се вижда малко късче кора, обелена с нокът, а извивката показва пътя на беглеца.

Почти безшумно се носеше Тарзан по следите на Теркоз, а шумът от приближаването му все пак достигаше до ушите на бягащия

звяр и го караше да тича още по-бързо. Три километра бяха нужни на преследвача, за да настигне беглеца. Теркоз, виждайки, че няма да се измъкне, скочи на една малка полянка, за да се сражава там за плячката си или да я изостави и да се спаси с бягство.

Той все още притискаше с грамадна лапа към себе си Джейн, когато Тарзан скочи като леопард върху арената. Природата сякаш нарочно я беше създала за този първобитен двубой.

Когато Теркоз разбра кой го е преследвал, изведнъж помисли, че грабнатата от него самка е жена на Тарзан — толкова си приличаха двамата. Заради това Теркоз беше във възторг от възможността да отмъсти на своя омразен враг.

Внезапното появяване на тайнствения богоподобен човек подежда твърде ободрително на Джейн Портър.

По описанията тя вече се беше досетила, че това е чудното същество, което се грижеше за групата. Така че видя в него единствено приятел и защитник. Когато Теркоз я блъсна настрана, тя видя огромните размери на майmunата. Могъщите ѝ мускули и огромните зъби я поразиха. Мигар можеше човек, колкото и силен да е, да победи такъв могъщ противник. Двамата се срещнаха като два разявени бика, като два вълка, които се мъчат да си прегризат гърлата. Срещу дългите зъби на майmunата човекът имаше тясното острие на ножа.

Джейн Портър, прилепила се до ствола на едно огромно дърво, гледаше с ужас и възхищение битката между първобитната маймуна и първобитния човек за жената, за самата нея.

Когато огромните мускули на Тарзан се издуха от напрежение и спряха страшните зъби, завесата на вековната цивилизация и култура изчезна от очите на девойката от Балтимор.

А когато дългият нож десет пъти се опи от горещата кръв на Теркоз и грамадният му труп рухна безжизнен на земята, първобитната жена с разтворени обятия се спусна към първобитния мъж, който се беше сражавал за нея и бе я завоювал.

А Тарзан?

Той направи това, което би направил на негово място всеки мъж, в чиито жили тече истинска кръв. Той взе жената в прегръдките си и започна да обсипва с целувки тръпнещите ѝ устни.

Един миг Джейн Портър лежа на гърдите му със затворени очи. За един миг, първият в нейния млад живот, тя разбра какво е любов.

Но завесата падна отново също така внезапно, както и се вдигна. Мисълта за нечуваното оскърбление покри лицето ѝ с руменина. Жената отблъсна от себе си човека маймуна.

Тарзан беше безкрайно изумен, когато девойката, в която беше безпределно влюбен, се озова като доброволка пленница в прегръдките му. Сега той беше още по-изумен.

Доближи се до нея и още веднъж я хвана за ръката. Тя се хвърли върху него като тигрица, нанасяйки с нежните си ръце яростни удари по могъщата му гръд.

Тарзан не можеше нищо да разбере.

Преди минута той имаше непоколебимото намерение да върне Джейн Портър на роднините ѝ, но тази минута потъна в смътното и невъзвратимо минало, а заедно с нея и неговото добро намерение.

Тарзан, храненикът на маймуните, се преобрази в онзи миг, когато почувства топлото и гъвкаво тяло, здраво притиснато до него.

Прекрасните устни, които се сляха с неговите, обгориха като нажежен печат душата му — печат, който преобрази Тарзан.

Той пак положи ръка върху рамото ѝ. Тя пак го отблъсна.

И тогава Тарзан, храненикът на маймуните, постъпи точно така, както би постъпил всеки негов далечен прародител.

Той вдигна своята жена и я понесе в джунглата.

Рано сутринта на другия ден четиримата души, останали в хижата край морето, бяха разбудени от топовен гърмеж. Клейтън, който изтича пръв, видя, че в малкия залив стоят на котва два кораба.

Единият беше „Ароу“, а другият — малък френски крайцер, върху чийто борд се тълпяха много хора, загледани към брега. Клейтън разбра, че топовният гърмеж е предназначен за тях.

Двата кораба бяха твърде далеч от брега, за да могат от тях да се забележат фигурките, махащи от колибата. Есмалда беше свалила червената си престилка и бясно я развяваше над главата си. Клейтън, опасявайки се, че това няма да е достатъчно, се втурна към северния нос, при сигналната влада.

Стори му се, че бе изминала цяла вечност, докато най-после се добра до огромната купчина сухи клони и храсти.

Когато излезе от гората на открито място, откъдето можеха да се видят корабите, Клейтън беше страшно поразен, защото видя, че на „Ароу“ вече вдигат платната, а крайцерът е потеглил напред. Той бързо

запали кладата и се затича към най-крайната точка на носа. Най-последно огромният стълб дим се издигна и привлече вниманието на крайцера. Една дузина бинокли се насочиха към брега.

Двата кораба се обърнаха назад. „Ароу“ остана на място, полюшван от вълните, а крайцерът се отправи към сушата. На известно разстояние той спря и една лодка се отдели от него. При пристигането ѝ от нея скочи млад офицер.

— Господин Клейтън, ако не се лъжа? — попита той.

— Слава богу, вие дойдохте. Дори и сега може би не е твърде късно — промълви Клейтън.

— Какво искате да кажете, господине?

Клейтън разказа, че Джейн Портър е отвлечена и има нужда от въоръжени хора, за да продължат търсенето из джунглата.

— Боже мой — извика печално офицерът, — би било ужасно, ако клетото момиче не се намери!

От крайцера отплуваха още няколко лодки. Клейтън, като посочи на офицера входа на залива, седна в неговата лодка и те се отправиха към хижата по вода.

Скоро всички достигнаха до мястото, където ги очакваха двамата мъже и плачещата Есмералда.

Сред офицерите в последната лодка бе и командирът на кораба, който изслуша историята за отвлечането на Джейн Портър и великодушно предостави доброволци да придружават Портър и Клейтън в техните издирвания. Капитанът избра двадесетина матроси и двама офицери — лейтенантите Д'Арно и Шарпантие. Лодките заминаха обратно за храна, патрони и пушки. На въпроса на Клейтън как са се озовали тук, командирът Дюфрен отговори, че преди месеци видели „Ароу“ пътуващ на югозапад с твърде много платна. Когато му сигнализирали да спре, той вдигнал платна и ги подминал. Опитали се да го настигнат, но безуспешно. След това в продължение на няколко седмици те патрулирали край брега и вече били забравили случката, когато видели същия кораб, люшкан неуправляем насам-натам. Няколко нито при руля, нито около мачтите. Поради голямото вълнение те не направили опит да се качат на празния платноход. Изведнъж видели на борда човешка фигура, вкопчила се в парапета, издигнала ръка в отчаян зов за помощ. Веднага няколко души с една лодка се прехвърлили успешно на кораба. Гледката, която видели там, била

потресаваща. Около дузина мъртви и живи хора се търкаляли на борда, подмятани от люлеенето на кораба. Между тях имало и два трупа, оглозгани сякаш от вълци.

Спасителната команда вдигнала необходимите платна, а останалите живи били пренесени на крайцера.

Когато французите се качили на палубата, никой от ранените не бил в съзнание. Клетникът, дал сигнала, паднал полумъртъв, без да разбере дали сигналът му е бил видян.

Навярно след срещата с крайцера корабът панически е продължил в открито море, но тъй като припасите били на свършване, моряците потеглили обратно на изток. Понеже на борда не е имало никой, които да ръководи, скоро започнали препирни — къде се намират и какъв курс трябва да държат. Три дни плували на изток, но никаква земя не се виждала. После обърнали на север, страхувайки се, че силните северни ветрове са ги отдалечили от Африка. Два дни пътували на север-североизток и тогава попаднали в ураган, който продължил дяла седмица. Водата свършила, а един ден след това привършили и запасите от храна.

Положението бързо се влошавало. Един от тях полудял и скочил зад борда. Скоро след това друг си прерязал вените и започнал да пие от собствената си кръв. След като умрял, го хвърлили зад борда, макар че някои искали да се хранят с телата. Гладът ги превърнал в диви зверове. Крайцерът ги намерил, когато двама техни умрели другари вече били изядени. След като оцелелите се възстановили, те не могли с точност да посочат местоположението, където били оставени професорът и спътниците му. Затова крайцерът бавно плувал покрай крайбрежието, давайки от време на време по някой топовен гърмеж.

И се случило така, че този ден се озовали точно срещу малкия лагер. Сигналните изстрели, дадени вечерта, не били чути вероятно поради това, че нашите герои се намираха навътре в джунглата, за да търсят Джейн.

Докато французите разказваха приключенията си, лодките с провизиите и оръжието за отряда се върнаха от кораба.

След малко спасителната група от френските матроси, офицерите, Портър и Клейтън потегли към своята зловеща и безнадеждна задача.

V НАСЛЕДСТВЕНОСТ

Когато Джейн Портър разбра, че странното горско същество, което я спаси от лапите на маймуната, я носи нанякъде като пленница, тя взе да прави отчаяни опити да се отскубне от него. Но силните ръце я притиснаха още по-здраво.

Тя се отказа от безплодните опити и остана неподвижна, разглеждайки през полуспуснатите си клепащи лицето на този човек, който, носейки я на ръце, леко крачеше през преплетените храсталаци.

Беше извънредно красиво — идеален образец на мъжественост и сила, не разкривено от безпътен живот или животински страсти. Макар Тарзан да беше убивал хора и животни, той беше умъртвявал безпристрастно, като ловец. С изключение на онези редки случаи, когато убиваше от омраза.

Убиваше със светла усмивка на устата, а усмивката с основа на красотата.

Когато нападна Теркоз, девойката бе удивена от червената ивица, която минаваше през челото му от лявото око до началото на косата. Сега, като разглеждаше чертите му, тя видя, че ивицата е изчезнала и само тясна бяла черта бележеше мястото.

Джейн Портър не се дърпаше вече и Тарзан охлаби желязната си прегръдка. Погледна я в очите и ѝ се усмихна, при което девойката трябваше да закрие лицето си, за да победи очарованието на това прекрасно лице.

Тарзан се изкачи на клоните, а Джейн Портър, която не изпитваше никакъв страх от своя необикновен носач, изведнъж си помисли, че никога през живота си не е била в такава безопасност, както сега, в прегръдките на това силно, диво същество, което я носеше неизвестно къде и неизвестно защо през все по-глухите дебри на първобитната гора.

Понякога тя притваряше очи от страх, мислейки за това, което я очаква. Живото и въображение описваше какви ли не ужаси, но беше

достатъчно да вдигне клепачи и да погледне прекрасното лице, наведено над нея, за да се разсеят всичките ѝ страхове.

Не, тя не биваше да се плаши от него. Все повече се уверяваше в това, изпитателно разглеждайки деликатните му черти и открития поглед, които свидетелстваха за рицарство и благородство.

Те навлизаха все по-дълбоко и по-дълбоко в гората, надвесваща се над тях като непреодолима стена. Пред горския бог като с магия всеки път се отваряше проход, който след преминаването им веднага се затваряше. Само от време на време някой клон я докосваше, а от всички страни я обграждаха тясно сплетени клони и пълзящи растения.

По време на този поход Тарзан вървеше упорито напред, изпълнен с много нови мисли. Беше изправен пред задача, с каквата досега не бе се сблъсквал. Той по-скоро чувстваше, отколкото разбираше, че ще трябва да я разреши като човек, а не като маймуна. Придвижването в прохладната зона на дърветата малко поуцроти необузданата му страст.

Сега той започна да си мисли за участта, която би сполетяла девойката, ако бе останала в лапите на Теркоз.

Той знаеше защо онзи не я уби и започна да сравнява своите намерения с намеренията на маймуната.

Наистина според обичая на джунглата салецът си вземаше самката със сила. Но може ли Тарзан в този случай да се ръководи от закона на зверовете? Нима Тарзан не е човек? А как постъпват в такъв случай хората? Тарзан беше в голямо затруднение, защото не знаеше.

Много му се искаше да попита за това девойката, но после си помисли, че тя вече му отговори, противейки се и опитвайки се да го отблъсне.

Най-после те стигнаха до целта си. Тарзан с Джейн Портър в ръце скочи върху обраслата с гъста трева арена, където се събираха на съвет големите маймуни и където танцуваха.

Макар че вървяха доста време, вечерта не бе настъпила още и амфитеатърът бе облян с мека светлина, проникваща между гъстата плетеница на клоните.

Зелената сочна трева изглеждаше мека и прохладна и зовеше за почивка. Безбройните шумове на джунглата идваха някъде отдалече, като шум от вълни край морския бряг.

Чувство на мечтателно спокойствие овладя Джейн Портър, когато я оставиха на земята и тя погледна към голямата фигура на Тарзан. Към това се прибавяше и непонятното усещане за пълна безопасност.

Тя го следеше през полуспуснатите си клепащи, докато той минаваше през кръглата полянка, отправяйки се към дърветата в далечния и край. Отбеляза изящното величие на походката му, съвършената симетрия на великолепната му фигура и гордо поставената върху широките му плещи глава.

Какво изумително създание!

Нито жестокост, нито коварство не могат да се крият зад тази богоподобна външност.

„Никога досега на земята не е имало такова съвършенство“ — мислеше си тя.

Тарзан се качи с един скок на дървото и изчезна. Джейн Портър недоумяваше: къде замяна? Нима отново е изоставена тук на произвола в дивата джунгла?

Тя нервно се огледа. Струваше и се, че зад всеки храст се таи в засада някакъв огромен, ужасен звяр, който я дебне и само чака момента, за да забие кръвожадно зъби в нежното ѝ тяло. Всеки звук се превръщаше от въображението ѝ в признак за приближаването на някое злоещо същество.

Как се промени всичко в мига, когато той я остави!

Тя стоя четири или пет минути, но те и се сториха часове, очаквайки скока на някое чудовище, което да сложи край на мъките ѝ. Почти се молеше за едни жестоки зъби, които да ѝ донесат смъртта, прекъсвайки тази агония на страха.

Щом чу леко шумолене пред себе си, тя моментално скочи на крака, изправяйки се с лице пред опасността.

Пред нея стоеше Тарзан, държейки в ръце цяла купчина от разкошни зрели плодове. Джейн залитна и би паднала, ако той не я бе хванал в прегръдките си. Тя не загуби съзнание, но се притисна към него, треперейки като изплашена сърна.

Тарзан, храненикът на маймуните, тихо галеше копъринените и коси и се мъчеше да я утеши и успокои, както правеше с него Кала, когато като малко маймунче той се плашеше от змията Хиста или от лъвицата Сабор.

Той леко наведе глава към челото ѝ, а тя не помръдна. Само въздъхна и притвори очи.

Джейн никак не можеше да схване какво става с нея.

Чувстваше се в безопасност в тези силни прегръдки и това ѝ стигаше. За бъдещето си въобще не искаше да мисли и се беше оставила на волята на съдбата.

За няколкото изминали часа тя започна да се доверява на това горско същество, както би се доверила само на малцина познати мъже. Хрумна ѝ, че всичко това е твърде странно. Изведнъж в ума ѝ се роди догадката, че това необикновено същество не може да бъде нищо друго, освен истинската любов... нейната първа любов. Тя пламна и се усмихна. Отдръпна се леко от Тарзан и го погледна полуусмихнато, полунасмешливо, нещо, което придаде на лицето и закачливост. Тя посочи плодовете в тревата. Приседна на края на барабана. Гладът я беше изтощил.

Тарзан бързо събра плодовете от земята, донесе ги и ги сложи до краката ѝ. После седна на барабана редом с нея, като започна да ги разрязва с ножа и да ѝ ги предлага.

Ядяха заедно мълчаливо, хвърляйки си от време на време по някой лукав поглед, докато най-сетне Джейн Портър избухна във весел смях, към който се присъедини и Тарзан.

— Колко е жалко, че не говорите английски! — каза тя.

Тарзан поклати глава и израз на трогателно неразбиране помрачи искрящите му очи. Тогава Джейн Портър се опита да заговори на френски, после на немски, но се разсмя сама на произношението си.

— Все пак — каза му тя на английски — вие разбирате моя немски точно толкова добре, колкото го разбираха в Берлин.

Тарзан вече бе решил какъв ще бъде по-нататъшният му начин на действие. Той си прехвърли наум прочетеното в книгите за отношенията между мъжете и жените. Ще постъпи така, както биха постъпили мъжете на негово място.

Той пак стана и се запъти към дърветата, но преди това опита с жестове да обясни, че ще се върне. И го направи така добре, че Джейн разбра и този път не се изплаши от заминаването му.

Чувство на самота я обзе и тя нетърпеливо се загледа в мястото, където той изчезна, очаквайки неговото завръщане. Както и преди, леко шумолене предизвести неговото появяване. Той изникна от

джунглата, носейки грамаден наръч вейки. След това донесе меки папратови листа и треви. Застла на земята мека постеля, а над нея направи навес от клони, висок няколко фута. Върху образувания покрив той нареди огромни листа „слонско ухо“, закривайки с тях единия край на мъничкото убежище.

След това те пак приседнаха на края на барабана и се опитаха отново да разговарят със знаци.

Великолепният медальон е брилянт, който висеше на врата на Тарзан, предизвика недоумението на Джейн. Тя го посочи и Тарзан свали красивата дрънкулка от врата си и я подаде.

Медальонът беше работа на изкусен златар. Брилянтът беше великолепен. Личеше, че изработката е доста стара.

Тя забеляза, че двете половини на медальона се отварят, и натискайки скритата пружина, го разтвори. Във всяка половина имаше по една миниатюра от слонова кост. На едната беше изобразена красива млада жена, а на другата — почти точният портрет на Тарзан, но с едва доловима разлика в изражението.

Тя погледна Тарзан и видя, че той, наведен над нея, е вперил учуден поглед в миниатюрите. Протегна ръка, взе медальона и започна да го разглежда с очевидни признаци на учудване и интерес. Явно той не бе и помислял, че медальонът може да се отваря. Този факт наведе Джейн Портър на по-нататъшни размишления. Тя се опитваше да си представи как прекрасното украшение е станало собственост на това диво и непросветено същество в неизследваните джунгли на Африка.

Но още по-невероятно беше това, че в медальона имаше изображение на човек, който можеше да бъде брат или по-скоро баща на този горски полубог.

Тарзан все още разглеждаше втренчено двете изображения. Изведнъж той стана, сне от рамото си колчана, обърна го, изсипвайки стрелите, и извади от дъното му малък плосък предмет, завит в меки листа и превързан с трева. Разви внимателно листата, пласт след пласт, докато в ръцете му се озова една фотография. Сочейки миниатюрата, в медальона, гой я подаде на Джейн Портър.

Фотографията увеличи удивлението ѝ, защото на нея също беше изобразен мъжът от миниатюрата.

Тарзан я гледаше с израз на недоумяващо смущение. На устните му сякаш трептеше някакъв въпрос.

Девојката посочи фотографијата, после минијатурата, после него, сякаш искаше да му съобщи, че това са негови изображения.

Но той само повдигна могъците си рамене, взе фотографијата от неа, уви ја грижливо в листата и ја прибра обратно в колчана.

Няколко минути Тарзан стој мълчаливо, забил очи в земята, а през това време Джейн продолжаваше да разглежда медалјона, мъчейќи се да намери някакви указания, които можеха да хвърлят светлина върху истинскиот му сопственик.

Нај-после ѝ хрумна едно објаснение. Просто медалјонот е принадлежал на лорд Грејсток и минијатурите изобразуваат семејство Клејтн. Тоа диво същество просто е намерило медалјона в хижата на брега. Колко глупаво беше от нејна страна, че не се сети веднага за тоа!

Но да објасни странната прилика меѓу лорд Грејсток и тој горски бог — тоа не беше по силите ѝ. Естествено, тя не можеше да си представи, че тој горд дивак е син на лорда.

Нај-после Тарзан погледна отово девојката, която продолжаваше да разглежда медалјона. Тој не можа да разбере значението на минијатурите, но прочете възхищението и интереса на лицето на младото момиче.

Тя забележа погледа му и мислейќи, че си иска обратно украсението, му го подаде. Тој взе медалјона и го сложи на врата ѝ, усмихвайќи се на изразу на учудване, изписан на лицето ѝ от неочаквания подарък.

Джейн Портър решително поклати глава в знак на отказ и се опита да снесе златната верижка от шията си, но Тарзан не допусна тоа. Тој взе рџцете ѝ в своите и когато тя се опита да настоява, ги задържа, за да ѝ попречи.

Нај-после Джейн се предаде. С лек смях поднесе медалјона към устните си и като стана, направи на Тарзан един мџничџк реверанс.

Тарзан не знаеше какво иска да каже тя с тоа, но се досети, че може би изразува сџцо својата благодарност за подарџка. Тој стана и с важноста на опитен придворен сџцо притисна устни към медалјона.

Великолепниот и любезен поклон бе исполнен с грација и достоинство. Тоа бе печатџт на произхода му, естествена проява на изтџнчено възпитание от поколениа, којто грубите нрави и дивата среда не бяха успели да заличат.

Стъмваше се вече и те отново се заеха с плодовете, които им бяха храна и напитки. После Тарзан стана и поведе Джейн към малкото убежище, построено от него, като я помоли със знак да влезе вътре.

Усещането за страх отново обзе Джейн и Тарзан почувства, че тя отстъпва назад, сякаш се боеше от него.

Часовете, прекарани с тази девойка, го направиха много по-различен отпреди. Сега във всяка фибра на неговото същество наследствеността говореше по-силно от възпитанието.

Той, разбира се, не се прероди за един миг от дива маймуна в изтънчен джентълмен, но инстинктът на благородника взе да надделява. Тарзан гореше от желание да се хареса на жената, която обичаше, и да не се злепостави пред очите ѝ.

И така, Тарзан, храненикът на маймуните, направи едничкото нещо, което можеше да увери Джейн Портър, че е в безопасност. Той измъкна от ножницата ножа си и ѝ го подаде с дръжката напред, сочейки ѝ отново със знак, че трябва да се прибере в убежището.

Джейн разбра, взе дългия нож, влезе в колибата и легна на мекото легло, а Тарзан се просна отвън, напърно на входа.

Така ги завари изгревът.

Когато Джейн Портър се събуди, тя не си спомни веднага за чудните приключения от изминалия ден и затова се изуми от странната обстановка, която я обкръжаваше — малката колиба, меката трева на постелята, непознатата поляна.

Бавно възстанови всички обстоятелства около сегашното си положение. Обзе я огромно щастие от това, че сред такива опасности все пак е останала жива и здрава.

Тя излезе от колибата, за да види къде е Тарзан. Нямаше го. Но сега не я обзе страх — тя знаеше, че той ще се върне. Отпред видя отъпканата трева, където беше лежал, за да я пази през нощта. Разбра, че именно неговото присъствие тук и е позволило да се чувства в такава безопасност.

Щом той е наблизко, как би могла да се бои? Тя се съмняваше, че на земята има друг човек, с когото би се чувствала така сигурна в дивите африкански джунгли. Дори лъвовете и пантерите не бяха вече така страшни за нея.

Погледна нагоре и видя как гъвкавата му фигура се спуска от близкото дърво. Когато погледът му срещна очите ѝ, лицето му се

озари от онази открита, сияеща усмивка, която вчера спечели доверието ѝ.

Той се приближи и сърцето на Джейн заби по-силно, очите ѝ заблестяха така, както не бяха блестели никога, когато към нея се приближаваше мъж.

Отново бе донесъл плодове и ги сложи до входа на колибата. Двамата отново седнаха да закусят заедно.

Джейн се замисли за плановете му. Дали ще я върне на брега, или ще я задържи тук? И изведнъж се улови, че този въпрос изобщо не я безпокои. Нима е възможно да ѝ бъде все едно?

Тя започна да проумява още, че тук, до усмихнатия гигант, пред възхитителните плодове на горския рай, скрит в гълбините на африканските джунгли — тя е и доволна, и щастлива.

Не можеше да разбере това. Може би трябваше да бъде измъчвана от какви ли не съмнения и страхове, да изпадне в отчаяние от безбройни мрачни предчувствия, а вместо това сърцето ѝ пееше в, гърдите и тя се усмихваше на човека, който стоеше до нея и отвърщаше на усмивката и.

Като завършиха закуската си, Тарзан влезе в колибата и взе ножа. Девойката съвсем го беше забравила! Тя разбра, че това беше станало, защото бе преодоляла страха, който я бе накарал да го вземе. След като ѝ направи знак да го следва, Тарзан се запъти към дърветата в края на арената и там, обхванал я с ръце, скочи на най-ниските клони.

Девойката знаеше, че той я носи към близките ѝ, и не можа да разбере внезапното чувство на самота и печал, което я обзе.

В продължение на няколко часа те бавно се придвижваха напред.

Тарзан не бързаше! Той се опитваше да удължи колкото може повече сладостното удоволствие от това пътуване, в което скъпите ръце обвиваха шията му. Затова той се отклони далеч на юг от прекия път към брега.

Безброй пъти спираха за кратка почивка, от каквато Тарзан въобще не се нуждаеше, а по пладне седяха цял час до един малък поток, където хапнаха и утолиха жаждата си.

Слънцето вече залязваше, когато стигнаха до поляната. Тарзан скочи на земята от голямото дърво, разтвори високите треви и посочи към малката хижа.

Тя го хвана за ръката, за да го отведе там и да разкаже на баща си, че този човек я е спасил от смъртта и дори от нещо още по-лошо, че я е пазил нежно и грижливо като майка.

Но Тарзан пак бе обзет от недоверието на всяко диво същество към човешкото жилище. Той поклати глава и отстъпи.

Девојката се доближи до него, като се вглеждаше в лицето му с молещ поглед. Кой знае защо, не можеше да понесе мисълта, че той ще се върне сам в тази ужасна джунгла.

Тарзан продължаваше да клати глава. Най-после нежно я привлече, за да я целуне, но преди това я погледна в очите, за да узнае дали ще ѝ бъде приятно, или ще го отблъсне.

Девојката се колеба само един миг. После буйно обви с ръце врата му, приближи лицето му до своето и смело го целуна.

— Аз ви обичам, обичам ви! — шепнеше тя.

Отдалече се чу слаб звук от изстрел. От хижата излязоха Филандър и Есмералда.

От мястото, където се намираха Тарзан и девојката, не се виждаха двата кораба, застанали на котва в залива.

Тарзан посочи към звуците, после към гърдите си, после пак към звуците. Тя разбра: той си заминава и освен това смята, че хората от нейния народ са в опасност.

Той пак я целуна.

— Върнете се при мене! — шепнеше тя. — Аз ще ви чакам, ще ви чакам винаги.

Тарзан изчезна, а Джейн се запъти право през поляната към хижата.

Мистър Филандър пръв я забеляза. Беше вече тъмно, а той беше и доста късоглед.

— По-бързо, Есмералда! — викна той — Крийте се в хижата! Това е лъвицата! Господи! Господи!

Есмералда въобще не се потруди да провери казаното от Филандър. Неговият тон ѝ беше достатъчен. Тя светкавично се шмугна обратно в хижата, още докато той изговаряше името ѝ е възклицанията „Господи, господи!“. Изплашената Есмералда в бързината залости вратата отвътре, като по тези начин го остави на приближаващата лъвица. Филандър яростно затропа по тежката врата.

— Есмералда! Есмералда! — крещеше той. — Пуснете ме! Лъвът почти ме изяде!

Есмералда помисли, че шумът пред вратата е предизвикан от лъвицата, и според обичая си припадна.

Филандър хвърли уплашен поглед назад. Ужас! Звярът беше съвсем близо! Той се опита да се покатери по стената на колибата, но сполучи само да се хване за лекия навес на тръстиковия покрив. Една минута вися като котка, държейки се за въжетото, опънато за сушене на пране. Но тръстиковият покрив не издържа и мистър Филандър с вик тупна по гръб. В същата минута в ума му проблесна един забележителен факт от зоологията. Ако можеше да вярва на изменчивата си памет, то лъвовете и лъвиците никога не закачат човек, който се преструва на мъртъв. И така, Филандър продължи да лежи там, вкаменен от страх. Но тъй като в момента на падането ръцете му бяха вдигнати нагоре, то в тази поза не изглеждаше твърде убедителен мъртвец.

Джейн Портър следеше всичките му действия с кротко учудване.

Най-сетне тя се засмя с лек, приглушен смях и това беше достатъчно. Филандър се обърна на хълбок и се огледа наоколо.

— Джейн! — викна той. — Джейн Портър! Господи, помилуй!

Той скочи на крака и се хвърли към нея. Не му се вярваше, че това е тя и че е жива.

— Господи! Откъде идвате? Къде бяхте? Как!...

— Смилете се, Филандър — прекъсна го девойката. — Не мога да се оправя с такава камара от въпроси.

— Добре, добре — каза Филандър. — Аз съм изплашен и безкрайно учуден да ви видя здрава и читава. Нали разбирате, не зная сам какво говоря. Но елате да влезем, та по-скоро да ми разправите всичко, което ви се е случило.

VI СЕЛОТО НА ИЗТЕЗАНИЯТА

Колкото повече малкият отряд навлизаше в гъстата, непроходима джунгла, толкова повече ставаше ясна безполезността на начинанието му. Но скръбта на стареца и безнадеждният поглед на англичанина не позволяваха на Д'Арно да се откаже от търсенето.

Той мислеше, че все пак има някаква възможност да намерят тялото на девойката, или по-точно това, което е останало от него, защото не се съмняваше, че дивите зверове са го разкъсали.

Когато стигнаха до мястото, където беше намерена Есмералда, лейтенантът разположи хората ся в дълга верига. В такъв разгънат строй те се придвижваха изпотени и задъхани през сплетените лиани и другите пълзящи растения.

Това беше тежка работа. До обяд те бяха извървели само няколко километра навътре в джунглата. Но малко по-късно един матрос откри добре отъпкана пътека.

Това беше слонска пътека и Д'Арно, след като се посъветва с Портър и Клейтън, реши да тръгнат по нея.

Тя водеше на североизток. Отрядът потегли в колона, като, Д'Арно беше най-отпред. Той вървеше бързо, защото пътят тук вече беше доста по-лесен. Следваше го професорът. Разстоянието между двамата беше около стотина метра, когато лейтенантът беше заобиколен внезапно от половин дузина туземци. Д'Арно успя да извика, за да предупреди отряда си, но преди да извади револвера, бе завързан и отвлечен в гъсталака.

Викът му разтревожи матросите и около дванадесет души се втурнаха на помощ на командира си, изпреварвайки Портър. Те не знаеха причината, но не се съмняваха, че ги предизвестява за някаква опасност.

Бяха достигнали мястото на произшествието, когато от храсталаците излетя копие и прониза един от тях, а след това върху им се изсипа град от стрели. Матросите започнаха да стрелят безразборно към мястото, откъдето ги обстрелваха.

Към тях се присъедини и останалата част от отряда и те стремително навлязоха в джунглата. Тъкмо тези изстрели чуха Тарзан и Джейн Портър.

Лейтенант Шарпантие вървеше в края на колоната, но като разбра всичките подробности за засадата, оглави малкия отряд, който с бой навлизаше в гъстата растителност.

Стрелите и куршумите се сипеха като град. След миг матросите се биеха в ръкопашен бой с около петдесет черни воители от племето на Мбонга. Странните африкански ножове и прикладите на французите се кръстосаха в свиреп двубой. Скоро туземците вече бягаха из джунглата, оставяйки французите да броят загубите си.

Четирима от двадесетте матроси бяха убити, дузина — ранени, а лейтенант Д'Арно беше изчезнал. Нощта падаше бързо. Тяхното положение се утежняваше от факта, че бяха изгубили слонската пътека, по която вървяха досега. Оставаше им само едно — да направят лагер и да дочакат разсъмването на това място. Лейтенант Шарпантие заповяда да се разчисти малко място и да се вдигне около лагера ограда от отсечени дървета. Тази работа бе завършена чак през нощта. Матросите накладоха голям огън, за да могат да работят на светлината му. Когато се почувстваха до известна степен защитени от негрите и хищните зверове, Шарпантие постави стража около малкия лагер. Уморените хора се изтъркаляха на земята, надявайки се да поспят малко.

Охканията на ранените и воят на дивите зверове, привлечени от шума, гонеха съня от очите им. Изтощени и гладни, те лежаха през цялата тази дълга нощ, молеха се по-скоро да съмне и се унасяха от време на време в тежък сън.

Чернокожите, които отвлякоха Д'Арно, не участваха в последната схватка. Те влачиха известно време пленника, а после излязоха отново на пътеката, далече от мястото на боя. Бързо го подкараха пред себе си. Шумът от сражението ставаше все по-слаб и по-слаб, колкото повече се отдалечаваха от него. И неочаквано пред очите на Д'Арно се откри голяма поляна, в единия край на която имаше оградено тръстиково селище.

Беше вече тъмно, но постовеите до оградата разбраха, че карат пленник, преди още групата да стигне до тях.

И тогава за френския офицер започна най-голямото изпитание, на което може да бъде подложен човек. Довеждането на бял пленник в селището на африканските канибали бе събитие.

Дяволската им злоба се разпалваше и от парещия спомен за жестоките насилия, упражнени върху тях и тяхното племе от офицери на Леополд II Белгийски, този долен лицемер, заради чиито зверства бяха напуснали свободната държава Конго като жалки останки от велико племе.

Дали воля на ноктите и зъбите си, жените и децата се нахвърлиха върху Д'Арно. Биеха го с тояги и камъни, дърпаха го. Всички дрехи бяха свалени от тялото му. Безпощадни удари се сипеха като град върху него. Но французинът не извика нито веднъж от болка. Отправяше към бога само една безмълвна молитва — да бъде избавен по-скоро от това изтезание.

Но смъртта, за която се молеше, нямаше да дойде така лесно.

Воините пропъдиха жените и децата, пленникът трябваше да бъде запазен за по-благородна забава. И когато първият изблик на ненавист поутихна, те се задоволиха само да го ритат и оплюват.

Стигнаха до средата на селището. Там Д'Арно бе завързан за онзи голям стълб, от който още нито един жив човек не бе успял да се освободи.

Някои от жените се разпръснаха по хижите за гърнета и вода. Други накладоха много огньовете, за да сварят част от месото за пиршеството. Останалата част трябваше да се нареже на тънки ивици и да се изсуши. Очакваше се и другите войници да се върнат и да доведат още пленници. Пиршеството беше отложено до тяхното завръщане.

Вече беше станало твърде късно, когато всички се събраха и започнаха танца на смъртта около обречения.

Полуприпаднал от болка и изтощение, Д'Арно наблюдаваше под притворените си клепачи сцена, която му се струваше странно бълнуване или страшен кошмар, от който трябваше все пак да се събуди.

Боядисани ужасни физиономии, огромни увиснали бърни, изпъкнали жълти зъби, облещени дяволски очи, лъскави гладки тела, жестоки копия — несъмнено такива създания не могат да съществуват на земята. Това трябва да е сън!

Въртящият се кръг от диваците все повече се приближаваше. Острата болка и капещата гореща кръв го увериха в жестоката реалност на безнадеждното му положение.

Копията безмилостно се впиваха в тялото му. Той затвори очи и стисна зъби. Няма да извика, не! Той е войник на Франция и ще покаже на тези скотове как умира офицер и джентълмен...

Тарзан, храненикът на маймуните, не се нуждаеше от допълнителни обяснения, за да разбере значението на тези далечни изстрели.

С целувката на Джейн Портър, още горяща на устните му, той се понесе като вихър по дърветата, право към племето на Мбонга.

Самото сражение малко го интересуваше. Той реши, че то скоро ще свърши. На онези, които са убити, все едно, не можеше да се помогне, а на успелите да се спасят също не е нужна помощта му.

Той бързаше към тези, които не са избити и не са се спасили. Знаеше, че ще ги намери в племето на Мбонга.

Колко пъти Тарзан беше виждал как черните отряди се завръщат от походите на север, водейки пленници, и винаги едни и същи сцени се разиграваха при големия стълб, в ослепителния блясък на редицата запалени огньовете.

Той знаеше още, че те рядко губят много време за приготовления. Затова се страхуваше, че няма да пристигне навреме и ще може само да отмъсти.

На техните оргии гледаше през пръсти и само от време на време се намесваше заради удоволствието да дразни чернокожите — жертвите им винаги бяха черни хора.

Този път работата беше по-друга. Бели хора, даже може би от един род с Тарзан, понасят предсмъртните мъки на изтезанията в това страшно място на джунглата.

Падна нощ, а той се движеше по горните клони на дърветата и величествената тропическа луна осветяваше неговия главоломен път.

Внезапно видя отраженията на далечен пламък. Беше вдясно от пътя му. Това трябваше да е огънят, който пленниците са наклали, преди да бъдат нападнати.

Тарзан не знаеше нищо за присъствието на моряците.

Той бе толкова уверен в правилността на посоката си, че мина на около половин километър от огъня на французите, без да му обърне никакво внимание.

След няколко минути Тарзан се носеше по дърветата над селището на Мбонга. Аха! Значи не беше много закъснял! Или?...

Той не можеше да прецени, защото фигурата до стълба беше съвсем неподвижна, а черните воители още я бодяха с копията си. Тарзан знаеше добре обичая им. Смъртоносният удар още не бе нанесен. Тарзан можеше с точност да каже колко време ще продължи танцът. Още миг — и ножът на Мбонга ще отсече едното ухо на жертвата и това ще сложи началото на края, защото скоро след това от пленника щеше да остане само купчина обезобразено месо.

В него и тогава ще има искрица живот, обаче спасението вече ще бъде безполезно и само смъртта би била благодеяние.

Стълбът беше на около 150 метра от най-близкото дърво. Тарзан метна ласото. Над дяволските викове на танцуващите демони неочаквано се разнесе бойният призив на човека маймуна.

Танцуващите спряха като вкаменени.

Въжето се изви с напевно свистене високо над главите на чернокожите. То изобщо не се виждаше при ослепителната светлина на огньовете.

Д'Арно отвори очи. Огромният чернокож, който стоеше пред него, падна по очи, сякаш повален от невидима ръка. Той се мяташе и викаше, а тялото му, блъскано насам-натам, бързо се движеше в сянката на дърветата. Чернокожите с изскочили от орбитите си очи гледаха като омагьосани.

Озовало се под дървото, тялото се изви като стрела нагоре и когато изчезна в гъсталака, обезумелите негри с викове на ужас бясно се понесоха към колибите.

Д'Арно остана сам.

По природа беше храбър, но почувства как се изправя косата на тила му, когато се разнесе зловещият вик.

Щом извиващото се тяло на чернокожия се издигна, грабнато сякаш от някоя свръхестествена сила в гъстата зеленина на гората, Д'Арно настръхна, сякаш сянката на смъртта се изправи от тъмния гроб и се допря с лепкав пръст до плътта му.

От мястото, където тялото изчезна в гъсталака, Д'Арно чу шумолене.

Клоните се залюляха сякаш под тежестта на човешко тяло, чу се трясък, после чернокожият полетя отгоре, тупна на земята и остана да лежи там, където падна.

Тутакси след него скочи и едно бяло тяло.

От сянката излезе млад гигант, огрян от блясъка на огньовете.

Какво можеше да значи това? Кой е този? Нямахше съмнение, че и това същество му носи нови мъки и може би гибел.

Д'Арно чакаше. Погледът му нито за миг не се отделяше от лицето на приближаващия се човек. Той видя ясни, открити очи, които не трепнаха под втренчения му поглед. Д'Арно се успокои и макар да беше загубил вече всякаква надежда, чувстваше смътно, че това лице не таи никаква заплаха.

Без да проговори, Гарзан преряза въжетата, с които бе вързан французинът. Той щеше да падне, изтощен от страданията и изгубената кръв, ако силните ръце не го бяха подкрепили.

Усети, че го вдигат от земята, после почувства, че лети, и загуби съзнание.

VII ТЪРСАЧИТЕ

Когато зората надникна в мъничкия, загубен в джунглата френски лагер, тя видя един печален и посърнал отряд.

Щом се разсъмна достатъчно, та да може да се огледа цялата местност, Шарпантие изпрати по трима съгледвачи в различни посоки, за да намерят пътеката. След десетина минути те се завърнаха с добра новина и цялата експедиция тръгна назад към брега. Те вървяха доста бавно, защото носеха телата на шестима мъртви. Още двама бяха починали през нощта, а повечето от ранените се нуждаеха от подкрепа, за да могат някак да се придвижват.

Шарпантие реши да се върне в лагера за подкрепление и тогава да направи опит да проследи туземците и да освободи Д'Арно.

Беше късно, когато изморените хора стигнаха поляната край брега. На двама от тях завръщането донесе такава радост, че всички техни страдания и раздиращата душата им скръб начаса бяха забравени.

Когато малкият отряд излезе от джунглата на поляната, първото нещо, което Портър и Клейтън видяха, беше Джейн Портър, застанала пред вратата на колибата.

Тя се втурна насреща им с радостен вик на облекчение и обви с ръце шията на баща си, след което за пръв път, откакто бяха слезли на този ужасен бряг, заплака.

Професор Портър истински желаше да скрие вълнението си, но напрегнатите му нерви и привършващите сили му изневериха. Той дълго се крепи, но накрая сгуши старческото си лице в рамото на дъщеря си и заплака тихо като изморено дете.

Джейн Портър го поведе към хижата, а французите се запътиха към брега, откъдето идваха да ги посрещнат много техни другари.

Клейтън, желайки да остави насаме бащата и дъщерята, се присъедини към моряците и води с тях разговор, докато лодката заплува към кораба, където лейтенант Шарпантие трябваше да доложи за несполучливия изход на експедицията.

Тогава Клейтън бавно се упъти към хижата. Сърцето му беше препълнено от щастие. Жената, която той обича, е спасена!

Не преставаше да се пита по какво чудо е успяла да го стори? Да я види жива — това беше направо невероятно!

Когато наближи колибата, оттам излезе Джейн и забърза насреща му.

— Джейн! — извика той. — Бог наистина беше милостив към нас. Кажете как се спасихте! Какъв образ прие провидението, за да ви запази за нас?

Никога преди това той не беше я назовавал по име и преди четиридесет и осем часа Джейн Портър би се обляла в руменина от удоволствие, чувайки това обръщение от устата на Клейтън. Но сега то я изплаши.

— Мистър Клейтън — каза тя спокойно, протягайки му ръка, — позволете ми преди това да ви благодаря за вашата рицарска преданост към моя скъп баща. Той ми разказа за вашата смелост и самоотверженост. Как ще ви се отплати за всичко това?!

Клейтън забеляза, че тя не отговори на неговия поздрав, но не почувства никакви опасения от това. Все пак беше преживяла толкова много... Сега не беше време да й дотяга със своите чувства.

— Аз съм вече възнаграден — отговори той — с това, че ви виждам в безопасност заедно с професора, както и с това, че сме заедно. Мисля, че повече не бих могъл да понеса съдържаната скръб на баща ви. Това беше най-печалното изпитание през живота ми, мис Портър. Към това прибавете и моята лична скръб, най-силната, която съм изпитвал досега. Мъката на баща ви бе така безнадеждна, че аз разбрах — никоя любов, дори любовта на мъжа към жената, не може да бъде толкова дълбока, пълна и самоотвержена, както бащината.

Девојката сведе поглед. Искаше ѝ се да му зададе един въпрос, но той би изглеждал почти кощунствен на фона на ужасните страдания, понесени от тях по времето, когато тя седеше щастлива в компанията на онова богоподобно същество, когато ядеше горски плодове и гледаше с очите на любовта отвърщащите ѝ с такава любов очи.

Но обичта е странен властелин, а човешкото същество е още по-чудно нещо. Джейн все пак не се съдържа, макар че не се опитваше да се оправдае пред себе си или пред съвестта си.

Тя просто се презираше, но зададе въпроса си:

— Къде е горският човек, който тръгна да ви, спасява? Защо не е тук?

— Не разбирам за кого говорите?

— За онзи, който спаси всички ни, дори мене, от горилата.

— О! — извика учуден Клейтън. — Той ли ви спаси? Вие нищо не сте ми разказали за вашето приключение! Моля ви, разкажете ми!

— Но нима не сте го видели? Когато ние с него чухме изстрелите в джунглата, той ме остави и се завтече да ви помага.

Тонът ѝ беше умолителен, а изразът — напрегнат от едвам сдържаното вълнение. Клейтън не можеше да проумее защо тя е така силно развълнувана и загрижена за това, къде се намира сега това странно същество. Той не предполагаше каква е истината, пък и как ли можеше да предположи!

Само смътно усети някаква едва доловима скръб и в душата му проникна зародишът на ревността и подозрението към маймуночовека, на когото дължеше живота си.

— Не сме го виждали — отговори той спокойно. — Не е идвал при нас.

И след минута размишление добави:

— Възможно е да е отишъл при племето си, при хората, които ни нападнаха.

Клейтън сам не знаеше защо каза това, в което сам не вярваше, но любовта, както казахме, е странен повелител.

Девојката го изгледа с широко отворени очи.

— Не! — извика тя разгорещено, дори твърде разгорещено. — Това е невъзможно. Това е невъзможно! Те са негри, а той е бял и си остава джентълмен!

Клейтън се смути, но това малко зеленооко дяволче го изкушаваше.

— Той е странно полудиво същество от джунглата, мис Портър, Не говори нито един европейски език, а дрънкулките му и оръжието му са типични за туземната раса по западното крайбрежие.

Клейтън говореше все по-възбудено.

— На стотици километри от нас няма други човешки същества освен диваци, мис Портър! Той навярно принадлежи към племето,

което ни нападна, или към някое друго, но пак диво естествено. Той може би дори е канибал.

Джейн Портър пребледня.

— Аз не вярвам в това — прошепна тя сякаш на себе си. — Това не е истина. Вие ще видите — каза тя, обръщайки се към Клейтън, — че той ще се върне и ще ви докаже, че не сте прав. Вие не го познавате така, както аз го познавам. Казвам ви, че той е джентълмен.

Клейтън беше великодушен, рицарски настроен човек, но нещо в пламенната ѝ защита го тласкаше към безразсъдна ревност. Той изведнъж забрави всичко, което те дължаха на този див горски полубог, и отговори на Джейн с лека усмивка:

— Разбира се, възможно е да сте права, мис Портър — каза той, — но си мисля, че не си заслужава някой от нас да се безпокои за този юначага, който яде мърша. Разбира се, той може да е някой малоумен, преживял преди време корабкрушение. Той ще ни забрави толкова бързо, колкото и ние него. В края на краищата това е само един звяр от джунглата, мис Портър!

Девојката не отговори, но почувства как болезнено се сви сърцето ѝ. Гневът и злобата, насочени към онзи, когото обичаме, ожесточава сърцето ни, но презрителното съжаление ни кара унижено да мълчим.

Джейн знаеше, че Клейтън говори това, което мисли, и пак се опита да си обясни новата си любов.

Тя бавно се обърна и се отправи към хижата, размишлявайки напрегнато. Помъчи се да си представи своя горски бог в салона на презокеанския параход. Припомни си как той ядеше с ръце, късайки месото като хищен звяр, а после изтрива мазните си пръсти в бедрата — и потръпна. Опита се да си представи и как го запознава със своите светски приятели, него, неспокойния, неграмотен, груб човек.

Джейн замислено влезе в стаята си, седна на постелята от треви и притисна ръка към гърдите си. Тогава почувства под блузката твърдите очертания на неговия медальон.

Извади го и дълго го гледа със замъглени от сълзи очи. После го притисна до устните си, зарови лице в меката папрат и заплака.

— Звяр? — прошепна тя. — Нека тогава бог и мен да преобрази в такъв звяр, защото, бил той човек или звяр, аз съм негова!

През този ден не видях повече Клейтън. Есмемалда и донесе вечерята и тя каза да предаде на баща ѝ, че не е разположена.

На другата сутрин Клейтън замина със спасителната експедиция за търсенето на Д'Арно. Сега отрядът се състоеше от десет моряци, десет офицери и двама лекари. Имаха и провизии за една седмица. Бяха взели носилки за пренасяне на болните и ранените. Това беше решителен и разярен отряд, една по-скоро наказателна, отколкото спасителна експедиция.

Стигнаха до мястото на сражението малко след пладне, защото вървяха по познат път и не губеха време за разузнаване.

Оттам слонската пътека водеше направо в селището на Мбонга. Беше само два часа, когато отрядът спря в началото на поляната.

Лейтенант Шарпантие, който командваше и този отряд, изпрати част от хората през джунглата към противоположния край на поляната. Друга част зае позиция до входа на селището, а лейтенантът с останалите хора зае позиция в южната част. Бяха се уговорили нападението да започне отрядът, заел най-далечната, северната позиция, за да има време да се придвижи. Техният първи залп трябваше да послужи като сигнал за едновременна атака от всички страни, така че с един щурм да завземат селището на Мбонга.

Около половин час групата на Шарпантие чака сигнала, половин час, който им се стори неимоверно дълъг. Те наблюдаваха туземците, които работеха по нивите или се суетяха из селцето.

Най-после очакваният изстрел прозвуча, последван от канонада от западна и южна посока.

Туземците, охраняващи входа, захвърлиха оръжията си и в паника се втурнаха към вътрешността на селището. Френските куршуми безжалостно ги покосяваха. Прескачайки проснатите им тела, нападателите се втурнаха вътре.

Атаката беше така внезапна и неочаквана, че преди туземците да успеят да се барикадират, улиците се напълниха с въоръжени хора, сражаващи се в ръкопашен бой.

Няколко минути чернокожите бойци храбро се отбраняваха, но после револверите и пушките на нападателите взеха връх и французите пометяха туземните копиеносци.

Малко след това боят премина в преследване, после в страшно клане. Френските моряци намериха остатъците от униформата на

Д'Арно по някои от чернокожите си противници. Не посягаха на децата и жените. Когато най-последно спряха задъхани, облени в кръв и пот, в селището на Мбонга не бе останал нито един воин.

Старателно претърсиха всяка хижа, всяко кътче, но не можаха да намерят и най-малка следа от Д'Арно.

Със знаци разпитваха пленниците. След време един от матросите, служил във Френско Конго, забеляза, че те разбират криволяво наречието, което се използва от белите и от дивите племена по крайбрежието. Но дори и тогава не успяха да научат нещо сигурно за съдбата на Д'Арно.

На всичките им въпроси за него диваците отговаряха с възбудени ръкомахания или с гримаси на ужас. Най-последно се увериха, че всичко това е само доказателство за виновността на тези демони, които преди две нощи са убили и изяли другаря им.

Загубили всякаква надежда, те започнаха да се готвят за пренощуване в селото. Събраха пленниците в три колиби, охранявани от усилен патрул. При входната врата също поставиха постове и селището потъна в тишината на съня, нарушавана само от плача на туземните жени.

На другата сутрин експедицията потегли обратно. Отначало моряците възнамеряваха да изгорят селището до основи, но после размислиха и даже не взеха пленниците със себе си.

Оставиха ги в селото плачещи, но все пак е покрив над главите и с ограда срещу дивите зверове.

Експедицията бавно, напредваше по собствените си следи.

Десет носилки задържаха хода ѝ. В осем от тях бяха ранените, а две се свеждаха под тежестта на мъртъвците.

Клейтън и Шарпантие вървяха в тила на отряда. Англичанинът мълчеше от уважение към скръбта на спътника си, защото Д'Арно и Шарпантие бяха неразделни приятели от детинство.

Клейтън не можеше да не съзнава, че французинът още повече се опечалява от факта, че гибелта на Д'Арно беше съвсем напразна — Джейн Портър беше спасена далеч преди той да се окаже в ръцете на диваците. Освен това начинанието, заради което бе изгубил живота си, беше извън служебните му задължения, бе заради чужди хора. Но когато Клейтън каза всичко това на Шарпантие, той само поклати глава:

— Не, monsieur — каза той, — Д'Арно би пожелал да умре така, но аз съм огорчен от това, че не можах да умра заради него или най-малкото с него. Съжалявам, че не го познавахте отблизо, monsieur. Той беше истински офицер и джентълмен — звание, предоставено на мнозина, но заслужено от малцина. Той не умря безполезно, защото гибелта му за спасението на непознатата девойка ще накара нас, неговите другари, да посрещнем смъртта още по-смело, каквато и да бъде тя?

Клейтън не отговори, но в него се зароди чувство на уважение към французите.

Беше твърде късно, когато стигнаха до хижата край брега. Един изстрел, преди да излязат от джунглата, извести на другарите им, че Д'Арно не е спасен. Предварително се бяха уговорили, че един изстрел ще означава неуспех, три — сполука, а два — че не са намерили нито Д'Арно, нито неговите черни похитители.

Посрещнаха ги печално-тържествено и немногословно. Ранените бяха натоварени на лодките и превозени до кораба.

Клейтън, изтощен от петдневното ходене през джунглата и двете схватки с чернокожите, влезе в хижата да похапне и да си почине на удобната постеля от треви.

На вратата го чакаше Джейн Портър.

— Клетият лейтенант! — каза тя. — Намерихте ли поне следа от него?

— Закъсняхме, мис Портър — отвърна печално той.

— Кажете ми всичко! Какво е станало с него?

— Не мога, мис Портър! Твърде ужасно е!

— Нима са го изтезавали?! — прошепна тя.

— Не знам какво са направили с него, преди да го убият — отговори Клейтън.

— „Преди да го“... нима са го убили? Какво искате да кажете? Да не би да са?...

Тя си спомни какво бе казал Клейтън за вероятните отношения на горския човек с племето и не можеше да произнесе ужасната дума.

— Да, мис Портър, те са човекоядци — каза той, изчервявайки се, и странната и безпричинна ревност към горския човек отново го обзе.

И тогава с внезапна грубост, така неприсъща на Клейтън, колкото вежливостта на маймуната, той каза разпалено:

— Когато вашият горски бог ви е оставил, той навярно е бързал за пиршеството.

Клейтън съжали за думите си още докато ги произнасяше, макар и да не знаеше колко дълбоко засегнаха те девойката.

Разкаянието му се отнасяше по-скоро за неоснователните му нападки към човека, който беше спасил живота им и не бе причинил никому от тях и най-малка вреда.

Девойката гордо отметна глава.

— За вашето твърдение има само един отговор, Клейтън, и аз съжалявам, че не съм мъж, за да ви го дам.

Тя бързо се обърна и се скри в хижата.

Клейтън беше муден като истински англичанин и девойката успя да се скрие в колибата, преди той да съумее да съобрази какъв отговор би дал мъжът.

— Честна дума, тя ме нарече лъжец — каза той тъжно — и, струва ми се, съвсем незаслужено — добави замислено. — Клейтън, мили мой, зная, че сте уморен, но това не е причина да се държите като магаре. Най-добре вървете да се наспите!

Но преди да си легне, той тихичко повика Джейн през тънката преграда, желаейки да се извини. Със същия успех би могъл да се обърне и към сфинкса! Тогава той написа бележка на парче хартия и я пъкна под преградата.

Джейн се престори, че не я забелязва, защото беше твърде обидена и ядосана, но все пак женското начало надделя и тя уж случайно взе бележката и прочете:

„Драга мис Портър, нямах никакво основание да кажа всичко това. Едничкото ми извинение са моите напълно разклатени нерви, макар че това не е никакъв аргумент! Моля ви, постарайте се да мислите, че не съм казвал никога тези думи. Срамувам се. Не исках да ви оскърбя — вас най-малко от когото и да било друго на света. Моля ви да ми простите.“

Ваш Сесил Клейтън

— Не, той наистина мислеше така, но аз зная, че това не е истина. Не може да бъде истина — мълвеше развълнувано тя.

Един израз в записката я изплаши: „Не исках да ви оскърбя — вас най-малко от когото и да било друго на света.“

Допреди седмица този израз би я изпълнил с радост, но сега я гнетеше.

Тя вече съжаляваше, че се е запознала с Клейтън. Но се радваше, че се е срещнала с горския бог. А на всичко отгоре и онова любовно послание, което намери в тревата след завръщането си, с подпис „Тарзан, от племето на маймуните“!

Кой можеше да бъде този нов поклонник? Ами ако е някой от дивите обитатели на тази страшна гора, който можеше да направи какво ли не, за да я има?

— Есмералда! Събудете се! — извика тя. — Как ме дразните, като спите така спокойно, след като наоколо ви има толкова мъка!

— Габереле! — писна Есмералда и седна в леглото си. — Какво има пак? Носорог ли? Къде е, мис Джейн?

— Глупости, Есмералда! Никакъв носорог няма! Лягайте да спите! Противна сте, докато спите, но будна сте направо непоносима.

— Детенце мое сладко, мое малко съкровище, какво ви става днес? Сякаш не сте на себе си — каза прислужницата.

— Ах, Есмералда, тази вечер съм съвсем противна. Не ми обръщайте внимание, това ще е най-доброто от ваша страна.

— Добре, сладка моя, а и вие най-добре легнете да се наспите. Нервите ви са изпънати до немай-къде. От всичките тези разкази на моцю Филандър за типотамите и людоедските духове това не е никак чудно!

Джейн Портър се засмя, отиде до кревата на Есмералда и като целуна по бузата преданата негърка, ѝ пожела лека нощ.

VIII БРАТСТВО

Когато Д'Арно се свести, той се намери легнал върху постелята от меки треви в колиба, построена от клони.

През отвора се виждаше поляна, покрита със зеленина, зад която се издигаше плътна стена от храсти и дървета.

Той се чувстваше съвършено разнебитен и твърде слаб. Когато съзнанието му се възвърна напълно, почувства остри болки от безбройните рани във всяка кост, във всеки мускул на тялото си — последица от ужасните побои, които бе изтърпял.

Дори само обръщането на главата предизвикваше у него такова безумно страдание, че той дълго време лежа неподвижно, със затворени очи.

Опитваше се да пресъздаде подробностите от онова, което се беше случило с него до онази минута, когато припадна, за да намери обяснение за сегашното си положение. Мъчеше се да разбере дали е между приятели или между врагове. Най-после си припомни цялата ужасна сцена при стълба и стройната бяла фигура, в прегръдките на която бе загубил съзнание.

Д'Арно не знаеше каква участ го очаква. Не виждаше и не усещаше никакъв признак на човешко присъствие наоколо.

Непрекъснатата музика на джунглата — шумоленето на листата, жуженето на насекомите, гласовете на птиците и маймуните — го унасяше с ласкав, приспивен шепот.

Най-после той потъна в спокоен сън и се събуди чак след пладне.

След пробуждането си пак изпита странното чувство на пълно объркване, което този път обаче премина значително по-бързо, и като погледна през отвора на колибата, видя един човек, клекнал отвън.

Беше с широк, мускулест гръб, силно загорял от слънцето, но въпреки това Д'Арно видя, че това е гърбът на бял човек, и благодари на съдбата.

Французинът тихо повика Тарзан. Той се обърна, стана и се запъти към колибата. „Лицето му е прекрасно — най-прекрасното,

което съм виждал досега“ — помисли си Д'Арно.

Приведен, Тарзан пропъзля в колибата при ранения офицер и докосна с хладна ръка челото му. Д'Арно му заговори на френски, но човекът поклати скромно глава, както се стори на французина.

Тогава Д'Арно опита на английски, но получи същия отговор. Италианският, немският и другите езици доведоха до същия резултат. Д'Арно знаеше няколко норвежки, руски и гръцки думи и имаше повърхностна представа за едно от наречията на негърските племена от западното крайбрежие. Човекът не разбираше нищо.

Като прегледа раните му, непознатият излезе от колибата и изчезна. След около половин час се върна с някакъв плод, подобен на тиква, пълен с вода.

Д'Арно пи жадно, но яде малко. Учудваше се, че не го тресе. Пак се опита да говори със странния си спасител, но опитът му отново излезе несполучлив.

Внезапно човекът излезе от колибата и след малко се върна с парче кора и — о, чудо на чудесата — с обикновен молив!

Приклепнал редом с Д'Арно, той писа няколко минути по гладката ѝ вътрешност, после я подаде на французина. Д'Арно беше изумен от вида на написаната с четливи английски печатни букви бележка:

„Аз съм Тарзан, от племето на маймуните. Вие кой сте? Можете ли да четете на този език?“

Д'Арно взе молива и се замисли. Този странен човек пише на английски! Очевидно той е англичанин.

— Да — каза Д'Арно, — аз чета на английски. Но и говоря този език и ние можем да разговаряме на него. Преди всичко ми позволете да ви благодаря за всичко, което направихте за мене.

Човекът отново поклати глава и пак посочи молива и кората.

— Mon Dieu! — възкликна французинът. Щом сте англичанин, защо не говорите английски?!

И тогава му дойде наум, че човекът може би е ням, даже глухоням.

И Д'Арно написа върху кората на английски:

„Аз съм Пол Д'Арно, лейтенант от френския флот. Благодаря ви за всичко, което сторихте за мене. Вие ми спасихте живота и всичко,

което ми принадлежи, е ваше. Ще ми разрешите ли да попитам как човек, който пише на английски, не говори на този език?“

Отговорът на Тарзан доведе Д'Арно до пълно изумление.

„Аз говоря само езика на моето племе — големите маймуни, които управляваше Керчак. Говоря малко езика на слона Тантор и на лъва Нума и разбирам езиците на другите народи от джунглата. С човешко същество не съм говорил никога, освен веднъж с Джейн Портър, и то чрез знаци. Това е първият път, когато говоря с другиго от моята порода посредством писане.“

Д'Арно беше поразен. Изглеждаше невероятно да съществува на земята възрастен човек, който никога да не е говорил с друг човек, а още по-нелепо е този човек да може да чете и пише! Той пак погледна посланието на Тарзан: „Освен веднъж с Джейн Портър“ — това беше името на американската девойка, отнесена в джунглата от горила!

Внезапна догадка блесна в мозъка на французина — ето я горилата! Той взе кората и молива и написа:

„Къде е Джейн Портър?“

„Тя се върна при близките си в хижата на Тарзан от племето на маймуните.“

„Значи тя е жива? Но къде е била? Какво се е случило с нея?“

„Тя е жива, Теркоз я бе взел за жена, но Тарзан я отне от Теркоз и го уби, преди той да успее да ѝ навреди. Никой в джунглата не може да влезе в бой с Тарзан и да остане жив. Аз, Тарзан, от племето на маймуните, съм могъщ боец!“

Д'Арно написа:

„Радвам се, че тя е в безопасност. Трудно ми е да пиша. Ще си почина малко.“

„Починете си. Като се пооправите, ще ви заведе при вашите.“

Много дни пролежа Д'Арно в постелята. На втория започна треска и французинът беше сигурен, че ще умре. Той извика Тарзан и с жест му показа, че иска да пише. Когато Тарзан му донесе кора и молив, той написа следното:

„Не можете ли да отидете при нашите и да ги доведете тук? Аз ще напиша една бележка, която вие ще занесете.“

Тарзан поклати глава, взе кората и написа:

„Помислих за това още първия ден, но не посмях. Големите маймуни, които често идват тук, ще ви убият, ако ви намерят сам и

ранен при това.“

Д'Арно се обърна на една страна и затвори очи. Не искаше да умре, но усещаше, че краят настъпва, защото треската му се усилваше все повече и повече. Същата нощ загуби съзнание.

Три дни бълнува, а Тарзан стоеше до него, мокреше главата и ръцете му и промиваше раните му.

На четвъртия ден треската мина също така внезапно, както беше дошла, но от Д'Арно беше останала само една сянка. Той страшно посърна и отслабна. Тарзан трябваше да го повдига, за да може да пие вода.

Треската не беше предизвикана от зараза, както мислеше лейтенантът. Много европейци боледуват от нея в джунглата и тя или ги убива, или внезапно ги оставя, както се беше случило с Д'Арно.

След два дни французинът ходеше, олюлявайки се, из амфитеатъра, а силната ръка на Тарзан го подкрепяше, за да не падне.

Те седнаха под сянката на едно голямо дърво и взеха парче кора, за да разговарят.

Д'Арно започна първи:

„С какво мога да ви се отблагодаря, че ми спасихте живота?“

„Научете ме да говоря езика на хората.“

Д'Арно започна веднага, показвайки му отделни предмети и произнасяйки наименованията им на френски, защото мислеше, че най-лесно ще му бъде да научи този човек на родния си език.

За Тарзан това, разбира се, беше безразлично, защото не можеше да различи един език от друг. Когато той посочи думата *map* — човек, Д'Арно го научи да казва *homme*. По този начин го учеше да произнася и други думи.

Тарзан беше твърде ревностен ученик и след два дни до такава степен беше усвоил френския език, че можеше да произнася къси изречения, като „това е дърво“, „това е трева“, „аз съм гладен“ и други подобни. Д'Арно реши, че е трудно да се учи строежът на френския език въз основа на английския.

Лейтенантът пишеше кратки уроци по английски, а Тарзан трябваше да ги произнася на френски, но тъй като буквалният превод се получаваше отвратителен, Тарзан често се объркваше. Едва сега Д'Арно разбра, че е направил голяма грешка, но му се струваше, че е

твърде късно да започва отначало, при това бяха стигнали до етап, на който вече можеха да разговарят помежду си.

На третия ден от спирането на треската Тарзан му написа бележка, питайки го, дали се чувства достатъчно укрепнал, за да го заведе до лагера. Тарзан също изпитваше голямо желание да отиде там, за да види отново Джейн Портър.

Не му беше лесно да бъде край французина през всичките тези дни, когато цялото му същество се стремеше към онази малка къщурка край морето. Онова, което той така самоотвержено вършеше, показваше благородството на характера му.

Д'Арно написа:

„Но вие не ще можете да ме носите през цялото това време из тези девствени гори!“

Тарзан само се засмя.

И така, те потеглиха на път и Д'Арно, както Джейн и Клейтън, се изуми от огромната сила на човека маймуна.

Късно след пладне те стигнаха до поляната и когато Тарзан слезе на земята от клоните на последното дърво, сърцето му туптеше силно в гърдите в очакване да види час по-скоро Джейн Портър. Около хижата не се виждаше никой. Д'Арно се изуми, тъй като не видя и двата кораба в залива.

Чувство на самота витаеше из цялата местност тя неусетно се предаваше на двамата мъже, които се отправиха към колибата.

Двамата мълчаха, но преди още да отворят заключената врата, знаеха какво ще намерят зад нея. Тарзан натисна дръжката и тежката дървена врата се откряна бавно.

Видяха това, от което най-много се страхуваха — хижата беше изоставена!

Мъжете се спогледаха. Д'Арно разбра, че другарите му го смятат за мъртъв, а Тарзан мислеше за жената, която с любов го бе целувала, а сега бе избягала.

Голяма скръб изпълваше сърцето му. Той ще се скрие в джунглата и ще се върне при своето племе. Никога не ще поиска да види отново някого от своята порода. Даже мисълта за завръщане в хижата вече беше непоносима за него. Завинаги ще я изостави, заедно с безумната надежда, която тук се бе породила у него, надеждата да намери своя род и да стане човек между хората.

А французинът? А Д'Арно? Какво го интересува той вече?! Нека върви по своя път, както и Тарзан. Тарзан повече не желае да го види. Той иска само едно — да замине, да се махне отгук, от всичко, което може да му напомни за Джейн Портър!

Докато Тарзан стоеше на прага, потънал в мислите си, французинът влезе в колибата. Той видя, че в нея сега има много повече неща, отколкото преди. Много неща от крайцера — походна кухня, съдове, пушка и много патрони, консерви, одеяло, два стола, койка, няколко книги и вестници, повечето американски. „Те възнамеряват да се върнат“ — помисли той.

Приближи се до масата, която преди толкова години беше изработил Джон Клейтън, и видя отгоре две бележки, адресирани до Тарзан от племето на маймуните. Едната беше написана с твърд мъжки почерк, а другата — с женски.

— Тук има две бележки за вас, Тарзан! — извика Д'Арно, но спътникът му беше изчезнал.

Д'Арно отиде до вратата и погледна навън, но Тарзан не се виждаше никъде. Извика го високо, но не получи отговор.

— Mon Dieu! — викна Д'Арно. — Той ме напусна! Чувствам го! Върнал се е в джунглата и ме е оставил сам!

Тогавя той си спомни погледа му, когато влязоха в празната хижа, поглед на застрелян елен, убит от щастлив ловец.

На Тарзан беше нанесен жесток удар и това беше очевидно. Д'Арно не можеше да проумее какъв е той?

Огледа се наоколо. Самотата и унието на местността започнаха да действат на нервите му, и без това опънати от всичко преживяно досега.

Да бъде тук съвсем сам, в дивата джунгла, да не вижда човешко лице, да не чува човешки глас, да живее в непрекъснат страх от дивите зверове и още по-страшните диви хора, да загине от самота и безнадеждност — това беше ужасно!

А някъде далече на изток Тарзан се носеше по средните клони — назад към своето племе. Той никога не бе се носил с такава безразсъдна бързина. Сякаш бягайки от себе си, той се стрелкаше изгората като подгонена катерица, като че ли искаше, да се скрие от собствените си мисли. Но колкото и бързо да бягаше, мислите му не изоставаха.

Тарзан прелетя над гъвкавото тяло на лъвица, запътила се в обратна посока — към хижата, която той бе напуснал.

Какво можеше да предприеме Д'Арно срещу Сабор? Какво ще направи той, ако горилата Болгани го нападне? Или лъвът Нума, или жестоката Шита?

Тарзан прекрати бягството си.

— Какъв сте вие, Тарзан? — попита високо той. — Маймуна или човек? Ако сте маймуна, постъпвайте, както постъпват маймуните, оставяйки един от своите да умира в джунглата.

Ако пък сте човек, върнете се, за да защитите своя съплеменник. Вие не трябва да изоставяте един от своите само защото някой друг е изоставил вас.

През това време Д'Арно се беше укрепил здраво в колибата. Той беше доста уплашен, тъй като и на храбреците, а Д'Арно безспорно беше такъв, също им се случва понякога да бъдат в такова състояние.

Напълни една пушка и я сложи до себе си. После отиде до масата и взе незапечатаното писмо, адресирано до Тарзан.

Може би там имаше някакво съобщение, че корабите само временно са напуснали залива. Знаеше, че няма да наруши добрия тон, ако прочете това писмо, затова го извади от плика.

„За Тарзан от племето на маймуните. Благодарим ви за това, че имахме възможността да се възползваме от вашата хижа, но сме огорчени от това, че ни лишихте от удоволствието да ви видим и да ви благодарим лично. Не сме повредили нищо, дори оставихме някои неща, които, надяваме се, ще бъдат от полза за вашата безопасност и удобство в тази самотна къща. Ако познавате странния бял човек, който толкова пъти ни спаси живота и ни носи храна, и ако се виждате с него, благодарете му от наше име за неговата доброжелателност. Ние ще отплуваме след час и няма да се върнем повече, но бихме искали вие и вашият приятел от джунглата да знаете, че ние винаги ще ви бъдем благодарни за всичко, което направихте за нас, пришълците на вашия бряг, а също така, че бихме се опитали да ви се

отблагодарим по по-подходящ начин, ако ни се беше удаде такава възможност.“

С уважение: Уилям Сесил Клейтън

— „Няма да се върнем повече“ — повтори машинално Д'Арно и се хвърли по очи върху леглото.

След около час той скочи и се послуша. Зад вратата имаше някой, който се опитваше да влезе. Д'Арно взе пушката и се прицели. Мръкваше се и беше вече доста тъмно, но той все пак можеше да види как дръжката бавно се навежда.

Почувства как косата му настръхва.

Вратата предпазливо се откряна и през тънкия процеп се видя нещо, застанало зад вратата.

Д'Арно провря дулото в отвора на вратата и натисна спусъка.

IX ИЗЧЕЗНАЛОТО СЪКРОВИЩЕ

Когато след безполезните опити да бъде спасен Д'Арно експедицията се завърна, капитан Дюфрен изрази желание да тръгнат колкото може по-скоро и всички се съгласиха, с изключение на Джейн Портър.

— Не — решително каза тя на капитана, — аз няма да тръгна, а и вие не би трябвало да заминавате. В джунглата останаха двама наши другари, които ще се върнат, като се надяват, че ще ги чакаме. Единият е ваш офицер, а другият — горският човек, който спаси живота на всеки един от експедицията на баща ми. Той ме остави на края на джунглата преди два дни, като се отправи на помощ на баща ми и мистър Клейтън, и сигурно е спасил Д'Арно. Можете да бъдете сигурни в това!

Ако пък помощта му е закъсняла, то той би бил отдавна при нас. Фактът, че не е тук, е най-голямото доказателство за това, че лейтенант Д'Арно е ранен и той се е задържал с него или че е трябвало да преследва похитителите му далеч в джунглата, зад селището, което вашите матроси са атакували.

— Но мундирът на клетия Д'Арно и всичките му вещи бяха намерени в селището, мис Портър — възрази капитанът, — и туземците били много възбудени, когато ги разпитвали за съдбата на белия човек.

— Да, капитане, но те не са признали, че той е бил убит. А що се отнася до дрехите и другите му неща — какво от това?! И цивилизовани народи от тези бедни туземци задигат от пленниците си всичко по-ценно независимо дали се готвят да ги убият или не. Дори войниците от моя роден Юг го правят както с живите, така и с мъртвите. Аз съм съгласна с вас, че това е важен факт, но все още не е неоспоримо доказателство!

— Възможно е и вашият горски човек да е попаднал в плен на диваците или даже да е бил убит от тях — опита се да възрази капитанът.

Девојката се засмя.

— Вие не го познавате! — отговори тя, чувствайки как лек трепет на гордост премина през гласа ѝ при мисълта, че говори за онзи, който ѝ принадлежи.

— Може би този ваш свръхчовек наистина заслужава да се почака — отвърна капитанът, смеейки се. — Аз също много бих желал да го видя.

— В такъв случай почакайте го, скъпи ми капитане — настояваше девојката. — Във всеки случай аз ще остана.

Французинът би бил твърде учуден, ако разбереше истинския смисъл на думите ѝ.

Те вървяха от брега към хижата, разговаряйки, и се доближиха до малката група, седнала на походни столове в сянка.

Там бяха професор Портър, Филандър, Шарпантие с още двама офицери, а Есмемалда се въртеше около тях, вмъквайки от време на време по някое възклицание.

Офицерите станаха и отдадоха чест, а Клейтън отстъпи на Джейн походния си стол.

— Току-що обсъждахме съдбата на клетия Пол и госпожицата настоява, че нямаме неоспорими доказателства за смъртта му. Това наистина е така. От друга страна, мис Портър ни уверява, че продължителното отсъствие на нашия всемогъщ приятел от джунглата показва, че той се е задържал, за да помогне на Д'Арно, или че и той е пленен в по-далечно селище.

— А тук пък бе изказано предположението, че дивият човек може би е също член на племето и се е върнал, за да им помага.

При тези думи Джейн Портър хвърли бърз поглед към Клейтън.

— За това предложение също има аргументи, които го правят правдоподобно — каза професор Портър.

— Не съм съгласен с вас — възрази Филандър. — Той имаше пълна възможност да ни напаости или да доведе тук племето си. Вместо това в продължение на дългото ни пребиваване тук никога не измени на ролята си на наш защитник и помощник.

— Това е вярно — отговори Клейтън, — но ние не трябва да пренебрегваме факта, че освен него на стотици километри наоколо единствените човешки същества са диви канибали. Той беше въоръжен също като тях, а това предполага някаква постоянна връзка помежду

им. Само това, че той е единственият бял измежду хиляди чернокожи, сочи, че отношенията им не могат да бъдат други, освен приятелски!

— Да, ако това е така, изглежда невероятно той да няма връзки с тях — отбеляза капитанът. — Възможно е дори да е член на тяхното племе!

— Или — добави един от офицерите — той най-малкото е живял дълго време между тях, за да се научи да борави с техните оръжия.

— Не го мерете със собствената си мярка — каза Джейн Портър. — Обикновеният бял човек, както всеки от вас — извинете ме за сравнението, по-скоро белият човек, който е по-издигнат във физическо и умствено отношение, не би могъл да преживее една година сам и гол в тези тропически джунгли! Но този мъж не само превъзхожда всеки от нас по сила и ловкост, той превишава толкова нашите атлети и тренирани хора, колкото те превишават един новороден младенец. Неговата смелост и свирепост в сражението го правят равен с дивия звяр.

— Той несъмнено си е спечелил ревностен защитник, мис Портър — изрече, смеейки се, капитанът. — Аз съм уверен, че всеки от нас би се съгласил да срещне стотици пъти смъртта, но да може да спечели във ваше лице такъв прекрасен и предан защитник...

— Вие не бихте се учудили, че го защитавам, ако го бяхте видели, както го видях аз — сражаващ се заради мене с онзи огромен космат звяр. Той се хвърли върху това чудовище, както бик би се хвърлил върху безпомощен старец, без никакъв признак на колебание или страх. Ако бяхте съзрели това, вие също бихте сметнали, че това е свръхчовек. Да бяхте видели неговите огромни мускули, как отблъсква огромните зъби, тогава вие също бихте го счели за непобедим! А ако бяхте свидетел на неговото рицарско държане към мен, непознатото момиче, вие бихте чувствали към него същото безгранично доверие, каквото изпитвам и аз.

— Вие спечелихте това дело, о, прекрасна адвокатке — извика капитанът. — Съдът признава подсъдимия за невинен и крайцерът ще остане още няколко дни, за да му даде възможност да се върне и да се отблагодари на своята прекрасна защитничка.

— Господи боже! — възкликна Есмалда. — Нима вие ще ми кажете, че ще останем в тази страна на людоеди и диви зверове, когато

можем веднага да се измъкнем оттук? Не ми казвай това, цветенцето ми!

— Есмералда! — извика Джейн Портър. — Как не ви е срам! Тъй ли изразявате благодарността си към този, който два мъти ви спаси живота?!

— Право е това, което казвате, право е, но този горски джентълмен не ни е спасявал, за да останем тук! Той ни спаси, за да можем да заминем оттук. Струва ми се, че би бил къде-къде по-сърдит, ако научеше, че стоим тук, след като ни е помогнал да заминем. Пък аз се надявах, че няма да ми се случи пак да нощувам в тази зоологическа градина и да слушам всички тези противни шумове, с които се изпълва джунглата, когато се стъмни.

— Аз съвсем не ви осъждам, Есмералда — каза Клейтън, — и вие съвсем добре го казахте, „противни шумове“. Никога не бих подбрал по-точно определение от това.

— Тогава е най-добре вие с Есмералда да се пренесете на крайцера и да живеете там — заяви насмешливо Джейн. — Какво бихте казали, ако трябваше да преживеете целия си живот в джунглите, както нашият горски човек?

— Страх ме е, че бих се оказал съвсем не блестящ образец на горски човек — разсмя се горчиво Клейтън. — От тези нощни шумове косите ми настръхват. Срам ме е да си го призная, но е така.

— Не зная — каза лейтенант Шарпантие, — аз не съм мислил много за страха и други подобни неща. Никога досега не съм се опитвал да си изясня дали съм страхлив, или съм храбър. Но през нощта, когато бяхме в гората след пленяването на Д'Арно, слушайки шумовете на джунглата около нас, се помислих, че всъщност съм страхливец. Никога не ще престана да виждам тези очи в тъмнината, очи, които понякога и не виждаш, и знаеш, че са там, и това е най-страшното...

Всички мълчаха близо минута и тогава заговори Джейн:

— И той е там! — тя каза това е шепнещ от ужас глас — Тези блестящи очи гледат нощем него и вашия другар Д'Арно. Нима можете да ги изоставите, джентълмени, без дори да им окажете и пасивна помощ, като постоите тук още няколко дни?

— Не се горещи дете, не се горещи — каза професор Портър. — Капитан Дюфрен е съгласен да остане, пък и аз не съм против, когато

се отнася до задоволяване на детинските ви понякога прищевки.

— Освен това бихме могли да използваме утрешния ден за пренасяне на сандъка със съкровището — каза Филандър. — Може би Дюфрен ще ни даде в помощ няколко моряци и един пленник от „Ароу“, който да ни посочи мястото, където е заровено.

— Разбира се, драги професоре. Всички сме на услугите ви.

Те се договориха, че на другата сутрин лейтенант Шарпантие ще вземе един взвод и един пленник от бунтовниците като придружител, за да изровят съкровището, а крайцерът ще престои още една седмица на брега. След изтичане на този срок може да се счита, че Д'Арно наистина е мъртъв, а горският човек не желае да се върне, докато те са там, и двата кораба ще заминат с цялата експедиция.

Професор Портър не придружи търсачите на другата сутрин, но щом ги видя да се връщат по пладне е празни ръце, се завтече насреща им. Неговата обичайна разсеяна умисленост напълно изчезна и бе сменена от нервна възбуда.

— Къде е съкровището? — извика той на Клейтън.

Клейтън поклати глава.

— Изчезнало е — каза той, приближавайки се.

— Изчезнало! Това не може да бъде! Кой би могъл да го вземе?! — извика професор Портър.

— Един бог знае, професоре, — отговори Клейтън. — Можехме да помислим, че водачът ни е сбъркал умишлено мястото, но учудването му беше толкова голямо, като разбра за изчезването на сандъка под тялото на убития Снайпс, че трудно можеше да е престорено. И освен това под мъртвеца наистина е имало нещо заровено, защото открихме яма, запълнена с пръст.

— Но кой би могъл да вземе съкровището? — повтори професорът.

— Подозрението би могло, разбира се, да падне върху моряците от крайцера — каза Шарпантие, — но лейтенант Жове уверява, че никой от екипажа не е бил на брега, освен под командването на офицер. Аз не съм и предполагал, че може да е някой от нашите матроси, но се радвам, че обстоятелствата са в тяхна полза.

— Никога не ми е минавало през ума да подозирам някого от хората, на които сме толкова задължени — любезно възрази професор

Портър. — По-скоро бих могъл да подозирам скъпия Клейтън или Филандър.

Французите се усмихнаха — както офицерите, така и моряците. Явно им беше олекнало на душите.

— Изчезнало е преди известно време. Когато извадихме трупа, той вече беше разложен, а това значи, че този, който е взел съкровището, го е направил доста отдавна.

— Крадците трябва да са били много. — каза присъединилата се към тях Джейн, — вие помнете, че бяха нужни четирима души за пренасянето му.

— Кълна се в Юпитер, така е! — възкликна Клейтън. — Сигурно чернокожите са го задигнали. Вероятно някой от тях е видял как матросите са заравяли сандъка и веднага след това се е върнал с другарите си.

— Подобни съображения не ни водят до нищо — каза печално професор Портър. — Сандъкът пропадна и ние няма да го видим, както и съкровището.

Само Джейн разбираше какво означава тази загуба за нейния скъп баща, ала никой не знаеше какво означава тя за нея.

След шест дни капитанът обяви, че отплуването е определено за следната сутрин.

Джейн Портър би започнала да моли за още една отсрочка, но и тя вече мислеше, че нейният любим няма да се върне.

Освен това започнаха да я измъчват съмнения и страхове.

Доводите на безпристрастните френски офицери започнаха да ѝ оказват влияние въпреки волята ѝ.

Че той е канибал, в това тя никога нямаше да повярва, но в края на краищата започна да ѝ се струва възможно той да е член на някое дивашко племе. Мисълта, че белият човек може да умре, въобще не ѝ минаваше през главата. Невъзможно беше да се допусне, че това съвършено тяло, пълно с тържествуващ живот, може да престане да съществува.

Допускайки в главата си такива мисли, Джейн неволно започна да изпада под влиянието на останалите.

Ако той принадлежи към дивашко племе, навярно има и жена — дивачка. Може би цяла дузина жени и деца! Девойката с облекчение научи, че крайцерът ще отплува утре сутринта. Все пак именно тя

предложи да оставят всички тези провизии в хижата уж за неуловимата личност, която се беше подписала като Тарзан от племето на маймуните, и за Д'Арно, ако той е останал жив и достигне до хижата. Всъщност се надяваше, че тези неща ще останат за нейния горски бог, дори да излезе, че той е един обикновен смъртен.

В последната минута Джейн остави едно писъмце, което поръча да бъде предадено на Тарзан.

Тя напусна хижата последна, връщайки се там под някакъв незначителен предлог, след като всички останали се бяха запътили към лодката.

Коленичила пред постелята, на която бе прекарала толкова нощи, отправи молитва към небето за благополучието на своя първобитен човек и притиснала устни до неговия медальон, прошепна:

— Аз те обичам и вярвам в теб! Но дори и да не вярвам, аз все пак бих те обичала! Нека бог се смили над душата ми за това признание! Ако ти се бе върнал при мене, без съмнение аз бих дошла с теб. Завинаги бих останала в джунглата!

X НА ПЪТ КЪМ СВЕТЛИНАТА

Когато Д'Арно стреля, вратата се отвори широко и една човешка фигура се строполи по очи в цял ръст на пода.

Французинът, обзет от паника, вече се готвеше да простреля повторно нападателя си, когато видя, че той е бял. Още миг и Д'Арно разбра, че е застрелял своя приятел и защитник.

С вик на пълно отчаяние той се хвърли към човека маймуна.

Паднал на колене, повдигна чернокосата глава и я допря до гърдите си, викайки високо Тарзан по име. Нямаше отговор. Тогава той долепи ухо до сърцето му и с радост установи, че то бие равномерно и правилно. Внимателно и грижливо го повдигна и го сложи на леглото, а после бързо затвори и заключи вратата. Запали една лампа, за да огледа раната. Куршумът само леко бе засегнал Тарзан в главата. Раната беше повърхностна, макар и доста страшна на вид. Нямаше признаци за нараняване на костта.

Д'Арно въздъхна с облекчение и започна да мие кръвта от лицето на приятеля си.

След малко студената вода възвърна съзнанието му и той отвори очи, поглеждайки учудено французина.

Като видя, че Тарзан се е свестил, Д'Арно написа бележка, в която обясни ужасната грешка, която бе сторил, и казваше колко е щастлив, че раната не е излязла особено сериозна.

Тарзан, след като прочете написаното, седна на края на леглото и се засмя.

— Нищо — каза той на френски.

После, тъй като запасът му от думи свърши, той написа:

„Да бяхте видели какво направи Болгани с мен, както и Керчак или Теркоз, преди да ги убия — тогава бихте се смели над тази малка драскотина.“

Д'Арно предаде на Тарзан двете писма, оставени за него.

Той прочете първото с печал на лицето.

Второто дълго преобръща от всички страни, без да знае как да го отвори. Просто Тарзан дотогава не бе виждал запечатано писмо.

Д'Арно, който го наблюдаваше с удивление, разбра, че го затруднява пликът. Изглеждаше много, странно това да бъде загадка за някого! Тогава той разпечата писмото и му го даде.

Седнал на един походен стол, човекът маймуна зачете:

„За Тарзан от племето на маймуните. Преди да замина, позволете ми да присъединя своята благодарност към тази на мистър Клейтън за даденото от вас любезно разрешение да се ползваме от вашата хижа.

Ние съжالياваме много, че не дойдохте да се запознаете с нас. Би ни било приятно да се видим в да благодарим на нашия хазяин.

Има още някой, на когото бих искала да благодаря, но той не се върна, макар че аз не бих могла да допусна мисълта да е умрял.

Не зная името му. Той е голям бял гигант с брилянтен медальон на гърдите си. Ако го познавате и можете да говорите неговия език, кажете му, че седем дни чаках завръщането му. Кажете му още, че живея в Америка, в град Балтимор. Там той винаги ще бъде желан гост, ако пожелае да ме навести.

Намерих записката, която сте ми написали. Тя беше между листата, под дървото край хижата. Не зная как вие, с когото нито веднъж не съм разговаряла, сте могли да ме обикнете. И аз съм твърде огорчена, ако това е истина, защото съм отдала сърцето си другиму.

Но знайте, че ще остана винаги ваша приятелка.“

Джейн Портър

Тарзан стоя почти цял час, забил поглед в пода. От писмата разбра, че не са знаели, че той и Тарзан са един и същи човек. „Аз съм отдала сърцето си другиму“ — пак и пак си повтаряше той. Значи тя не го обича! Как можеше да се преструва, че го обича, и да въздигне

надеждите му до такава висота само за да ги захвърли оттам в бездната на отчаянието!

Може би целувките ѝ са били само знак на дружба? Какво може да знае той, не разбирайки нищо от човешките обичаи?

Внезапно той се изправи и като пожела на Д'Арно лека нощ, както той го беше учил, се хвърли на постелята, на която беше лежала Джейн.

Д'Арно изгаси лампата и също легна.

През цялата следваща седмица те правеха кажи-речи само едно — лежах в хижата, и Д'Арно учеше Тарзан на френски. Към края на седмия ден те можеха горе-долу да се разбират.

Веднъж преди лягане Тарзан попита:

— Къде е Америка?

Д'Арно посочи на северозапад.

— На много хиляди километри зад океана. За какво ви е?

— Искам да отида там.

Д'Арно поклати глава.

— Това е невъзможно, приятелю мой.

Тарзан отиде до един от шкафовете и се върна с една окъсана география в ръце. Като я разтвори на картата на света, се обърна към французина:

— Аз и сега не можах да разбера всичко това, обяснете!

Д'Арно му обясни, че синият цвят означава водата, а другите цветове — сушата. Тарзан помоли да му покаже къде са те сега.

— Сега ми посочете къде е Америка — каза Тарзан.

И когато Д'Арно му я показа, той се усмихна, сложи длан на страницата и измери с нея Атлантическия океан, който ги разделяше.

— Виждате, че съвсем не е далече. Моята ръка е по-широка!

Д'Арно се засмя. Как можеше да накара този човек да разбере?

Той взе молив и направи мъничка точка на брега на Африка.

— Този малък знак на картата е много по-голям от вашата колиба, в която се намираме. Виждате ли сега, далече е!

Тарзан се замисли.

— Живеят ли бели хора в Африка? — попита той.

— Живеят.

— Къде живеят най-близките?

Д'Арно посочи на картата северно от тях.

— А имат ли големи кораби за преминаване на океана?

— Имат.

— Ние ще тръгнем натам утре — заяви Тарзан.

Д'Арно се усмихна и поклати глава.

— Много е далече. Ще мине много време, докато стигнем.

— Нима искате да останем тук завинаги? — попита Тарзан.

— О, не! — отвърна Д'Арно.

— Е, тогава утре тръгваме! Тук вече не ми харесва. Готов съм по-скоро да умра, отколкото да остана.

— Добре — отговори Д'Арно и вдигна рамене. — Не зная, приятелю мой, но и аз предпочитам същото. Щом вие заминавате, и аз ще дойда с вас.

— Значи е решено — каза Тарзан. — Утре аз заминавам за Америка.

— Как ще отидете в Америка без пари? — попита Д'Арно.

— Какво е това пари? — учуди се Тарзан.

Нужно бе много време, за да добие той смътна представа за парите.

— Как намират хората пари? — попита той.

— Печелят ги.

— Отлично, значи аз ще спечеля.

— Не, друже мой. Вие не трябва да се безпокоите за това. Аз имам достатъчно пари и за двама ни, дори за десет души, и ще имате всичко, което пожелаете, стига да се доберем до цивилизования свят.

И така на другата сутрин те потеглиха на път покрай брега. Всеки носеше пушка, патрони, провизии и готварски принадлежности.

Последните се сториха на Тарзан безполезен товар и той ги захвърли.

— Но вие трябва да се научите да ядете готвена храна, друже мой — съветваше го Д'Арно. — Нито един цивилизован човек не яде месото сурово.

— Ще имам време да се науча, като се докосна до цивилизацията. Тези неща не ми харесват. Само развалят вкуса на хубавото месо.

Цял месец те вървяха на север, намирайки понякога храна в изобилие, а понякога гладувайки по цели дни.

Не срещнаха и следа от туземци, а и диви зверове не ги безпокояха. С една дума, пътуването бе извънредно спокойно.

Тарзан обсипваше другаря си с въпроси и познанията му се увеличаваха лавинообразно. Д'Арно го учеше на тънкостите на цивилизацията, дори как да се храни с нож и вилица. Но понякога Тарзан ги захвърляше с отвращение и като хващаше месото със силните си загорели ръце, късаше го със зъби като див звяр.

Тогава Д'Арно се сърдеше и казваше:

— Вие не бива да ядете като животно, Тарзан, когато аз се мъча да направя от вас джентълмен. Джентълмените не постъпват така. *Mon Dieu*, това е просто ужасно!

Тарзан се усмихваше смутено и пак хващаше ножа и вилицата, ненавиждайки ги дълбоко в душата си.

По пътя той разказа на Д'Арно историята за големия сандък — как матросите го бяха заровили и как той го бе преместил на сборното място на маймуните.

— Навярно това е сандъкът със съкровището ма професор Портър — съобрази Д'Арно. — Това е, разбира се, твърде неприятно, но вие не сте знаели.

Чак сега Тарзан свърза всичко това с писмото на Джейн до приятелката ѝ, което той открадна още първия ден, когато пришълците се настаниха в хижата му. Сега той знаеше какво има в сандъка и какво значи той за Джейн Портър!

— Утре ще се върнем обратно за сандъка — заяви той, обръщайки се към Д'Арно.

— Назад ли? — извика той. — Но, друже мой, ние сме вече на три седмици път от мястото. Ще трябва още три, за да се върнем обратно. И после, заради огромната тежест на сандъка ще са нужни месеци, преди да стигнем до мястото, където сме в момента.

Но това е просто необходимо, приятелю. Вие вървете към цивилизацията, а аз ще се върна за сандъка. Ще се справя и сам.

— Аз имам по-добър план. Ще стигнем заедно до най-близкото селище, ще наемем кораб и ще се върнем за съкровището по море. Така вземането му ще бъде много по-лесно. Какво ще кажете за плана ми, Тарзан?

— Може, макар че бих могъл и сам да го взема, но ще бъда по-спокоен за вас, като зная, че не пътувате сам. Като виждам колко сте

безпомощен, Д'Арно, чудя се как е могъл човешкият род да избегне гибелта през всички тези векове, за които сте ми говорили. Сега Сабор би могла да изстреби хиляди като вас.

Д'Арно се засмя:

— Вие ще имате по-добро мнение за рода си, когато видите неговите армии, флотилии, огромните градове и могъщите механични приспособления. Тогава ще разберете, че умът, а не мускулите поставя човешкото същество над могъщите зверове във вашите джунгли. Самотният и обезоръжен човек не е равен, разбира се, на голям звяр, но ако се съберат десетина души, то те ще обедният ума и мускулите си срещу враговете си, докато зверовете никога не ще помислят за съюз срещу хората. Ако беше другояче, колко време бихте издържали в дивата гора?

— Прав сте, ако Керчак беше дошъл на помощ, на Тублат в нощта на Дум-Дум, с мен щеше да е свършено. Но Керчак не се възползва от такъв удобен за него случай. Дори Кала, майка ми, не можеше да прави планове предварително. Тя просто ядеше, колкото иска и когато ѝ се иска. Дори и да срещнеше разкошни плодове в изобилие във времената, когато гладувахме, тя не събираше запаси. Мисля, че тя намираще за голяма глупост да се обременявам с излишна храна по време на преходите, макар че и беше много драго да похапне с мене.

— Значи вие познавате майка си, Тарзан?

— Познавам я. Тя беше голяма и красива маймуна, по-голяма на ръст от мене, а и по-тежка.

— А баща ви?

— Него не познавам. Кала казваше, че той бил маймуна, но без косми, като мене. Сега знам, че той е бил човек.

Д'Арно дълго и втрещено гледа спътника си.

— Тарзан, невъзможно е маймуната Кала да е ваша майка. Ако беше така, вие щяхте да наследите все някакви белези на маймуните. Ала вие ги нямате. Вие сте чистокръвен човек, а и навярно, син на висококултурни хора. Нима нямате някакви, пък макар и слаби нишки към вашия произход?

— Никакви.

— Никакви записки в хижата, които биха могли да хвърлят някаква светлина върху живота на предишните ѝ обитатели?

— Прочетох всички книжа в колибата, освен една книга, написана не на английски, а на някакъв друг език. Може би вие ще можете да я разчетете?

Тарзан извади от дъното на колчана си мъничка черна книжка и я подаде на французина, който погледна заглавния лист.

— Това е дневникът на Джон Клейтън, лорд Грейсток, английски аристократ, и е на френски език — каза той и се залови да чете написания преди повече от двадесет години дневник, където се описваше с подробности известната ни история на приключенията, лишенията и горестите на Джон Клейтън и на жена му Елис от деня на отпътуването им от Англия. Дневникът завършваше един час преди Клейтън да бъде смъртно ранен от Керчак.

Д'Арно четеше високо. От време на време гласът му секваше и той се принуждаваше да спира. Каква страшна безнадеждност струеше от тези редове!

От време на време той хвърляше по някой поглед към Тарзан, но човекът маймуна стоеше, кръстосал крака, неподвижен като каменен идол.

Чак когато се заговори за детето, тонът на дневника се измени. Изчезна нотката на отчаяние, промъкнала се в него през последните два месеца от пребиваването им на брега.

Сега тонът преливаше от щастие, което оставяше у тях още потягостно впечатление. В един пасаж звучеше дори бодрост:

„Днес моето дете навърши шест месеца. То стои върху коленете на Елис до масата, на която пиша — едно здраво, прекрасно дете.

Така или иначе, напук на реалността, аз го виждам възрастен, заел в обществото положението на баща си, и този втори Джон Клейтън увенчава с нова слава рода Клейтън.

И ето, сякаш за да оправдае моето пророчество, той взе с пухкавата си ръчица перото и сложи на листа печата на своите малки пръсти, изцапани с мастило.“

На бялото поле се виждаха слаби отпечатъци на четирите малки пръстчета и външната страна на палеца.

Когато Д'Арно завърши четенето, двамата стояха няколко минути мълчаливи.

— Кажете ми, Тарзан, какво мислите? — попита Д'Арно. — Нима тази мъничка книжка не разкри пред вас тайната на произхода

ви? Та вие сте лорд Грейсток!

Тарзан наведе глава.

— В тази книжка през цялото време се говори само за едно малко дете. Малкото му скелетче лежеше в люлката, където е починало, плачейки за храна. То лежеше там от първия ден, в който аз влязох в хижата, до деня, когато експедицията на професор Портър го погребва редом с баща му и майка му. Това е било детето, за което става дума в дневника, и тайната на моя произход е още по-тъмна отпреди, защото и аз доста съм мислил напоследък за възможността тази хижа да е мястото на моето раждане. Мисля си, че Кала казваше истината — тъжно заключи той.

Д'Арно само поклати глава. Той не беше убеден и у него се зароди идея да докаже правилността на своята хипотеза.

Бе намерил ключа към тази тайна.

След една седмица пътниците излязоха от гората на широка поляна.

Далеч от тях се издигаха няколко сгради, заобиколени от здрави огради. По нивите работеха много негри.

Двамата спряха на края на джунглата и Тарзан бързо приготви една отровна стрела от колчана си, за да я изстреля. Д'Арно го хвана за ръката.

— Какво правите? — извика той.

— Те ще опитат да ни убият, щом ни видят, и аз искам да ги изпреваря.

— Но може би те са наши приятели?

— Те са черни хора — беше отговорът и Тарзан отново опъна тетивата.

— Не бива да правите това. Белите хора не убиват току-така. Mon Dieu! Колко много има още да се учите! Съжалявам онзи безразсъден човек, който ще ви ядоса, приятелю, когато ви заведе в Париж! Ще бъда в непрекъснато напрежение, за да ви спасявам от гилотината!

Тарзан се усмихна и сне лъка.

— Не разбирам защо мога да убивам чернокожите в джунглата, а не мога да ги убивам тук? Е, ами ако лъвът Нума бе връхлетял сега върху ни, аз тогава би трябвало сигурно да му кажа: „Добро утро, господин Нума. Как е със здравето госпожа Нума?“

— Изчакайте и ако чернокожите се нахвърлят върху нас, тогава стреляйте. Но докато не се докаже, че те са ваши врагове, вие не бива да предприемате това.

— Да вървим тогава и да им се представим, та те самите да ни убият.

И той тръгна направо през полето, вдигнал високо глава. Тропическото слънце проблясваше по лъскавата му кожа.

След него вървеше Д'Арно, облечен в дрехите на Клейтън, комуто офицерите от кораба бяха дали по-прилично облекло.

Но ето че един от чернокожите вдигна глава, видя Тарзан и с вик се хвърли към оградата.

Въздухът моментално се изпълни с ужасените викове на бягащите работници. Преди те да достигнат до оградата, един бял човек с пушка се появи там, явно искайки да научи за причината на вълнението.

Онова, което видя, го накара да се прицели и Тарзан от племето на маймуните повторно щеше да бъде прострелян с куршум, ако Д'Арно не бе извикал високо:

— Не стреляйте! Ние сме приятели!

— Не мърдайте от мястото си в такъв случай! — бе отговорът.

— Не мърдайте от мястото си, Тарзан. Те мислят, че сме врагове.

Тарзан и Д'Арно се спряха. След това се решиха и започнаха бавно да доближават към оградата. Белият човек ги разглеждаше с безпределно учудване.

— Кой сте вие? — запита той на френски.

— Бели хора. Скитахме се дълго из джунглата.

Тогава човекът сне пушката и се приближи към тях с протегнатата ръка.

— Аз съм отец Константен от тукашната френска мисия и ми е драго да ви приветствам.

— Това е мосю Тарзан — отговори Д'Арно, сочейки човека маймуна, — а пък аз съм Пол Д'Арно от френската флота.

Отец Константен стисна ръката на Тарзан, оглеждайки неговото великолепно тяло и прекрасното му лице.

Тарзан, храненикът на маймуните, пристигна на предния пост на цивилизацията.

Те престояха там една седмица и той научи доста от обичаите на хората. А през това време черните жени ушиха за него и Д'Арно бели платнени костюми, за да могат да продължат пътуването си в по-приличен вид.

XI

НА ВИСОТАТА НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

След месец те достигнаха едно селище на устието на голямата река. Пред очите на Тарзан се откри множество кораби, а присъствието на толкова хора го изпълни с подозрителността на дивото същество.

Постепенно той привикна към странните шумове и непонятните обичаи на цивилизованото селище. Никой не би могъл да помисли, че този красив французин в безукорен бял костюм, който са смее и шегува с най-големите веселяци, преди два месеца се е носил гол из гъсталака на дивата джунгла, нападайки непредпазливите си жертви и изяждайки ги сурови.

С ножа и вилицата, които така презрително бе отхвърлил преди месец, днес той боравеше със същото умение, както и Д'Арно.

Той беше доста способен ученик, а и младият французин упорито работеше над бързото превръщане на Тарзан, храненика на маймуните, в съвършен джентълмен по отношение на говора и обноските.

— Бог ви е създал джентълмен по душа, приятелю, но това трябва да се прояви и в поведението ви.

Щом стигнаха до първото пристанище, Д'Арно телефонира в своето посолство, за да съобщи, че е жив и здрав, и поиска тримесечен отпуск, който му бе даден веднага. После незабавно телеграфира на банкерите си да му изпратят пари.

Бездействието дразнеше двамата другари, които бяха в невъзможност да наемат кораб и да идат за съкровището.

По време на престоя им личността на Тарзан стана обект на голямо внимание от страна на бели и черни.

Един вечно пиян негър торможеше всички. Накрая се озова за свое нещастие на верандата на странноприемницата, където небрежно облегат стоеше чернокосият гигант.

Негърът влезе, размахвайки нож, и със силни крясъци се нахвърли върху четирима мъже, седнали около една маса пред неизбежния абсент.

Те побягнаха с викове на уплаха. Тогава негърът забеляза Тарзан. Той се хвърли с рев върху човека маймуна и стотици очи се впериха в тях, за да бъдат свидетели как ще бъде заклан бедният французин.

Тарзан посрещна нападението с предизвикателна усмивка, радостта от схватката винаги озаряваше лицето му.

Когато негърът скочи върху него, стоманените мускули хванаха черната ръка, вдигнала ножа. Едно бързо усилие и тя увисна пречупена.

Тарзан спокойно седна на мястото си.

От болка и учудване негърът тутакси изтрезня и с ужасен вик побягна.

Друг път двамата с Д'Арно обядваха със свои познати и разговорът се завъртя около лова на лъвовете.

Мненията относно храбростта на царя на зверовете се разделиха. Някои твърдяха, че лъвът е безспорен страхливец, но въпреки това, когато нощем край лагера чуят ръмженето му, предпочитат пушките да са им подръка.

Двамата се бяха уговорили, че ще пазят в тайна миналото на Тарзан, и освен френския офицер никой не знаеше за близостта му с горските зверове.

— Мосю Тарзан още не е споделил мнението си — отбеляза един от събеседниците. — Още повече че, както съм чувал, той е прекарал известно време в Африка и не може да не се е срещал така или иначе с тях, нали?

— Да — отговори сухо Тарзан. — Срещал съм се и затова зная, че всеки от вас е прав в съжденията си за лъвовете, които сте срещали. Със същия успех може да се съди за чернокожите по онзи негър, който беснееше тук миналата седмица, или да се отсъди, че всички бели са страхливци, ако се срещне поне един страхлив европеец. Между животните има толкова индивидуалности, господа, колкото и между нас. Днес може би ще срещнете някой лъв с по-стеснителен характер и той ще избяга от вас, но утре ще срещнете вуйчо му или неговия брат близък и другарите ви ще има да се чудят защо не се връщате от джунглата. Аз лично винаги съм нащрек.

— Ловът не би представлявал голямо удоволствие, ако ловецът се страхува от жертвата, която преследва.

Д'Арно се усмихна под мустак. Тарзан да се страхува!

— Не разбрах добре какво искате да кажете с думата „страх“, защото както у лъвовете, така и у хората страхът е различен. За мен например удоволствието се състои в мисълта, че не лъвът е опасен за мене, а аз съм опасен за лъва. Ако тръгна на лов с две пушки, провизии и дузина придружители, би ми се сторило, че лъвът има твърде малко шансове, и моето удоволствие от лова би се намалило пропорционално на моята безопасност.

— В такъв случай следва да предположим, че мосю Тарзан предпочита да отиде на лов за лъвове гол и въоръжен само с един нож? — разсмя се един от събеседниците добродушно.

— И с едно въже — добави Тарзан.

Точно в това време глух рев на лъв се разнесе из джунглата, сякаш предизвиквайки храбреца, който би се осмелил да излезе на бой с него.

— Ето ви удобен случай, мосю Тарзан — присмя се французинът.

— Не съм гладен — отговори просто Тарзан.

Всички се засмяха, освен Д'Арно, който знаеше колко основателна е тази причина за неговия другар.

— Признайте, че се уплашихте да излезете в джунглата само с нож и въже, както би се побоял всеки един от нас.

— Не, но глупак е този, който върши нещо, без каквато и да е причина.

— Пет хиляди франка е доста основателна причина. Хващам се на бас за тази сума, че не ще можете да доведете от джунглата лъв при споменатите от вас условия — да бъдете гол и въоръжен само с нож и въже.

Тарзан погледна Д'Арно и утвърдително кимна с глава.

— Заложете десет хиляди — предложи Д'Арно.

— Добре.

Тарзан стана.

— Ще оставя дрехите си на края на селището, за да не ходя гол по улиците, ако не се върна до сутринта.

— Нима ще тръгнете сега? — възкликна онзи, който се обзалагаше. — Но сега е вече почти тъмно!

— Защо не? Нума броди нощем и е по-лесно да бъде хванат.

— Не, не искам вашата кръв да тежи на съвестта ми. Достатъчно рисковано е и като се тръгне денем.

— Ще тръгна сега — отсече Тарзан и се запъти към стаята си да вземе нож и въже.

Съпроводиха го до края на селището, където той остави дрехите си в една малка плевня.

Когато вече се готвеше да потегли, всички се опитваха да го склонят да се откаже от това безумно начинание и най-вече онзи, който се бе обзаложил.

— Ще смятам, че сте спечелили тези десет хиляди, ако се откажете от това лудешко начинание, което непременно ще завърши с гибелта ви.

Тарзан само се засмя и след минута джунглата го погълна.

Придружителите му постояха мълчаливо известно време, после се обърнаха и тръгнаха назад към верандата на хотела.

Едва влязъл в джунглата, Тарзан веднага са изкачи на клоните на близкото дърво и с чувство на тържествуваща свобода се понесе по дърветата.

Ето, това е животът! Ах, колко го обича той? Цивилизацията не му допаднаше с безбройните си ограничения и условности. Дори дрехата беше пречка и неудобство.

Най-после свободен! Досега той не разбираше какъв пленник е бил през цялото време!

Колко лесно би било да потегли назад към брега и да се върне в своята хижа в залива!

Отдалече усети присъствието на Нума, защото вървеше срещу вятъра. И ето, острият му слух долови шума от меки лапи и от придвижването на огромно и покрито с козина тяло сред храсталаците.

Тарзан спокойно се носеше по клоните над звяра и мълчаливо го следеше, докато не достигнаха една обляна от лунна светлина полянка.

Тогава светкавична примка обви гърлото на лъва и както стотици пъти преди — Тарзан закрепил въжето здраво на един клон. Докато звярът се бореше за свободата си, размахвайки лапи във въздуха, Тарзан скочи на земята зад него и хвърляйки се на големия му гръб, заби десетина пъти дългото тясно острие.

И тогава, стъпил с крак върху трупа на Нума, той високо нададе ужасяващия победен вик на своето племе.

Една минута Тарзан стоя в нерешителност, разкъсван от противоречиви душевни стремежи. Верността към Д'Арно се бореше в него с порива за свобода в родните джунгли. Най-последно споменът за прекрасното лице и горещите устни, притиснати към неговите, победи примамливата картина на миналото, която той си бе нарисувал. Човекът маймуна метна на рамо още неизстиналия труп и пак се качи на дървото.

Хората на верандата бяха стояли мълчаливо почти час.

Безуспешно се бяха опитали да поддържат някакъв разговор, но натрапчивата мисъл, която преследваше всеки един от тях, скоро ги накара да замълчат.

— Боже мой — каза най-накрая онзи, който се бе обзаложил, — не мога повече да търпя. Ще отида в джунглата с пушката си и ще върна този безумец.

— И аз ще тръгна с вас — обади се друг, а след него и останалите от групата.

Тези думи сякаш нарушиха вцепенението от изживян кошмар. Всички оживено се разприказваха и забързаха към стайте си, за да се въоръжат и потеглят.

— Господи, какво е това? — извика един от тях, като чу далечния вик на Тарзан от джунглата.

— Чува се веднъж подобно нещо — обади се един белгиец. — Носачите ми казваха, че това е викът на голям салец маймуна, убил в двубой противника си.

Д'Арно си спомни думите на Клейтън за ужасния рев, с който Тарзан е възвестявал победата си, и при мисълта, че този ужасяващ вик се е изтргнал от човешко гърло, се усмихна.

Отбраното общество се спря в началото на джунглата и започна да обсъжда как да разделят силите си. Всички трепнаха, когато чуха тих смях, и обръщайки се, видяха, че към тях, праметнала на рамо лъвски труп, се приближава гигантска фигура.

Д'Арно беше като поразен от гръм, защото му се струваше невъзможно с това жалко оръжие, което взе Тарзан, така бързо да се убие лъвът и да се пренесе огромният му труп през непроходимия гъсталак на джунглата.

Всички наобиколиха ловеца, обсипвайки го с въпроси, но той само пренебрежително се усмихваше.

Струваше му се все едно да хвалят месар, че е убил крава. Тарзан така често бе убивал за храна или при самозащита, че постъпката му се виждаше съвсем обикновена. Но в очите на тези хора, несвикнали да ходят на такъв лов, той беше истински герой. Освен това беше спечелил десет хиляди франка, които Д'Арно настоя да приеме.

Това беше твърде важно за Тарзан. Той беше започнал да разбира каква сила се крие в тези късчета метал или хартийки, които непрекъснато минават от ръка в ръка, когато човешките същества пътуват, ядат или спят, обличат се, пият или вършат каквото и да било друго.

За него вече беше очевидно, че без пари не може да се живее. Д'Арно му казваше да не се безпокои, защото той има достатъчно, даже повече, отколкото им е нужно. Тарзан вече беше разбрал, че хората гледат от горе на долу човек, който взема пари от другите, без да им предлага нищо в замяна.

Скоро след тази случка Д'Арно успя да наеме един стар платноход, който да осъществи пътуването до залива.

Щастлива беше тази утрин за двамата, когато най-после малкият кораб вдигна платна и излезе в открито море.

Плаването край брега мина благополучно. На сутринта, след като хвърлиха котва в залива, Тарзан с лопата в ръка се запъти към арената на маймуните, където беше заровено съкровището. Завърна се на другия ден привечер, носейки на рамо огромен сандък. При изгрев малкият кораб излезе от залива и тръгна обратно на север.

След три седмици Тарзан и Д'Арно вече бяха пътници на палубата на един френски кораб, който отиваше за Лондон. И след като прекараха три дни в този град, Д'Арно го поведе към Париж.

Храненикът на маймуните отчаяно се стремеше към Америка, но Д'Арно настоя първо да отидат в Париж. Не искаше да му обясни какво налага това.

Една от първите му работи в Париж беше да заведе Тарзан при един свой приятел от Министерството на вътрешните работи. Французинът умело водеше разговора около методите за разпознаване на престъпниците.

Тарзан бе особено учуден от използването на отпечатъците от пръстите, прилагани в тази интересна наука.

— Но каква стойност могат да имат тези отпечатъци, когато след време старата кожа ще падне, заменена от нова?

— Линиите не се променят никога — отговори служителят. — От ранно детство до старост те се изменят само по големина. По тях може да се идентифицира определен човек. Грешка не може да бъде допусната.

— Много интересно! — извика Д'Арно. — Бихме ли могли да видим на какво приличат линиите на моите пръсти?

— Разбира се — отвърна служителят и позвъни. Появи се един негов подчинен, комуто той даде някакви нареждания.

Помощникът излезе от стаята и след малко се върна с едно дървено сандъче, което постави на бюрото на началника си.

— Сега — каза служителят — ще получите отпечатък от пръстите си за една минута.

Извади една малка квадратна стъклена пластинка, шишенце с мастило и няколко бели картончета.

Бързо изсипа капка мастило върху стъклото и го размаза с едно валяче.

— Сложете пръстите си на стъклото. Ето така.

— Тарзан, елате тук, за да видим какви са и вашите линии.

— Може ли по отпечатъците да се различават расите? — попита Тарзан. — Бихте ли могли само по отпечатъците да определите дали обектът е от бялата или от черната раса?

— Не, макар някои да твърдят, че при негрите линиите са по-прости.

— А може ли да се отличи отпечатъкът на маймуна от този на човек?

— Вероятно да, защото отпечатъците на маймуната би трябвало да бъдат по-прости от тези на по-висшия организъм.

— А мелез между човек и маймуна може ли да покаже признаците и на двамата?

— Мисля, че да. Но тази наука още не е доведена до съвършенство, за да може да даде точен отговор на подобни въпроси. Лично аз мога да ѝ се доверя само за разпознаването на отделни индивиди. Тук тя е безпогрешна. В целия свят не ще се намерят двама души с еднакви линии на всички пръсти. Направо е невъзможно отпечатък на един човек да съвпадне с отпечатъка на друг.

— Много ли е сложно сравняването? — попита Д'Арно.

— Най-често трае няколко минути, ако отпечатъците са четливи.

Д'Арно извади от джоба си малка черна книжка и започна да прелиства страниците ѝ.

Тарзан се учуди как е попаднала тя у Д'Арно.

Д'Арно се спря на страницата, на която имаше пет мънички петънца.

— Приличат ли тези отпечатъци на моите или на мосю Тарзан? Не са ли те отпечатъци на един от нас?

Едва сега Тарзан разбра истинската цел на тяхното посещение в министерството.

Служителят извади от бюрото една голяма лупа и започна внимателно да разглежда трите образеца, правейки си бележки върху лист хартия.

В тези тъмни петънца лежеше загадката на живота му.

Той се беше навел напрегнато напред, но изведнъж се отпусна и се облегна усмихнато назад.

— Вие забравяте, че тялото на това същество лежи погребано в Африка.

Полицейският чиновник го погледна с недоумение.

Тарзан утвърдително кимна и продължи да настоява.

— Тези отпечатъци принадлежат на същество, което е отдавна мъртво.

— Не зная, Тарзан. Но кажете ми, за бога, как сте попаднали в тази джунгла, където не е стъпвал крак на друг бял човек?

— Вие забравяте Кала.

— Тя няма нищо общо тук.

Разговаряйки така, приятелите се бяха доближили до големия прозорец, който гледаше към булеварда. Постояха там известно време, загледани в гъмжилото под тях, като всеки бе погълнат от собствените си мисли.

„Все пак сравняването отне доста време“ — помисли си Д'Арно и се обърна към бюрото.

За свое учудване той видя, че служителят се е облегнал на стола и с интерес проучва съдържанието на дневника.

— Джентълмени — обърна се той към тях, — очевидно от точността на тази експертиза зависи много. Ето защо ви моля да

оставите всичко на мен, докато се върне нашият главен експерт, мосю Дескер. Това ще ни отнеме няколко дни.

— Надявах се да узная веднага — отговори Д'Арно. — Мосю Тарзан заминава утре за Америка.

— Обещавам ви, че ще можете да му съобщите за резултата след една-две седмици най-късно. Сега не се решавам да кажа каквото и да било. Има несъмнена прилика, но нека оставим това на мосю Дескер.

XII

ВЕЛИКАНЪТ СЕ ПОЯВЯВА ОТНОВО

До една стара къща в предградията на Балтимор спря такси.

Мъж с правилно телосложение, около четиридесетгодишен, с енергично лице и правилни черти излезе от колата и след като плати на шофьора, го освободи.

След минута пристигналият влезе в библиотеката на стария дом.

— А! Мистър Кендлър! — извика старецът, ставайки да го посрещне.

— Добър вечер, драги професоре! — отвърна гостът, протягайки му радушно ръка.

— Кой ви отвори?

— Есмералда.

— В такъв случай тя ще предаде на Джейн за вашето пристигане — заяви старецът.

— Професоре, аз исках да се видя по-напред е вас.

— А, много съм поласкан — отвърна професор Портър.

— Професоре — започна Кендлър доста предпазливо, грижливо обмисляйки всяка своя дума, — дойдох днес да поговорим за Джейн. Известни ви са моите намерения, а бяхте и достатъчно великодушен да одобрите нашето приятелство.

Професор Архимед Портър се въртеше в креслото. Този разговор му беше винаги неприятен. Той самият се чудеше защо, тъй като Кендлър беше наистина прекрасна партия.

— Но — продължи Кендлър — аз не мога да разбера Джейн. Тя отлага сватбата под един или друг предлог. Имам постоянно чувството, че тя въздъхва с облекчение винаги когато се сбогува.

— Не се вълнувайте, мистър Кендлър! Джейн е много послушна дъщеря. Тя ще изпълни това, което ще ѝ кажа.

— Значи все пак мога да разчитам на вашата поддръжка? — попита Кендлър.

— Несъмнено, уважаеми господине, несъмнено! — извика професорът. — Как можете да се съмнявате в това?!

— А този, младият Клейтън, се мотае тук по цели седмици, знаете ли? Не казвам, че Джейн се интересува от него, но въпреки титлата си той, както се чува, е наследил от баща си доста големи имения и не би било странно, ако в края на краищата постигне своето, освен ако...

— Освен ако какво, мистър Кендлър?

— Освен ако не бихте счели за удобно ние с Джейн да се венчаем веднага — отговори Кендлър бавно и натъртено.

— Аз вече нееднократно съм намеквал на Джейн, че това е желателно, тъй като не сме повече в състояние да поддържаме тази къща и да запазим начина на живот, който ни подобава.

— И какво ви отговори тя?

— Тя отговори, че все още няма намерение да се омъжва за когото и да било и че можем да се преместим да живеем във фермата, която е завещана от майка ѝ. Фермата носи приход точно колкото да може да се живее. Наемателите се издържаха с него и даже изпращаха по нещичко на Джейн. Тя реши да замине там в началото на идната седмица. Филандър и Клейтън са вече там, за да приготвят всичко за нашето пристигане.

— Клейтън вече е заминал там? — възкликна Кендлър, явно огорчен. — Защо не сте ми казали? Аз също на драго сърце бих заминал и бих взел мерки, за да се нареди всичко както трябва.

— Джейн смята, че ние и без това сме ви твърде задължени, мистър Кендлър — отговори професор Портър.

Кендлър точно се канеше да възрази, когато откъм гостната се чува стъпки. Влезе Джейн Портър.

— О, моля да ме извините, мислех, че сте сам, папа — каза тя, като се спря на прага.

— Само аз съм тук, Джейн. Не искате ли да се присъедините към разговора? — попита Кендлър.

— Благодаря — отвърна тя и седна на стола, предложен ѝ от него. — Искях само да кажа на папа, че Тоби ще дойде от колежа утре, за да опаковаме книгите. И ще ви помоля, папа, да кажете без кои книги няма да можете, за да не мъкнем цялата библиотека, както щяхте да я помъкнете в Африка, ако не бяхме ви попречили.

— Тук ли е Тоби? — попита професорът.

— Току-що говорих с него. Те с Есмералда са заети с поредния си религиозен спор до задното стълбище.

— Ще трябва да му кажа няколко думи. Извинете ме, деца, но ще трябва да изляза — каза професорът и бързо излезе от стаята.

Изчаквайки малко, Кендлър се обърна към девойката.

— Вижте какво, Джейн — каза той грубо, няма какво още да протакате. Не отказайте да се омъжите за мен, но и не ми обещахте определено. Искам утре да получа отговор и без много бавене да се венчаем, без излишен шум. Уверен съм, че ще се съгласите на това.

Девойката изстина, но вдигна гордо глава.

— Баща ви желае това.

— Да, зная.

Тя говореше почти шепнешком.

— Не разбирате ли, мистър Кендлър, че ме купувате? — заговори тя с равен и студен тон. — Купувате ме за няколко от тези жалки долари. Разбира се, вие знаете това, Робърт Кендлър! Надеждата за такова стечение на обстоятелствата несъмнено е присъствала в съзнанието ви, когато заемахте пари на папа за онази налудничав експедиция, която за малко не завърши неочаквано успешно. Но ако ни беше провървяло, вие щяхте да бъдете поразен повече от всички. Не ви е хрумвало дори, че от цялото това начинание може да излезе нещо. Вие сте твърде добър търговец. И не е в стила ви да пилеете пари за заровени съкровища или да дадете пари назаем без гаранция, без да имате нещо друго предвид. Но знаехте, че честта на Портърови е по-сигурна, от която и да е гаранция, нали, Кендлър? Знаехте, че това е най-добрият начин да се ожените за мен. Вие естествено никога не сте споменавали за нашия дълг. За всеки друг човек това би било признак на благородство и тактичност. Но вие си знаете работата, мистър Робърт Кендлър! Аз зная много добре какво мислите. Разбира се, ще трябва да се омъжа за вас, щом като няма друг изход, но трябва да бъдем наясно по въпроса веднъж завинаги.

Докато тя говореше, Кендлър ту се изчервяваше, ту пребледняваше, а когато тя свърши, стана и с нахална усмивка на лицето каза:

— Учудвате ме, Джейн. Мислех, че имате повече гордост и самообладание. Разбира се, че сте права — аз ви купувам. Мислех обаче, че самоуважението и гордостта на Портърови няма да ви

позволят да признаете дори пред самата себе си, че сте продажна жена. Но нека да бъде повашему, дете — добави весело той. — Вие ще бъдете моя и това е всичко, което ми е необходимо!

Без да отговори, Джейн се обърна и излезе от стаята.

Женитбата не се състоя преди заминаването и когато на перона момичето се сбогува студено с Кендлър, той каза, че ще се присъедини към тях след седмица-две.

На гарата ги посрещнаха Филандър и Клейтън с огромен автомобил, собственост на Клейтън.

Те се понесоха бързо през северните гори към малката ферма, която девойката нито веднъж след ранното си детство не беше посещавала.

Къщата беше изцяло променена през изминалите три седмици, откакто Филандър и Клейтън бяха дошли.

Клейтън беше докарал от града цяла армия от дърводелци, бояджии, заварчици, мазачи. И онова, което беше една съборетина, когато те пристигнаха, се превърна в уютна двуетажна къща с всички удобства, които могат да се осигурят за толкова късо време.

— Какво сте направили, мистър Клейтън! — извика тя и сърцето и се сви при мисълта за разходите.

— Шшт! Не казвайте на баща си. И без това той никога няма да забележи, а аз просто не можех да понеса мисълта, че ще живеете в този неуютен обор, който заварихме тук с Филандър. Заради него ви моля да не споменавате за това. Обещайте ми!

— Но вие знаете, че не ще можем да се разплатим за всичко това! Защо искате така да ме задължавате?!

— Недейте така, Джейн. Ако беше само за вас, нямаше да го направя, защото зная колко ще падна в очите ви. Но не си представям скъпия старец, живеещ в дупката, която намерихме тук. Нима не вярвате, че го сторих за него, и няма ли да ми доставите поне това мъничко удоволствие?

— Вярвам ви, Клейтън — отговори девойката, — само защото зная, че сте достатъчно щедър и великодушен, за да направите всичко това именно заради него. О, Сесил, да знаете как бих желала да ви се отплатя, както вие желаете и както заслужавате!

— Защо да не можете, Джейн?

— Обичам другиго.

— Кендлър?

— Не.

— Но вие ще се омъжвате за него! Той ми съобщи за това, преди да отпътуваме от Балтимор.

Девојката трепна.

— Аз не го обичам — заяви тя гордо.

— В такъв случай заради парите ли, Джейн?

Тя кимна.

— Значи съм по-нежелан от Кендлър? Аз имам достатъчно пари, предостатъчно дори — промълви той с горчивина.

— Аз не ви обичам, Сесил, но ви уважавам. Ако ще трябва да се унизявам до търговска спогодба с някой мъж, предпочитам да е с човек, когото и без това презирам. Бих чувствала отвращение към този, на когото съм се продала без любов. Вие ще бъдете по-щастлив, ако пазим нашата дружба, отколкото ако бях започнала да ви презирам.

Той не настоя повече, но когато след седмица Робърт Кендлър пристигна със своя осемцилиндров автомобил, в нечие сърце нямаше повече желание за убийство, отколкото в неговото.

Измина една седмица без никакви премеждия, но напрегната и неприятна за всички обитатели на къщата.

Кендлър не спираше с настояванията си за незабавна женитба, докато Джейн най-после отстъпи отвратена.

Договориха се на другия ден Кендлър да отиде в града, за да доведе свещеник.

Клейтън искаше да замине, научил за решението на девојката, но отчаяният ѝ поглед го възпря. Той нямаше сили да я изостави.

Надеждата му беше да се случи нещо, което да осуети това начинание. Омразата към натрапника го беше завладяла дотолкова, че беше нужно съвсем малко, за да се превърне в действие.

На другия ден Кендлър замина за града.

На изток, ниско над върховете на дърветата, се стелеше дим, тъй като в гората имаше ножар вече цяла седмица. Вятърът духаше от запад и никаква опасност засега не ги заплашваше.

Към пладне Джейн отиде на разходка, като не позволи на Клейтън да я придружи.

— Искам да бъда сама — заяви тя и Клейтън се подчини.

В къщата Портър и Филандър бяха вгълбени в разнищването на поредния научен проблем.

Есмералда дремеше в кухнята, а Клейтън, изтощен след безсънната нощ, се хвърли в леглото и потъна в неспокоен сън.

На изток черните къмба дим внезапно се обърнаха в западна посока, като приближаваха бързо, гонени от вятъра.

Семейството на наемателите отсъстваше и нямаше кой да ги предупреди за приближаващата опасност.

След малко огънят премина пътя и отрязва пътя на Кендлър. Вятърът подгони пламъка на север, после се обърна и огънят се изправи неподвижен, сякаш някоя гигантска ръка го държеше за юздите.

Неочаквано от североизток се зададе бясно летяща кола.

Тя спря пред фермата. От нея изскочи чернокос гигант и се хвърли към вратата. Без да спира, влезе тичешком в къщата. На кушетката мирно спеше Клейтън. Човекът трепна от учудване, но с един скок се озова до спящия. Разтърси го за рамото и му извика:

— Боже мой, Клейтън, всички вие сте полудели! Не виждате ли, че сте обградени от огън? Къде е Джейн?

Клейтън скочи бързо. Той не позна човека, но разбра думите му и се завтече към верандата.

— Скот! — извика той на съседа, а после, тичайки из стаята: — Джейн! Джейн! Къде сте?

Мигом дотърчаха Есмералда, Портър и Филандър.

— Къде е мис Джейн? — завика Клейтън, грубо разтърсвайки слугинята за раменете.

— О, Габереле, масса Клейтън, тя отиде на разходка!

— Накъде замина? — попита чернокосият гигант.

— Ей по този път — извика уплашената негърка, сочейки в южна посока.

— Сядайте всички във вашия автомобил — заповяда гигантът на Клейтън — и заминавайте в северна посока. Моя оставете под навеса. Ако намеря Джейн, ще ни бъде от полза. Правете, каквото ви казах — натърти той, забелязвайки, че Клейтън се колебае.

После те видяха как фигурата му се отдалечава през поляната на североизток и изчезва между дърветата.

Присъстващите почувстваха голямо облекчение — сякаш някаква голяма отговорност бе свалена от плещите им.

Изпитваха някаква безгранична вяра в непознатия и бяха сигурни, че ако е възможно Джейн да бъде спасена, то той ще го направи.

— Кой е той? — попита професорът.

— Не зная — отговори Клейтън. — Той ме нарече по име, а също така познава и Джейн, и Есмералда.

— В него има нещо подозрително познато — възкликна Филандър, — а пък със сигурност зная, че никога досега не съм го виждал.

— Да! Във висша степен забележително! Кой може да бъде той и защо усетих, че Джейн е спасена, когато той отиде да я търси?

— Не мога да ви кажа, професоре — отговори Клейтън замислено, — но и аз изпитвам същото чувство.

— Да тръгваме, защото след малко самите ние ще бъдем отрязани!

И всички бързо се запътиха към автомобила.

Когато Джейн Портър се обърна, за да се върне вкъщи, тя се изплаши, виждайки колко наблизко се издига сега димът от горския пожар. Бързо се запъти напред, но скоро уплахата ѝ премина в паника. Пред очите ѝ грамадни огнени езици бързо се провираха между нея и фермата. Пътят за връщане вече беше отрязан!

Джейн свърна в гъсталака, опитвайки се бързо да тръгне в западна посока, за да заобиколи огъня.

Но скоро безплодността на опитите и стана очевидна и тя разбра, че едничката ѝ надежда е да тръгне на юг, в посока към града. Трябваша ѝ двадесет минути, за да излезе на пътя, но тогава е ужас установи, че и така не може да се спаси.

Тя все пак потича още малко, после се спря в пълен ужас, защото пред нея се издигаше огнена стена. Ивица пламък се беше откъснала от главното огнище на пожара и бе обхванала този малък участък от пътя в своите прегръдки.

Джейн разбра, че е немислимо да се промъкне през храстите. Опита се веднъж, но не сполучи. Сега ясно виждаше, че след няколко минути пипалата от север и юг ще се слоят в гъста маса от бушуващи пламъци.

Девојката падна на колене по средата на пътя и започна да се моли небето да ѝ даде сили мъжествено да срещне съдбата си и да спаси баща ѝ и приятелите от смъртта.

Тя и не помисли да се моли за своето спасение, твърде очевидно беше, че то е невъзможно.

Внезапно тя чу някой да я вика високо по име.

— Джейн! Джейн Портър! — гласът беше силен, но непознат.

— Тук, тук! — извика тя в отговор. — На пътя!

И тогава видя, че по клоните на дърветата се носи като катерица една огромна фигура.

Кълбата дим закриха фигурата, но след малко тя почувства как една огромна ръка я повдига някъде нагоре. Усети полъха на вятъра и допир на клони при бързото си летене напред.

Отвори очи.

Далеч под нея се разстилаха храсти и зеленина.

Гигантската фигура, която носеше Джейн, скачаше от дърво на дърво и ѝ се струваше, че пак като насън преживява приключението, което се случи в далечната африканска джунгла.

О, ако това е същият човек, който тогава я носеше през гъстата зеленина на гората! Но това е невъзможно! И все пак кой друг на земята е толкова силен и ловък?!

Тя крадешком хвърли поглед на лицето, надвесено над нейното, и от гърдите ѝ се откъсна слаба, уплашена въздишка.

— Любими мой! — шепнеше тя. — Не, това е предсмъртното бълнуване!

Думите ѝ стигнаха до ушите на спасителя, защото лицето му светна в усмивка.

— Да, вашият възлюблен, Джейн. Вашият див, първобитен възлюблен, дошъл от джунглата да търси своята другарка, да търси жената, която избяга от него — добави почти свирепо той.

— Аз не избягах — прошепна тя. — Аз се съгласих да заминем, след като цяла седмица чакахме вашето завръщане.

Те вече бяха излезли от ивицата огън и той пое обратно към фермата.

— Защо не се върнахте тогава? — попита тя.

— Грижех се за Д'Арно. Той беше тежко ранен.

— Не знаех това. А те ме уверяваха, че сте се присъединили към вашето племе.

— Но нали вие не им вярвахте, Джейн?

— Не. Но как да ви наричам? Дори не зная името ви.

— Аз бях Тарзан от племето на маймуните, когато ме видяхте за пръв път.

Тарзан?! Значи ваша е била записката, на която на заминаване отговорих?

— Да. Чия можеше да бъде?

— Но тя не можеше да бъде ваша, защото беше написана на английски, а вие не знаехте този език.

Той пак се засмя.

— Това е дълга история. Аз бях написал това, което не можех да кажа, а Д'Арно още повече обърка работата, като ме научи на френски вместо на английски. Да вървим — добави той. — Седнете в колата ми и да настигнем баща ви, който е само на няколко минути пред нас.

Когато тръгнаха, той се обърна пред нея:

— Значи, когато пишехте в записката до Тарзан, че обичате другото, сте имали предвид мен?

— Да — отговори простичко тя.

— Но в Балтимор ми казаха, че вие може би вече сте омъжена. Че един човек на име Кендлър ще се венчае за вас. Истина ли е всичко това?

— Истина е.

— Обичате ли го?

— Не.

— А обичате ли мен, Джейн?

Тя закри лицето си с ръце.

— Дадох дума другиму и не мога да ви отговоря.

— Вие ми отговорихте. Но сега ми кажете как се решавате да се омъжите за човек, когото не обичате?

— Баща ми му дължи много пари.

В паметта на Тарзан неочаквано изплуваха писмото и името на Робърт Кендлър, както и скръбта, за която тя намекваше и която тогава не можеше да разбере.

Той се усмихна.

— Ако баща ви не беше загубил това съкровище, бихте ли били принудена да удържите това свое обещание?

— Бих могла да го помоля да ми върне свободата.

— А ако откаже?

— Дала съм му думата си.

Една минута те мълчаха. Автомобилът бясно гълташе километрите по изровения и неравен път, защото огънят отново ги беше застигнал отдясно и трябваше да се постараят да му се изплъзнат.

Най-последно, като преминаха опасното място, Тарзан намали скоростта.

— Да предположим, че аз го помоля? — предложи Тарзан.

— Надали ще се съгласи да изпълни молбата на един непознат — отговори девойката. — Особено ако той самият желае да ме има за жена.

— Теркоз се съгласи — отговори мрачно Тарзан.

Джейн Портър трепна и го изгледа уплашено.

— Тук не е джунглата — отговори тя — и вие вече не сте див звяр. Вие сте джентълмен, а те не убиват току-така.

— Аз все още съм див звяр в душата си — промълви той тихо, сякаш на себе си.

Те отново замълчаха.

— Джейн Портър — каза най-последно Тарзан — ако бяхте свободна, щяхте ли да се омъжите за мене?

Тя не отговори веднага, но той чакаше търпеливо.

Девойката се мъчеше да се съсредоточи. Какво знаеше тя за този странен човек? Какво знаеше сам той за себе си? Кой беше той и кои бяха родителите му?

Дори и името беше отзвук на тайнствения му произход и дивия му начин на живот.

Той нямаше човешко име. Можеше ли тя да бъде щастлива с мъж, който е прекарал целия си живот по върховете на дърветата в африканската джунгла, който от ранно детство е играл с маймуни, късал е парчета сурово месо, докато другарите му са се боричкали за пляката. Може ли той да бъде приобщен към нейния кръг? Може ли тя да понесе мисълта да се принизи до него? Ще бъде ли някой щастлив в този неравен брак?

— Вие не ми отговорихте. Страх ви е да не ми причините болка?

— Не зная какво да отговоря. Не съм наясно сама със себе си.

— Значи не ме обичате? — попита той спокойно.

— Не ме питайте. Ще бъдете по-щастлив без мене. Вие не сте създаден за дребните ограничения и условности на обществото. Цивилизацията скоро би ви станала непоносима и вие бихте се стремили към свободния си живот, към който аз съм така неприспособима, както вие към моя.

— Мисля, че ви разбрах — отговори той. — Няма да настоявам повече. За мен е по-важно да ви видя щастлива, отколкото аз да съм щастлив. Сега разбирам, че вие не бихте могла да бъдете щастлива с една маймуна!

В гласа му прозвучаха слаби нотки на огорчение.

— Не бива да говорите така! Вие не ме разбрахте!

Но преди той да отговори, един завой ги изведе до малък бивак, където беше спрял автомобилът на Клейтън.

XIII ЗАКЛЮЧЕНИЕ

При появяването на Джейн Портър вик на облекчение и възторг се откъсна от всички. Когато колата на Тарзан спря редом с другата, Портър мигом взе дъщеря си в своите прегръдки.

Една минута никой не обърна внимание на Тарзан, който продължаваше спокойно да стои на мястото си. Пръв за него си спомни Клейтън и като се обърна, му протегна ръка.

— Как ще можем дори малко да ви се отблагодарим? Вие спасихте всички ни. Във фермата ме нарекохте по име, но аз не мога да си припомня къде сме се срещали и как се казвате, макар че сте ми познат до известна степен. Сякаш сме се виждали при други обстоятелства и по друго време.

Тарзан се усмихна и стисна протегнатата ръка.

— Прав сте, мосю Клейтън — отвърна той на френски. — Простете ми, че не говоря с вас на английски. В момента го изучавам и макар да го разбирам добре, говоря доста лошо.

— Но кой сте вие? — запита Клейтън вече на френски.

— Тарзан от племето на маймуните.

Клейтън се отдръпна от учудване.

— Кълна се в Юпитер! Така е!

Професорът и Филандър също се доближиха, за да присъединят своите благодарности към тези на Клейтън и да изкажат на Тарзан своето учудване и удоволствие да срещнат тук приятелски настроения си благодетел от джунглата. След това всички се запътиха към близката селска странноприемница, където Клейтън разпореди да им бъде дадена храна и стаи.

Тъкмо бяха привършили обяда си, когато чуха далечния звук от приближаващ се автомобил. Филандър, който стоеше до прозореца, погледна навън.

— Боже мой — каза той с явно неудоволствие, — това е Кендлър. Пък аз си мислех... Е, впрочем радвам се, че не е станал жертва на пожара.

— Охо, Филандър, неведнъж съм съветвал студентите си да преброят до десет, преди да кажат нещо необмислено. На ваше място, Филандър, бих преброил до хиляда, пък и тогава скромно бих запазил мълчание.

— О, да, прав сте. Но кой е другият джентълмен до него? Има твърде официален вид.

Джейн пребледня.

Клейтън неспокойно се размърда на стола си.

Професор Портър нервно свали очилата си, дъхна в тях и без да ги избърше, отново ги сложи.

Само Тарзан беше в недоумение, когато Робърт Кендлър влезе в стаята.

— Слава богу! — възкликна той. — Страхувах се от най-лошото, докато не видях автомобила ви отпред, Клейтън. Пожарът отрязва южния път и трябваше да се върнем и да заобиколим по западния. Мислех си вече, че никога не ще стигна до фермата.

Никой не изрази голям възторг. Тарзан го наблюдаваше така, както Сабор дебнеше плячката си. Джейн Портър го погледна и нервно се изкашля.

— Мистър Кендлър, това е мосю Тарзан, наш стар приятел.

Кендлър протегна ръка, но Тарзан стана и се поклони като истински джентълмен, правейки се, че не забелязва подадената му ръка. Кендлър не обърна голямо внимание.

— Ето пастора, уважаемия мистър Тусли, Джейн — обяви той високо, като се обърна към свещеника, който стоеше зад него. — Мистър Тусли, мис Портър.

Мистър Тусли се поклони и се засмя.

— Джейн, венчалният обред може да се извърши веднага — каза Кендлър. — Тогава ще можем да вземем вечерния влак за града.

Сега Тарзан разбра всичко. Погледна през полуотворените си клепачи към Джейн, но не помръдна.

Девојката се колебаеше. Стаята беше изпълнена с напрегнато мълчание. Нервите на всички бяха изпънати до крайност.

Всички се бяха обърнали към Джейн, очаквайки отговора ѝ.

— Не може ли да изчакаме още няколко дни? — най-последно промълви тя. — Толкова съм разстроена! Толкова много преживях днес!

Кендлър почувства враждебността, излъчвана от всички, и това го озлоби.

— Чакахме, докато аз се съгласявах да чакам — рязко отвърна той. — Вие обещахте да се омъжите за мене и няма да позволя повече да отлагате. В ръцете ми е документът, ето го и свещеника. Да започваме, мистър Тусли! Имаме достатъчно свидетели, дори повече, отколкото трябва — добави той с неприязнен тон.

Хвана Джейн за ръката и я поведе към свещеника, който вече я чакаше.

Но едва беше направил една крачка, когато една тежка ръка го хвана за рамото и стоманените и пръсти го стиснаха яко.

Другата ръка го сграбчи за гърлото и го вдигна във въздуха, тъй както котката си играе с мишката.

Джейн Портър с ужас и учудване се обърна към Тарзан и като го погледна в лицето, видя на челото му онази червена ивица, която беше виждала вече веднъж в Африка, по време на битката му е Теркоз.

Тя знаеше какво се таи в това диво сърце и е вик на ужас се хвърли напред, но Клейтън я беше изпреварил.

С един замах на могъщата ръка англичанинът отхвъркна в дъното на стаята. Тогава Джейн улови кротко китката на Тарзан и каза:

— Оставете го! Заради мене!

Ръката поотпусна малко стиснатото гърло на Кендлър.

— И вие искате това нещо да живее? — попита той учуден.

— Не желая да умира във вашите ръце, приятелю, а вие да станете убиец.

Тарзан сне ръката си от гърлото на Кендлър.

— Освобождавате ли я от обещанието ѝ?

Кендлър, едвам дишайки, кимна утвърдително е глава.

— Обещавате ли да заминете и никога повече да не я безпокоите?

Последва ново утвърдително кимане. Лицето на Кендлър бе накривено от страх пред смъртта, която бе преминала така близо.

Тарзан го пусна и той изчезна зад вратата, следван от ужасения пастор.

Тарзан се обърна към Джейн.

— Мога ли за минута да поговоря с вас насаме?

Девојката кимна и се отправи към малката веранда на гостилницата.

— Стойте! — извика професор Портър, когато Тарзан се запъти след Джейн.

Той беше неимоверно объркан от бесния ход на събитията в последните няколко минути.

— Позволете ми, уважаеми господине, да получа обяснение за това, което се случи. С какво право вие решихте да се намесите в отношенията на дъщеря ми с господин Кендлър? Аз му бях обещал ръката ѝ и независимо дали ни харесва или не, обещанието трябва да се изпълни!

— Намесих се, защото дъщеря ви не обича Кендлър и за мен това е предостатъчно.

— Вие не съзнавате какво направихте. Сега той няма да се ожени за нея.

— Несъмнено. Но не се страхувайте, че гордостта ви ще пострада, професоре! Вие ще имате възможност да му се издължите веднага щом се върнете вкъщи.

— Уважаеми господине, какво искате да кажете с това?

— Вашето съкровище е намерено — заяви Тарзан.

— Какво, какво казахте?! Вие сте полудял! Това е невъзможно!
— възкликна задъхан професорът.

— И все пак е така! Вашето съкровище скрих аз, без да зная нито съдържанието му, нито кому принадлежи. Видях как матросите го заравяха и по маймунски го изкопах и преместих другаде. Когато Д'Арно ми каза какво е то и че парите са ваши, аз се върнах в джунглата и го взех. То причини толкова страдания и скръб, че Д'Арно настоя да не го нося тук и аз имам само акредитива. Вземете го, професоре — Тарзан извади от джоба си един плик и го подаде на Портър. — Тук са двеста хиляди долара. Съкровището бе оценено от експерти.

— Към и без това огромното ни задължение към вас сега вие добавяте и тази невероятна услуга — каза професорът с разтреперан глас. — Вие ми давате възможност да спася честта на семейството си.

Клейтън, който също беше излязъл от стаята, се върна.

— Извинете, но ще е най-добре да се опитаме да стигнем до града преди стъмване и да отпътуваме с първия влак. Току-що се е

получило съобщение, че пожарът бавно се движи на север.

Думите на Клейтън прекъснаха разговора и всички се запътиха към колите. Портърови седнаха в автомобила на Клейтън, а Тарзан взе при себе си Филандър.

— Боже господи! — извика той. — Кой можеше да предположи, че е възможна такава промяна. Последния път, когато ви видях, вие бяхте същински див човек, който скачаше по клоните в африканската гора, а сега ме возите с френски автомобил! Това е във висша степен забележително!

— Филандър, — попита Тарзан след кратка пауза, — можете ли да си спомните обстоятелствата около погребението на мъртвите, намерени в колибата?

— Мога, и то доста добре.

— За мене това има голямо значение. Вашият отговор ще повдигне завесата на тайната. В най-лошия случай тайната ще си остане тайна. Ще ви попитам направо — всички скелети ли бяха човешки?

— Не. Най-малкият скелет беше на човекоподобна маймуна.

— Благодаря ви! — отговори му Тарзан.

В автомобила отпред Джейн трескаво обмисляше положението си. Тя разбра намерението на Тарзан и трябваше да бъде готова да му даде отговор. Той не беше човек, от когото можеш да се отървеш току-така. Тази мисъл предизвика учудването ѝ и тя се запита дали пък не се страхува от него.

А можеше ли да обича човек, от когото се страхува?

Тя разбираше очарованието, което я беше обхванало в джунглата, но тук, сред прозата на цивилизацията, не можеше да има такава приказна любов. И безукорно облеченият французин не събуждаше в нея първобитната жена, както онзи горски бог.

Обичаше ли го? И сама тя не знаеше.

Крадешком погледна Клейтън. Ето човек, възпитан в същата среда и обстановка, в която е била и тя, и с обществено положение и култура, които тя смяташе за фундамент на предстоящия брак. Нима усетът и не я насочваше към този английски джентълмен? Та неговата любов беше такава, за каквато мечтае всяка цивилизована жена!

Можеше ли да заобича Клейтън? Той заслужаваше напълно нейната любов. Джейн Портър не беше хладно-разсъдлива по природа,

но средата и наследствеността я бяха научили да си прави сметка даже в сърдечните работи.

Това, че тя беше така безумно увлечена от силата на младия гигант, когато неговите ръце я прегръщаха в далечните африкански джунгли, днес можеше да бъде обяснено с един повик на първичното, с пробуждане на първобитната жена, която отвърща на зова на първобитния мъж.

Тя си мислеше още, че ако той никога не се бе допрял до нея, тя нямаше да почувства влечение към него. А в такъв случай, значи, тя не го обича. Това че беше нищо повече от илюзия, предизвикана от възбудата и физическия контакт. Ако се омъжи за Тарзан, цялото това очарование би се притъпило от семейния живот.

Тя погледна отново Клейтън. Хубавец и джентълмен от главата до петите. С такъв мъж би могла само да се гордее.

И в това време той заговори. Минута по-рано или по-късно и трите живота биха тръгнали по друг път, но съдбата реши да посочи на Клейтън точния момент.

— Сега вече вие сте свободна, Джейн. Кажете да, и аз ще посветя целия си живот, за да ви направя напълно щастлива.

— Да — прошепна тя.

Същата вечер в чакалнята на гарата Тарзан съумя да остане сам с Джейн.

— Сега сте свободна, Джейн. Аз дойдох от дълбините на вековете, от леговището на първобитния човек, за да ви искам по право, защото заради вас станах цивилизован човек, преминах океани и континенти, заради вас ще стана онова, което трябва да бъда! Аз мога да ви дам щастие, Джейн, и онзи живот, който познавате и обичате. Ще се омъжите ли за мене?

За пръв път тя разбра дълбочината на любовта му към нея и всичко, което бе извършил за толкова кратко време в името на тази любов. Обърна се и закри лицето си с ръце.

Какво направи тя? Изплаши се от възможността да се поддаде на зова на този гигант и изгори след себе си всички мостове, от страх да не извърши грешка, стори друга, още по-голяма!

И тогава тя му каза всичко, каза му цялата истина, без да се опита да се защити или да оправдае постъпката си.

— Какво да правим? — попита той. — Вие признахте, че ме обичате, аз зная, че ви обичам, поне познавам морала на вашето общество, от който вие се ръководите. Оставям решението на въпроса във ваши ръце, защото вие по-добре знаете как да стигнете до вашето благополучие.

— Аз не мога да му откажа, Тарзан! Той също ме обича и е добър човек. Не ще мога да погледна вашето лице, ако откажа на Клейтън. Аз ще удържа думата си и вие ще ми помогнете да нося този товар, макар че след днешната вечер може би повече няма да се видим.

В това време и другите влязоха в чакалнята и Тарзан отиде до прозореца.

Не виждаше нищо. Пред очите беше обляната от слънце долчинка, обградена от гъстата завеса на тропическата растителност, а над всичко това блестеше синевата на екваториалното небе.

В средата на поляната стоеше млада жена, а до нея млад гигант. Те ядяха чудесни плодове, гледаха се в очите, усмихваха се и бяха много щастливи.

Мислите му прекъсна пощенският раздавач, които попита за джентълмен на име Тарзан.

— Имате телеграма от Париж, препратена от Балтимор.

Тарзан взе плика и го разпечати. Телеграмата беше от неговия приятел Д'Арно.

„Отпечатъците от пръстите доказват, че вие несъмнено сте Грейсток. Поздравявам ви.

Д'Арно“

В това време в чакалнята влезе Клейтън и се запъти към него с протегната ръка.

Ето човека, който ще носи титлата на Тарзан я ще владее неговите имения! Ще се ожени за жената, която той обича.

Само една негова дума ще преобърне живота на този човек.

Ще му отнеме титлата, имуществата, замъците, Джейн Портър.

— Знаете ли, старче, аз още не съм имал случай да ви благодаря за всичко, което сторихте за нас. Вие вършехте само това — да спасявате живота ни, както в Африка, така и тук. Знаете ли, че често си

мислех за вас и за всички забележителни обстоятелства около вашата история. Бих искал да ви попитам как, дявол да го вземе, сте попаднали в тази далечна и страшна джунгла?

— Родил съм се там — отговори спокойно Тарзан. — Майка ми беше маймуна и от само себе си се разбира, че не е могла да ми разкаже много за това. Баща си не познавам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.